

Fremsat den 5. februar 2020 af erhvervsministeren (Simon Kollerup)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love

(Ændringer som følge af PEPP-forordningen, ændring af reglerne for outsourcing og præcisering af reglerne om forsikringsmæglernes uafhængighed)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 937 af 6. september 2019, som ændret ved bl.a. § 2 i lov nr. 532 af 29. april 2015, § 1 i lov nr. 1520 af 18. december 2018, § 7 i lov nr. 554 af 7. maj 2019, § 1 i lov nr. 1374 af 13. december 2019 og senest ved § 2 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 (bankregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1986, nr. L 372, side 1, Rådets direktiv 89/117/EØF af 13. februar 1989 (offentliggørelse af årsregnskabsdokumenter for filialer fra ikkemedlemslande), EF-Tidende 1989, nr. L 44, side 40, Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 (forsikringsregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1991, nr. L 374, side 7, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF af 29. juni 1995 (BCCI-direktivet), EF-Tidende 1995, nr. L 168, side 7, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 (likvidationsdirektivet for kreditinstitutter), EF-Tidende 2001, nr. L 125, side 15, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF af 5. marts 2002 (Solvens I-direktivet), EF-Tidende 2002, nr. L 77, side 17, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 (konglomeratdirektivet), EU-Tidende 2003, nr. L 35, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 (udsættelsesdirektivet), EU-Tidende 2006, nr. L 114, side 60, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF af 5. september 2007 (kapitalandelsdirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november

2007 (betalingstjenestedirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 319, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 (Solvens II), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 (CRD IV), EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 (DGSD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 128, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 (MiFID II), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF (UCITS V-direktivet), EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 (4. hvidvaskdirektiv), EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj 2018, EU-Tidende 2018, nr. L 156, side 43, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97 af 20. januar 2016, EU-Tidende 2016, nr. L 26, side 19, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/1148/EU af 6. juli 2016 (NIS-direktivet), EU-Tidende 2016, nr. L 194, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1. I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning nr. 584/2010/EU af 1. juli 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1092/2010/EU af 24. no-

vember 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1093/2010/EU af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 12, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1094/2010/EU af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 48, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1095/2010/EU af 24. november 2010, nr. L 331, side 84, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 18, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 575/2013/EU af 26. juni 2013 (CRR), EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 600/2014/EU af 15. maj 2014 (MiFIR), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 84, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1286/2014/EU af 26. november 2014 (PRIIP'er), EU-Tidende 2014, nr. L 352, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.«

2. § 5, stk. 1, nr. 27, affattes således:

»27) Outsourcing: Enhver form for ordning mellem en virksomhed og en leverandør, i henhold til hvilken leverandøren udfører en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som virksomheden ellers selv ville udføre. For forsikringsselskaber defineres outsourcing som et arrangement af en hvilken som helst art mellem et forsikringsselskab og en tjenesteyder, hvor tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller en aktivitet, som forsikringsselskabet ellers selv ville have udført.«

3. I § 7, stk. 5, 1. pkt., ændres »jf. dog stk. 7« til: »jf. dog stk. 6«.

4. I § 33 a, stk. 2, nr. 3, ændres »aktivitetsområder« til: »operationelle funktioner til tredjemand«.

5. § 72 a affattes således:

»§ 72 a. Pengeinstitutter, sparevirksomheder, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltnings-selskaber kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som virksomheden ellers selv ville udføre til en leverandør.

Stk. 2. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at outsourcingvirksomheders outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne fastsat i medfør af stk. 3.

Stk. 3. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcing vedrørende

1) outsourcingvirksomheders ledelsesordninger, ansvar, risikostyring, overvågning, kontrol og rapportering i tilknytning til outsourcing til en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing,

- 2) outsourcingvirksomheders interne retningslinjer for outsourcing,
- 3) outsourcingvirksomheders håndtering af interessekonflikter i forbindelse med outsourcing,
- 4) krav, som outsourcingvirksomheder som minimum skal sikre, at leverandører eller underleverandører til enhver tid skal opfylde, herunder også adgangs-, oplysnings- og revisionsrettigheder hos leverandører og underleverandører,
- 5) krav, som outsourcingkontrakten skal indeholde, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten,
- 6) outsourcing på koncern- og delkoncernniveau og
- 7) outsourcingvirksomheders pligt til at underrette Finanstilsynet om outsourcing.«

6. Efter § 72 a indsættes:

»§ 72 b. Forsikringsselskaber kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som selskaberne ellers selv ville udføre, til en tjenesteyder.

Stk. 2. Forsikringsselskaber skal sikre, at outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter ikke foregår på en måde, der kan

- 1) medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i forsikringsselskabet,
- 2) medføre en unødigt forøgelse af den operationelle risiko,
- 3) forringe tilsynsmyndighedernes mulighed for at kontrollere, at forsikringsselskabet overholder sine forpligtelser, eller
- 4) være til hinder for, at forsikringsselskabet til enhver tid kan tilbyde forsikringstagerne en tilfredsstillende service.

Stk. 3. Forsikringsselskaber skal i god tid underrette Finanstilsynet om en forestående outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter. Selskaberne skal endvidere underrette Finanstilsynet om væsentlige forandringer for de funktioner eller aktiviteter, der er nævnt i 1. pkt.

Stk. 4. Forsikringsselskaber er ansvarlige for samtlige outsourcete funktioner eller aktiviteter.

Stk. 5. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at forsikringsselskabers outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne i denne bestemmelse eller regler fastsat i medfør af stk. 6.

Stk. 6. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcing vedrørende

- 1) forsikringsselskabers ansvar og kontrol med en tjenesteyder, herunder deres videreoutsourcing,
- 2) forsikringsselskabers interne retningslinjer for outsourcing og
- 3) krav, som forsikringsselskaber som minimum skal sikre, at tjenesteydere eller underleverandører til enhver tid opfylder, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten.«

7. I § 157 b, stk. 1, ændres »§ 157, 2. pkt.« til: »§ 157, stk. 1, 2. pkt.«.

8. I § 194, stk. 1, og stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »til Finanstilsynet«: »ved digital kommunikation«.

9. § 200 affattes således:

»§ 200. En ekstern revisor og en intern revisionschef skal straks meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver beslutning vedrørende den finansielle virksomhed, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, og som kan

- 1) udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som særligt vedrører virksomhedens aktiviteter,
- 2) påvirke virksomhedens fortsatte drift, eller
- 3) føre til nægtelse af at påtegne regnskabet eller til, at konklusionen modificeres.

Stk. 2. Meddelelesespligten omfatter tillige ethvert forhold og enhver beslutning omfattet af stk. 1, som den eksterne revisor og en intern revisionschef bliver vidende om som revisor for en virksomhed, der har snævre forbindelser med den finansielle virksomhed.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse for forsikrings-selskaber.«

10. Efter § 200 indsættes før overskriften før § 201:

»§ 200 a. En ekstern revisor og en intern revisionschef i et forsikringsselskab skal straks meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver beslutning vedrørende forsikrings-selskabet, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, og som kan

- 1) udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for selskabets tilladelse eller udøvelse af selskabets aktiviteter,
- 2) påvirke selskabets fortsatte drift,
- 3) føre til nægtelse af at påtegne regnskabet eller til, at konklusionen modificeres,
- 4) resultere i manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet, eller
- 5) resultere i manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet.

Stk. 2. Meddelelesespligten omfatter tillige ethvert forhold og beslutning omfattet af stk. 1, som den eksterne revisor og en intern revisionschef bliver vidende om som revisor for en virksomhed, der har snævre forbindelser med forsikringsselskabet.«

11. I § 343 r, stk. 3, udgår »væsentlige«.

12. I § 344, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »standardiseret securitisering«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt«.

13. I § 361, stk. 3, ændres »lov om betalingstjenester og elektroniske penge« til: »lov om betalinger«.

14. I § 372 a, stk. 1, ændres »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU«, og efter »standardiseret securitisering« indsættes: »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt«.

15. Efter § 372 b indsættes i *kapitel 23*:

»§ 372 c. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om kompetencekrav til fysiske personer, der yder rådgivning om pensionsprodukter omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt. Erhvervsministeren kan endvidere fastsætte regler om nationale underkontis opsparings- og udbetalingsfase samt udbetalinger herfra i overensstemmelse med artikel 47 og 57 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt.«

16. I § 373, stk. 1, indsættes efter »200«: », 200 a«.

17. I § 373, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »§ 72, stk. 1 og 2, og stk. 3, 3. pkt.,«: »§ 72 b, stk. 2 og 3,«.

18. I § 373, stk. 2, 1. pkt., ændres »samt artikel 28« til: », artikel 28«, »investerings-selskaber og« ændres til: »investerings-selskaber,«, og efter »(PRIIP'er)« indsættes: »og artikel 5-7, 18-30, 33-42, 44-46, 48, 50, og 52-56 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt«.

19. I § 373, stk. 10, ændres »(Solvens II) og« til: »(Solvens II),«, og efter »(Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed)« indsættes: »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt«.

§ 2

I lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1047 af 14. oktober 2019, som ændret ved § 4 i lov nr. 369 af 9. april 2019, § 9 i lov nr. 554 af 7. maj 2019 og § 9 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 16, stk. 7, 1. pkt., ændres »§ 162, stk. 1, nr. 8« til: »§§ 157 a og 157 b«.

2. I § 155, stk. 1, 6. pkt., indsættes efter »(PRIIP'er)«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt og regler udstedt i medfør heraf«.

3. I § 190, stk. 2, ændres », og artikel 5« til: », artikel 5«, »(PRIIP'er) samt« ændres til: »(PRIIP'er)«, og efter »pengemarkedsforeninger« indsættes: »og artikel 5-7, 18-30, 33-42, 44-46, 48, 50, og 52-56 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt«.

§ 3

I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1046 af 14. oktober 2019, som ændret ved § 8 i lov nr. 532 af 29. april 2015, § 10 i lov nr. 554 af 7. maj 2019, § 3 i lov nr. 1374 af 13. december 2019 og § 8 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, nr. 5 og 9, indsættes efter »Den EU-medlemsstat«: »eller det land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område«.

2. I § 2, nr. 6 og 10, indsættes efter »En EU-medlemsstat«: »eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område«.

3. I § 10, stk. 1, nr. 2, ændres », 6 og 7« til: »og 5«.

4. I § 11, stk. 1, nr. 1, og stk. 2, ændres », 8 og 9« til: »og 6«.

5. I § 94, stk. 5, indsættes efter »til Finanstilsynet«: »ved digital kommunikation«.

6. I § 100, stk. 1 og 2, ændres »afgørelse« til: »beslutning«.

7. I § 100, stk. 1, nr. 1, ændres »drift« til: »aktiviteter«.

8. I § 100, stk. 1, nr. 2, ændres »aktivitet« til: »drift«.

9. I § 161, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »pengemarkedsforeninger«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt«.

10. I § 190, stk. 4, indsættes efter »pengemarkedsforeninger«: »og artikel 5 og 6 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt«.

§ 4

I lov om betalinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1024 af 3. oktober 2019, som ændret ved § 7 i lov nr. 1374 af 13. december 2019 og § 5 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 39 indsættes før stk. 1 som nyt stykke:

»Et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut kan efter underretning af Finanstilsynet outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som virksomheden ellers ville udføre, til en leverandør.«

Stk. 1-3 bliver herefter stk. 2-4.

2. I § 39, stk. 1, der bliver stk. 2, ændres »væsentlige driftsmæssige funktioner« til: »en kritisk eller vigtig proces, tjenesteydelse eller aktivitet«.

3. § 39, stk. 1, nr. 1, der bliver stk. 2, nr. 1, ophæves. Nr. 2-6 bliver herefter nr. 1-5.

4. I § 39, stk. 2, der bliver stk. 3, ændres »fastsat i stk. 1.« til: »i denne bestemmelse eller regler fastsat i medfør af stk. 4.«.

5. § 39, stk. 3, der bliver stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters outsourcing vedrørende

- 1) instituttets ledelsesordninger, ansvar, risikostyring, overvågning, kontrol og rapportering i tilknytning til outsourcing til en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing,
- 2) instituttets interne retningslinjer for outsourcing,
- 3) instituttets håndtering af interessekonflikter i forbindelse med outsourcing,
- 4) krav, som instituttet som minimum skal sikre, at leverandører eller underleverandører til enhver tid opfylder, herunder også adgangs-, oplysnings- og revisionsrettigheder hos leverandører og underleverandører,
- 5) krav, som outsourcingkontrakten skal indeholde og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten og
- 6) institutternes pligt til at underrette Finanstilsynet om outsourcing.«

6. § 148 affattes således:

»§ 148. Til dækning af omkostningerne ved Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens tilsyn efter denne lov betaler følgende finansielle virksomheder årligt den nedenfor anførte afgift til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen:

- 1) Betalingsinstitutter: 26.820 kr.
- 2) Betalingsinstitutter fra udlandet (filial i Danmark): 8.940 kr.
- 3) E-pengeinstitutter: 45.880 kr.
- 4) Virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester: 3.150 kr.
- 5) Virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge: 4.450 kr.
- 6) Virksomheder med tilladelse til at udbyde kontooplysnings-tjenester: 8.560 kr.

Stk. 2. Virksomheder, der er meddelt tilladelse efter § 7, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed til at udøve virksomhed som pengeinstitut, og filialer her i landet af kreditinstitutter etableret i Den Europæiske Union eller i et land, som Den Europæiske Union har indgået aftale med på det finan-

sielle område, betaler differencen mellem omkostningerne ved tilsynet og provenuet af afgifterne i stk. 1, nr. 1-6, inden for det på finansloven fastsatte samlede afgiftsbeløb for året.

Stk. 3. Den samlede afgiftssum for pengeinstitutter og filialer her i landet af udenlandske kreditinstitutter, jf. stk. 2, fordeles på de enkelte pengeinstitutter efter andel af de omfattede virksomheders samlede gælds- og garantiforpligtelser. Der pålægges altid en minimumsafgift på 2.000 kr.

Stk. 4. Afgifterne i stk. 1, nr. 1-6, reguleres årligt med de satser for regulering af det generelle pris- og lønindeks med niveauekorrektion, der fastsættes i de successivt offentliggjorte forslag til finanslov.

Stk. 5. Beregningen af afgifterne nævnt i stk. 2 og 3 foretages efter reglerne i § 368, stk. 1-4, i lov om finansiel virksomhed, og sker på baggrund af oplysninger fra Finanstilsynets register over virksomheder under tilsyn og indrapporterede oplysninger om gælds- og garantiforpligtigelser.

Stk. 6. Reglerne i opkrævningslovens §§ 6-8 finder tilsvarende anvendelse på opkrævning af afgifter efter denne lov.

Stk. 7. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om fastsættelse af betalingen af afgifterne i stk. 1-3, og om Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens opkrævning heraf.«

7. I § 152, stk. 2, indsættes efter »artikel 3, stk. 1 og 1a,«: »artikel 3a, stk. 3 og 4, artikel 3b,«.

§ 5

I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 931 af 6. september 2019, som ændret ved § 2 i lov nr. 369 af 9. april 2019, § 2 i lov nr. 1374 af 13. december 2019 og § 6 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 57 a, stk. 1 og 2, ændres »afgørelse« til: »beslutning«.
2. I § 57 a, stk. 1, nr. 1, ændres »virksomhed« til: »aktiviteter«.
3. I § 57 a, stk. 1, nr. 2, ændres »aktivitet« til: »drift«.
4. § 62 affattes således:

»§ 62. Operatører af et reguleret marked kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som operatørerne ellers selv ville udføre, til en leverandør.

Stk. 2. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at outsourcingvirksomhedens outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne fastsat i medfør af stk. 3.

Stk. 3. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcing vedrørende

- 1) outsourcingvirksomheders ledelsesordninger, ansvar, risikostyring, overvågning, kontrol og rapportering i tilknytning til outsourcing til en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing,
- 2) outsourcingvirksomheders interne retningslinjer for outsourcing,

- 3) outsourcingvirksomheders håndtering af interessekonflikter i forbindelse med outsourcing,
- 4) krav, som outsourcingvirksomheder som minimum skal sikre, at leverandører eller underleverandører til enhver tid skal opfylde, herunder også adgangs-, oplysnings- og revisionsrettigheder hos leverandører og underleverandører,
- 5) krav, som outsourcingkontrakter skal indeholde og som skal være aftalt i outsourcingkontrakter og
- 6) outsourcingvirksomheders pligt til at underrette Finanstilsynet om outsourcing.«

5. I § 124 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for en operatør af en markedsplads, når den regulerede markedsplads matcher ordrer, der er store i forhold til den normale markedsstørrelse, til midtpunktet for de aktuelle købs- og salgspriser.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

6. I § 249, stk. 1, ændres »artikel 19, stk. 1, 2,« til: »artikel 19, stk. 1-3,«.

7. I § 251 indsættes efter »artikel 4, stk. 1«: »og 3a«.

8. I § 251 indsættes efter »artikel 9, stk. 1,«: »1a og 1e,«.

9. I § 251 indsættes efter »artikel 10, stk. 1«: »og 2«.

§ 6

I lov nr. 41 af 22. januar 2018 om forsikringsformidling, som ændret ved § 7 i lov nr. 706 af 8. juni 2018, § 2 i lov nr. 552 af 7. maj 2019, § 6 i lov nr. 1374 af 13. december 2019 og § 4 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 16, stk. 3, indsættes efter »forsikringskontrakter«: »eller kundeopsparinger«.
2. I § 22, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »(PRIIP'er)«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt og regler udstedt i medfør heraf«.
3. I § 42, stk. 2, ændres »og § 20« til: »§ 20«, »samt artikel« ændres til: »artikel«, og efter »(PRIIP'er)« indsættes: »og artikel 7, 18, 22-25, 33, 34, og 50 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt,«.

§ 7

I lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. lovbekendtgørelse nr. 1110 af 10. oktober 2014, som ændret senest ved § 14 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. § 23 c affattes således:

»§ 23 c. Arbejdsmarkedets Tillægspension kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som er under-

lagt Finanstilsynets tilsyn, og som Arbejdsmarkedets Tillægspension ellers selv ville udføre, til en leverandør.

Stk. 2. Arbejdsmarkedets Tillægspension skal sikre, at outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter ikke foregår på en måde, der kan

- 1) medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i Arbejdsmarkedets Tillægspension,
- 2) medføre en unødigt forøgelse af den operationelle risiko
- 3) forringe tilsynsmyndighedernes mulighed for at kontrollere, at Arbejdsmarkedets Tillægspension overholder sine forpligtelser, eller
- 4) være til hinder for, at Arbejdsmarkedets Tillægspension til enhver tid kan tilbyde sine medlemmer en tilfredsstillende service.

Stk. 3. Arbejdsmarkedets Tillægspension skal underrette Finanstilsynet i forbindelse med indgåelse af aftale om outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter. Arbejdsmarkedets Tillægspension skal endvidere underrette Finanstilsynet om væsentlige forandringer for de funktioner eller aktiviteter, der er nævnt i 1. pkt.

Stk. 4. Arbejdsmarkedets Tillægspension er ansvarlig for samtlige outsourcete funktioner eller aktiviteter.

Stk. 5. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at Arbejdsmarkedets Tillægspensions outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne i denne bestemmelse eller regler fastsat i medfør af stk. 6.

Stk. 6. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcing vedrørende

- 1) Arbejdsmarkedets Tillægspensions ansvar og kontrol med en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing,
- 2) Arbejdsmarkedets Tillægspensions interne retningslinjer for outsourcing og
- 3) krav, som Arbejdsmarkedets Tillægspension som minimum skal sikre, at leverandører til enhver tid skal opfylde, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten.«

2. I § 32 a, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »§ 23 b, stk. 1, nr. 1-9,«: »§ 23 c, stk. 2 og 3,«.

§ 8

I lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond, jf. lovbekendtgørelse nr. 1109 af 9. oktober 2014, som ændret senest ved § 16 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. § 4 d affattes således:

»§ 4 d. Lønmodtagernes Dyrtdsfond kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som er underlagt Finanstilsynets tilsyn, og som Lønmodtagernes Dyrtdsfond ellers selv ville udføre, til en leverandør.

Stk. 2. Lønmodtagernes Dyrtdsfond skal sikre, at outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter ikke foregår på en måde, der kan

- 1) medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i Lønmodtagernes Dyrtdsfond,
- 2) medføre en unødigt forøgelse af den operationelle risiko
- 3) forringe tilsynsmyndighedernes mulighed for at kontrollere, at Lønmodtagernes Dyrtdsfond overholder sine forpligtelser, eller
- 4) være til hinder for, at Lønmodtagernes Dyrtdsfond til enhver tid kan tilbyde de berettigede lønmodtagere en tilfredsstillende service.

Stk. 3. Lønmodtagernes Dyrtdsfond skal underrette Finanstilsynet i forbindelse med indgåelse af aftale om outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter. Lønmodtagernes Dyrtdsfond skal endvidere underrette Finanstilsynet om væsentlige forandringer for de funktioner eller aktiviteter, der er nævnt i 1. pkt.

Stk. 4. Lønmodtagernes Dyrtdsfond er ansvarlig for samtlige outsourcete funktioner eller aktiviteter.

Stk. 5. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at Lønmodtagernes Dyrtdsfonds outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne i denne bestemmelse eller regler fastsat i medfør af stk. 6.

Stk. 6. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcing vedrørende

- 1) Lønmodtagernes Dyrtdsfonds ansvar og kontrol med en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing,
- 2) Lønmodtagernes Dyrtdsfonds interne retningslinjer for outsourcing og
- 3) krav, som Lønmodtagernes Dyrtdsfond som minimum skal sikre, at leverandører til enhver tid skal opfylde, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten.«

2. I § 14 a, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »§ 4 c, stk. 1,«: »§ 4 d, stk. 2 og 3,«.

§ 9

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2020, jf. dog stk. 2-6.

Stk. 2. § 5, nr. 5, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 3. § 4, nr. 7, træder i kraft den 19. april 2020.

Stk. 4. § 5, nr. 8 og 9, træder i kraft den 18. juni 2020.

Stk. 5. § 5, nr. 7, træder i kraft den 18. juni 2021.

Stk. 6. Erhvervsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 14, 15, 18 og 19, § 2, nr. 3, § 3, nr. 10, og § 6, nr. 2 og 3. Erhvervsministeren kan herunder fastsætte, at bestemmelserne træder i kraft på forskellige tidspunkter.

Stk. 7. Uanset § 148, stk. 2, i lov om betalinger, som ændret ved lovforslagets § 4, nr. 10, udgør det samlede afgiftsbeløb 4,7 mio. kr. for andet halvår af 2020.

Stk. 8. De bekendtgørelser og forskrifter der er udstedt med hjemmel i bestemmelser, der ændres ved § 1, nr. 5, 6, 14 og 19, § 4, nr. 5, § 5, nr. 5, § 7, nr. 1, og § 8, nr. 1, forbliver i kraft, indtil de ændres eller ophæves.

§ 10

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. §§ 1-5 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Stk. 3. §§ 1-6 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
  - 2.1. Ændringer som følge af PEPP-forordningen
    - 2.1.1. Gældende ret
    - 2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser
    - 2.1.3. Lovforslagets indhold
  - 2.2. Ændringer af reglerne for brug for outsourcing
    - 2.2.1. Gældende ret
    - 2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser
    - 2.2.3. Lovforslagets indhold
  - 2.3. Præcisering af regler om uafhængighed for forsikringsformidlere
    - 2.3.1. Gældende ret
    - 2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser
    - 2.3.3. Lovforslagets indhold
  - 2.4. Revisors meddelelsespligt til Finanstilsynet
    - 2.4.1. Gældende ret
    - 2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser
    - 2.4.3. Lovforslagets indhold
  - 2.5. Anvendelse af digital kommunikation ved indsendelse af årsrapporter til Finanstilsynet
    - 2.5.1. Gældende ret
    - 2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser
    - 2.5.3. Lovforslagets indhold
  - 2.6. Anvendelse af digital kommunikation ved feederinstitutters indsendelse af årsrapporter til Finanstilsynet
    - 2.6.1. Gældende ret
    - 2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser
    - 2.6.3. Lovforslagets indhold
  - 2.7. Ændringer som følge af cross border-forordningen
    - 2.7.1. Gældende ret
    - 2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser
    - 2.7.3. Lovforslagets indhold
  - 2.8. Straf for overtrædelse af oplysningspligt i forordning om grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer
    - 2.8.1. Gældende ret
    - 2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser
    - 2.8.3. Lovforslagets indhold
  - 2.9. Finansiering af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens tilsyn efter lov om betalinger
    - 2.9.1. Gældende ret
    - 2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser
    - 2.9.3. Lovforslagets indhold
  - 2.10. Straf for overtrædelse af nye bestemmelser i EMIR-forordningen
    - 2.10.1. Gældende ret
    - 2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser
    - 2.10.3. Lovforslagets indhold
3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
4. Implementeringskonsekvenser for det offentlige
5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
  - 5.1. Administrative konsekvenser
  - 5.2. Øvrige efterlevelseskonsekvenser
  - 5.3. Skatter, afgifter, subsidier m.v.
  - 5.4. Agil erhvervsrettet regulering
6. Administrative konsekvenser for borgerne

7. Miljømæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU-retten
9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Formålet med lovforslaget er at sikre efterlevelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20 juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-forordningen) som blev vedtaget i juni 2019. Forordningen vil medføre, at europæiske pensionsudbydere i henhold til forordningens regler vil kunne vælge at tilbyde en ny form for frivillig og individuel pensionsordning (et PEPP-produkt) til alle EU-borgere i alle EU-landene. PEPP-produktet vil kunne tilvælges som et supplement til offentlige pensioner og arbejdsmarkedspensioner. Forordningen vil være direkte gældende i dansk ret, når den træder i kraft. De nødvendige tilpasninger i dansk lovgivning som følge af forordningen er bl.a., at Finanstilsynets udpeges som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af PEPP-forordningen, og at overtrædelse af en række af forordningens bestemmelser strafbelægges i lov om finansiel virksomhed, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., lov om investeringsforeninger m.v. og lov om forsikringsformidling. Med lovforslaget foreslås derfor enkelte nødvendige ændringer af lov om finansiel virksomhed, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., lov om investeringsforeninger m.v. og lov om forsikringsformidling.

Det foreslås også, at der foretages ændringer i reglerne for finansielle virksomheders outsourcing af aktiviteter såsom eksempelvis dataopbevaring eller håndtering af bogføring til underleverandører. I rapporten om "*Eftersyn af den finansielle regulering*", blev det fremhævet, at de eksisterende regler og krav for de finansielle virksomheder, der gør sig gældende for "væsentlig" outsourcing, har givet anledning til tvivl i fortolkningen af "væsentlig". Den tidligere anvendte terminologi omkring "væsentlig outsourcing" foreslås derfor afløst af en sondring mellem "kritisk eller vigtig outsourcing" og "øvrige outsourcing". Formålet med forslaget er at gøre det klarere, hvornår de finansielle virksomheders outsourcing af aktiviteter er "kritisk" eller "vigtig", hvor kravene til outsourcing vil være større, når der er tale om kritisk eller vigtig outsourcing end til øvrige outsourcing. Hertil er formålet at sikre, at de danske regler på outsourcing området er i overensstemmelse med en række nye retningslinjer fra EU på området. Ændringerne foretages i en række love for finansielle virksomheder herunder bl.a. i lov om finansiel virksomhed, lov om betalinger og lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås hertil at sikre klarheden af uafhængighedsprincippet for forsikringsformidlere, der betegner sig som uafhængige, således at der ikke kan opstå tvivl om forsikringsmæglerens uafhængighed. Baggrunden er, at Finanstilsynet

ved tidligere tilsynsreaktioner har konstateret, at der har været eksempler på forsikringsmæglere, der har handlet i strid med uafhængighedsprincippet på baggrund af nogle uklarheder i lovgivningen. Det foreslås derfor at præcisere, at det ikke vil være tilladt for en uafhængig forsikringsformidler at placere kundeopsparinger i virksomheder, som den uafhængige forsikringsformidler har snævre forbindelser med.

Det foreslås endvidere, at der foretages nødvendige ændringer i tilsynsbestemmelserne i lov om finansiel virksomhed, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., lov om investeringsforeninger m.v., således at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed for tilsynet med overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 (cross border-forordningen). Cross border-forordningen blev vedtaget i juni 2019, og dele af forordningen finder anvendelse allerede i dag. Forordningen indeholder bl.a. bestemmelser, der skal gøre det lettere for kollektive investeringsinstitutter at yde grænseoverskridende tjenester, herunder ved at forbedre gennemsigtigheden med hensyn til nationale markedsføringskrav og en mere klar formulering af processen med kontrol af markedsføringsmateriale.

Som følge af politisk aftale af den 19. september 2019 om styrkelse af indgrebsmulighederne over for gebyrer m.v. på betalings serviceløsninger foreslås det at ændre finansieringsmodellen for tilsyn efter lov om betalinger fra gebyrfinansiering til afgiftsfinansiering i lighed med finansieringen af Finanstilsynets tilsyn. Tilsynet føres i dag af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen samt Forbrugermanden, der i dag får tilført ressourcer til at føre tilsynet fra gebyret. Omlægningen fra gebyr til afgiftsfinansiering er i sig selv omkostningsneutral. Som følge af den politiske aftale skal tilsynet styrkes, hvorfor det foreslås at styrke ressourcerne til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter lov om betalinger med en tilførsel af yderligere 0,7 mio. kr., der fremadrettet vil blive finansieret af afgiften. Der vurderes ligeledes at være et behov for at styrke Forbrugerombudsmandens ressourcer til tilsyn med de forbrugerbeskyttende regler på betalingsområdet med årligt 0,7 mio. kr. Konkret foreslås der derfor en forøgelse af virksomhedernes betaling for tilsyn på i alt 1,4 mio. kr. årligt i forhold til finansieringen i 2018.

Lovforslaget indeholder i øvrigt en række ændringer af henvisninger i henholdsvis lov om finansiel virksomhed, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og lov om investeringsforeninger m.v. Herudover indeholder lovforsla-

get ændringer om bl.a. indsendelse af årsrapporter til Finanstilsynet ved anvendelse af digital kommunikation.

Endelig foreslås det, at Finanstilsynet skal føre tilsyn med efterlevelsen af kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Ændringer som følge af PEPP-forordningen

2.1.1. Gældende ret

Der findes ikke i dag et europæisk indre marked for såkaldte paneuropæiske personlige pensionsprodukter (PEPP-produkter). Personlige pensionsprodukter er individuelle pensionsordninger, som borgerne kan vælge at oprette ved siden af det, de modtager i folkepension og de bidrag, deres arbejdsgiver indsatte på en arbejdsmarkedspension. Der findes allerede i dag et dansk marked for individuelle pensionsordninger, der i det danske pensionssystem typisk kaldes for ”søjle 3”-pensionsordninger, hvor søjle 1 udgøres af de offentlige pensionsordninger såsom folkepension, mens søjle 2 udgøres af arbejdsmarkedspensionsordninger.

At der ikke i dag er et europæisk indre marked for individuelle pensionsordninger skyldes bl.a., at der i EU-landene er forskelligartede markeder for pension og pensionsprodukter, der er tilpasset nationale forhold og regler. Hertil er der forskellige skatteregimer i de enkelte medlemslande til håndtering af udbydere af pensionsordninger fra pensionsinstitutter med hjemsted i andre EU/EØS-lande.

Der er ikke tradition i dansk ret for at lave meget konkret regulering af personers opsparing i frivillige individuelle pensionsordninger (søjle 3-pensionsordninger). Personers opsparing i søjle 3-pensionsordninger er som udgangspunkt udelukkende reguleret ved, at der i lov om beskatningen af pensionsordninger m.v. (pensionsbeskatningsloven) er fastsat krav til, hvordan opsparingen kan foretages for, at opsparingen er skattebegünstiget. Skattebegünstigelsen består i, at afkastet beskattes lempeligt efter pensionsafkastbeskatningsloven, og for ratepensioner og livrenter m.v. desuden i, at der er fradragsret for indbetalingerne.

Pensionsbeskatningsloven stiller en række konkrete krav til pensionsprodukter, for at produkterne kan anses som skattebegünstigede efter pensionsbeskatningsloven. Som eksempel herpå kan nævnes aldersgrænser for udbetaling, udbetalingsmetoder, og hvem der kan indsættes som begunstigede.

Danske bankers og forsikringssekskabers PEPP-produkter, der lever op til de konkrete krav, vil være skattebegünstigede efter pensionsbeskatningsloven.

Efter den gældende § 15 c i pensionsbeskatningsloven er det endvidere muligt for et pensionsinstitut med hjemsted i et EU/EØS-land at få typegodkendt et pensionsprodukt, så det kan udbydes til danske pensionsopparere med samme skattebehandling som et tilsvarende dansk pensionsprodukt, hvis det udenlandske pensionsinstitut lever op til de krav, der stilles til danske pensionsudbydere. Det er således muligt for danske pensionsopparere at oprette og indbetale til en pensionsordning i en anden medlemsstat og samtidig opnå den samme skattemæssige behandling som ved indbetalinger på danske pensionsordninger, hvis pensionsordningen er typegodkendt.

Efter pensionsbeskatningslovens § 15 c er det et krav, at pensionsinstituttet er et livsforsikringssekskab, en pensionskasse eller et kreditinstitut med hjemsted i et EU/EØS-land, der i sit hjemland har tilladelse til at drive den type virksomhed, for at pensionsinstituttet kan opnå samme skattemæssige behandling ved udbud af sine pensionsordninger i Danmark. Desuden stilles der en række krav til selve pensionsproduktet, pensionsoppareren skal indvillige i at blive beskattet af pensionsudbetalinger efter pensionsbeskatningsloven, og pensionsinstituttet skal påtage sig de forpligtelser m.v., der stilles til udbydere af pensionsordninger omfattet af kapitel 1 i pensionsbeskatningsloven.

En ny form for pensionsprodukt, såsom et PEPP-produkt, vil også kunne opnå godkendelse til samme skattebehandling som andre pensionsordninger, hvis det lever op til kravene i pensionsbeskatningslovens § 15 c. Kravene i pensionsbeskatningslovens § 15 c går ikke videre end de krav, der stilles til danske pensionsinstitutter. Typegodkendelsen gives af Skattestyrelsen på baggrund af en konkret vurdering af ansøgningen fra pensionsudbyderen.

Danske bankers og forsikringssekskabers PEPP-produkter, der ikke lever op til de tidligere nævnte konkrete krav, der stilles til skattebegünstigede pensionsordninger i pensionsbeskatningsloven, dvs. som eksempel aldersgrænser for udbetaling, udbetalingsmetoder, og hvem der kan indsættes som begunstigede, vil skattemæssigt skulle behandles efter pensionsbeskatningslovens § 53 a. Indbetalinger til pensionsordninger omfattet af pensionsbeskatningslovens § 53 a er ikke fradragsberettigede, jf. § 53 a, stk. 2. Til gengæld er udbetalingerne skattefrie, medmindre der i udlandet har været fradrag for indbetalingerne, jf. § 53 a, stk. 5. Der foretages en løbende indkomstbeskatning af ordningens værditilvækst, jf. § 53 a, stk. 3. Afkastet er indkomstskattepligtigt som kapitalindkomst, jf. personskattelovens § 4, stk. 1, nr. 13.

Udenlandske bankers og forsikringsselskabers PEPP-produkter, der ikke er godkendt efter pensionsbeskatningslovens § 15 c, vil ligesom danske bankers og forsikringsselskabers PEPP-produkter, der ikke lever op til de konkrete krav, være omfattet af pensionsbeskatningslovens § 53 a.

PEPP-produkter, der udbydes af danske såvel som udenlandske kapitalforvaltere og investeringsselskaber, betragtes som indskud i et investeringsselskab omfattet af reglerne i aktieavancebeskatningsloven. Der foreligger på den baggrund ingen fradragsret for indskuddet. Efter reglerne foretages der en løbende beskatning af værditilvæksten.

Efter pensionsbeskatningslovens § 1 a forstås ved pensionsudbetalingsalderen tidspunktet 3 år før folkepensionsalderen, hvor folkepensionsalderen er fastsat i henhold til § 1 a i lov om social pension. Der er endvidere en række overgangsbestemmelser for pensionsudbetalingsalderen for personer født i perioden 1. januar 1954 til 30. juni 1960 i pensionsbeskatningslovens § 1 a, stk. 2. For at en PEPP-pensionsordning vil kunne skattebehandles efter reglerne i pensionsbeskatningsloven, vil det være et krav, at pensionsordningen følger pensionsudbetalingsalderen.

2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20 juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-forordningen) blev vedtaget i juni 2019. Forordningen vil få direkte virkning i Danmark fra anvendelsestidspunktet, der dog endnu ikke er fastlagt. Anvendelsesdatoen er sat til 12 måneder efter offentliggørelsen af de delegerede retsakter, som Kommissionen skal vedtage. De delegerede retsakter forventes offentliggjort i sensommeren 2020. Det indebærer, at PEPP-forordningen forventes at træde i kraft i sensommeren 2021.

Erhvervsministeriet vurderer overordnet, at der er behov for at foretage de nødvendige tilpasninger i dansk lovgivning for, at Danmark kan leve op til sine forpligtelser i henhold til den nye EU-regulering på området.

PEPP-forordningen har til formål at skabe et stort og konkurrencedygtigt indre marked for opsparingsprodukter, der kan være med til at bidrage til flere langsigtede investeringer for private pensionsprodukter. Det er ikke formålet med forordningen at erstatte eller harmonisere eksisterende nationale personlige pensionssystemer. Forordningen tager sigte på frivillige og individuelle pensionsopsparinger, dvs. såkaldte private søjle 3-pensionsprodukter, der supplerer de eksisterende pensionssystemer, der findes i de forskellige medlemslande.

Forordningen introducerer et standardiseret pensionsprodukt, et PEPP-produkt, og definerer en række egenskaber ved produktet, som skal være opfyldt for, at det kan betegnes som et PEPP-produkt. PEPP-produkter vil have de samme standardegenskaber, uanset hvor i EU de sælges, dog således, at medlemslandene selv kan fastsætte udbetalingsalder m.v. Standardegenskaberne ved et PEPP-produkt skal bl.a. sikre forbrugerbeskyttelsen og dermed give tillid til produktet på tværs af landegrænser. Eksempelvis indeholder forordningen regler om, at kunder skal tilbydes grundig og individualiseret information både før aftaleindgåelse og under opsparingen.

Forordningen skal sikre, at PEPP-udbydere får adgang til markedet i hele EU med én fælles produkttilladelse udstedt af Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA) på grundlag af et fælles regelsæt. Virksomheder, der ønsker at udbyde PEPP-produkter, skal således indhente forudgående tilladelse hertil, før udbyderen kan distribuere PEPP-produkter. I Danmark vil ansøgning skulle indgives til Finanstilsynet, som efter godkendelse videresender til EIOPA med henblik på registrering i et fælles offentligt register.

PEPP-produktet kan udbydes af både banker, forsikringsselskaber, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde (FAIF'er). Forordningen supplerer de reguleringsmæssige rammer, som udbyderne allerede er underlagt via anden EU-regulering, eksempelvis Solvens II-direktivet, der regulerer forsikringsvirksomheder, og MiFID II-direktivet, der regulerer fondsmæglerselskaber.

Det bemærkes i øvrigt, at forordningen også tillader arbejdsmarkedsrelaterede pensionskasser (IORP'er) at udbyde PEPP-produkter. IORP'er er i EU-retten reguleret ved et særskilt regelsæt, der er fastsat i IORP-direktivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/2341/EU). IORP'er udgør i nogle EU-lande en stor del af pensionsmarkederne. I Danmark finder IORP-direktivet kun anvendelse for firmapensionskasser, der udgør ca. 1 procent af det danske pensionsmarked, hvor de danske regler er fastsat i lov om firmapensionskasser. Det fremgår af lov om firmapensionskasser, at firmapensionskasser alene kan udbyde pensionsordninger, der er knyttet til et ansættelsesforhold. Danske firmapensionskasser vil dermed ikke kunne udbyde PEPP-produkter. Resten af pensionsudbyderne på det danske pensionsmarked, herunder særligt tværgående pensionskasser og livsforsikringsselskaber, er underlagt reglerne fra Solvens II-direktivet.

Erhvervsministeriet vurderer, at PEPP-produkter udbudt i henhold til PEPP-forordningens regler kan bidrage til at skabe et stærkt og konkurrencedygtigt marked for frivillige individuelle pensionsprodukter i tråd med forordningens for-

mål. Det kan komme de forbrugere til gode, hvor produktet passer til deres ønsker.

Det bemærkes, at Europa-Kommissionen sammen med forslaget til PEPP-forordningen offentliggjorde en henstilling til medlemsstaterne om den skattemæssige behandling af PEPP-produkter. Europa-Kommissionen anbefalede i henstillingen samme behandling som for sammenlignelige nationale produkter. Kommissionens henstilling er ikke juridisk bindende for medlemsstaterne, og den skattemæssige behandling er ikke en del af forordningen, idet skattelovgivning som udgangspunkt er et national anliggende. Der er dog allerede indført regler i dansk ret, der giver mulighed for typegodkendelse af udenlandske pensionsordninger til den samme skattemæssige behandling som danske pensionsordninger, hvis de lever op til de samme krav, som stilles til pensionsordninger, der bliver udbudt af danske pensionsudbydere. Det er Erhvervsministeriets og Skatteministeriets vurdering, at de eksisterende regler sikrer lige vilkår for danske og udenlandske udbydere af pensionsordninger, hvilket er i overensstemmelse med Kommissionens henstilling.

2.1.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget foreslås, at Finanstilsynets udpeges som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af PEPP-forordningen i forbindelse med udbud og distribution af PEPP-produkter.

PEPP-produkter vil efter ikrafttrædelse af PEPP-forordningen kunne udbydes og distribueres af både banker, forsikringsselskaber, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde (FAIF'er). Selvadministrerende investeringsforeninger kan registrere PEPP-produkter, men de kan ikke udbyde og distribuere PEPP-produkter. Det foreslås derfor, at der foretages en række ændringer i både lov om finansiel virksomhed (for banker og forsikringsselskaber), lov om forsikringsformidling, lov om investeringsforeninger m.v. (der regulerer danske UCITS) og lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. (FAIF-loven).

Det følger af PEPP-forordningen, at et PEPP-produkt vil skulle godkendes og registreres, inden det kan udbydes og distribueres. Det foreslås derfor, at Finanstilsynet som kompetent myndighed vil skulle administrere godkendelse og registrering af PEPP-produkter, hvis danske pensionsudbydere ønsker at udbyde PEPP-produkter. Finanstilsynet vil herefter skulle anmelde godkendelsen af PEPP-produktet hos Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA). På den baggrund foreslås en række tilsynsbestemmelser i § 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, § 161, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., § 155, stk. 1, i lov om forvaltere af al-

ternative investeringsfonde m.v. og § 22, stk. 1, i lov om forsikringsformidling tilpasset.

Der henvises i øvrigt til bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 12, § 2, nr. 2, § 3, nr. 9 og § 6, nr. 2, for en nærmere beskrivelse af de relevante artikler i forordningen.

Det følger af PEPP-forordningen, at medlemsstaterne skal fastsætte kompetencekrav til fysiske personer, der rådgiver om PEPP-produkter, og at medlemsstaterne kan fastsætte nærmere betingelser for opsparring i og udbetaling fra PEPP-produkter. På den baggrund foreslås indsat en ny § 372 c, i lov om finansiel virksomhed, der bemyndiger ministeren til at udstede regler herom.

PEPP-forordningens regler vil desuden blive uddybet i delegerede retsakter, der udarbejdes af EIOPA og vedtages af Kommissionen. Det foreslås derfor at tilføje PEPP-forordningen til bemyndigelsesbestemmelsen i § 372 a, i lov om finansiel virksomhed, så ministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler på baggrund af disse delegerede retsakter.

Det foreslås også, at overtrædelse af PEPP-forordningens relevante artikler vil kunne straffes med bøde. Dette skyldes, at PEPP-forordningen kræver, at medlemsstaterne kan sanktionere overtrædelser af de pågældende artikler i forordningen. Det foreslås på den baggrund, at der laves de nødvendige tilføjelser til strafbemmelserne i § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, § 190, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., § 190, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v., og § 42, stk. 2, i lov om forsikringsformidling.

Der henvises til bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 18, § 2, nr. 3, § 3, nr. 10 og § 6, nr. 3, for en nærmere beskrivelse af sanktionsmulighederne for de relevante artikler i forordningen.

Da forordningens anvendelsesdato endnu ikke er fastlagt, foreslås det, at erhvervsministeren bemyndiges til at sætte lovforslagets relevante bestemmelser i kraft på et senere tidspunkt.

For ændringerne i lov om finansiel virksomhed henvises til lovforslagets § 1, nr. 12, 14, 15, 16, 18 og 19, samt bemærkningerne til disse bestemmelser.

For ændringerne i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. (FAIF-loven) henvises til lovforslagets § 2, nr. 2 og 3, samt bemærkningerne til disse bestemmelser.

For ændringerne i lov om investeringsforeninger m.v. (der regulerer danske UCITS) henvises til lovforslagets § 3, nr. 9 og 10, samt bemærkningerne til disse bestemmelser.

For ændringerne i lov om forsikringsformidling henvises til lovforslagets § 6, nr. 2 og 3, samt bemærkningerne til disse bestemmelser.

For erhvervsministerens bemyndigelse til at sætte lovforslagets relevante bestemmelser i kraft på et senere tidspunkt henvises der til lovforslagets § 9, stk. 6, samt bemærkningerne til denne bestemmelse.

2.2. Ændringer af reglerne for brug af outsourcing

2.2.1. Gældende ret

Outsourcing dækker over situationer, hvor en virksomhed vælger at købe varer eller ydelser hos en leverandør, fremfor at opgaverne (f.eks. dataopbevaring eller håndtering af bogføring) varetages internt i den enkelte virksomhed. Det kræver en tilladelse at drive finansiell virksomhed, da virksomhederne i henhold til lovgivningen har en række forpligtelser overfor bl.a. deres kunder og overfor Finanstilsynet. Outsourcingreglerne på det finansielle område har derfor overordnet til formål at sikre, at finansielle virksomheder fortsat bærer ansvaret for de opgaver, der udføres hos leverandøren i tilfælde af outsourcing, samt at sikre at Finanstilsynet fortsat kan udøve et effektivt tilsyn. Reglerne fastsætter således, hvordan de finansielle virksomheder skal sikre, at en opgave varetages i henhold til gældende lovgivning, selvom den er henlagt til en leverandør.

I den gældende § 5, stk. 1, nr. 27, i lov om finansiell virksomhed, defineres outsourcing som en finansiell virksomheds henlæggelse af væsentlige aktivitetsområder, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn, til en leverandør. For gruppe 1-forsikringselskaber defineres outsourcing dog som et arrangement af en hvilken som helst art mellem et gruppe 1-forsikringselskab og en tjenesteyder, hvor tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller en aktivitet, som gruppe 1-forsikringselskabet ellers selv ville have udført.

En outsourcingvirksomhed er en finansiell virksomhed, der vælger at outsource aktiviteter til en leverandør, jf. § 5, stk. 1, nr. 29, i lov om finansiell virksomhed. Ved finansiell virksomhed forstås pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringselskaber, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiell virksomhed.

Ved en leverandør forstås den virksomhed, som varetager outsourcete opgaver for outsourcingvirksomheden jf. § 5,

stk. 1, nr. 30, i lov om finansiell virksomhed. Ved videreoutsourcing forstås en leverandørs outsourcing af opgaver til en underleverandør, når der er tale om de opgaver, som leverandøren skal varetage i henhold til en aftale med outsourcingvirksomheden. Der kan også ske videreoutsourcing til næste led i kæden af underleverandører samt eventuel videreoutsourcing til andre led i kæden af underleverandører, jf. § 5, stk. 1, nr. 31, i lov om finansiell virksomhed.

Efter en række gældende bestemmelser i lovgivningen for finansielle virksomheder kan erhvervsministeren fastsætte nærmere regler om outsourcing for outsourcingvirksomhederne. Erhvervsministerens hjemmel til at udstede nærmere regler for finansielle virksomheders anvendelse af outsourcing er bl.a. fastsat i § 72 a, stk. 1, og § 373, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed, § 62 og § 255, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, § 39, stk. 3, og § 152, stk. 7, i lov om betalinger, § 23 c, stk. 1, og § 32 a, stk. 2, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og § 4 d, stk. 1, og § 14 a, stk. 2, i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

Der er med hjemmel i de eksisterende bestemmelser på tværs af lovgivningen for de finansielle virksomheder udstedt en bekendtgørelse, der fastsætter nærmere regler for de finansielle virksomheders outsourcing. Den gældende bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing med senere ændringer fastsætter nærmere regler for en række finansielle virksomheders outsourcing.

Bekendtgørelsen omfatter pengeinstitutter, realkreditinstitutter, sparevirksomheder, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber, operatører af regulerede markeder, fælles datacentraler, Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtidsfond. Gruppe 2-forsikringselskaber er ligeledes omfattet af bekendtgørelsen, hvorimod gruppe 1-forsikringselskaber kun i mindre omfang er omfattet af bekendtgørelsen. Danmarks Skibskredit A/S er ligeledes omfattet af reglerne, jf. § 7 i bekendtgørelse nr. 79 af 27. januar 2015 om et skibsfinansieringsinstitut.

Reglerne i bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing med senere ændringer finder anvendelse for de finansielle virksomheders væsentlige outsourcing. Der er bl.a. tale om en række krav til outsourcingvirksomhedens ansvar og kontrol med leverandører, herunder dennes videreoutsourcing, samt outsourcingvirksomhedens pligt til at have interne retningslinjer for outsourcing. Der stilles hertil krav til outsourcingvirksomhedens valg af leverandør, så det sikres, at leverandøren har de fornødne tilladelser m.v. til at udføre de outsourcete opgaver. Der stilles endvidere krav til den kontrakt, som skal indgås med leverandøren, således at kontrakten sikrer, at opgaverne bliver udført korrekt og rettidigt samt giver outsourcingvirksomheden mulighed for at føre løbende kontrol med leverandøren. Endelig stilles der krav til, at Finanstilsynet får mulighed for at føre tilsyn med leverandørerne samt at outsourcingvirksomheder forpligtes

til at underrette Finanstilsynet om nye indgåede kontrakter om outsourcing. Der eksisterer et særligt dansk krav i § 5, nr. 10 i bekendtgørelsen, der medfører at outsourcingvirksomheden aktivt skal godkende leverandørens eller underleverandørens eventuelle videreoutsourcing af de outsourcete opgaver.

Der gælder i dag et væsentlighedskrav for finansielle virksomheder, da reglerne alene finder anvendelse ved outsourcing af "væsentlige" aktivitetsområder. Outsourcing af en aktivitet er væsentlig, hvis det går ud over, hvad direktionen normalt kan beslutte. Ved denne vurdering skal der tages hensyn til virksomhedens art og størrelse samt til sædvane inden for de enkelte brancher. Det er ikke afgørende om bestyrelsen har taget stilling til outsourcingen, men om det går udover, hvad direktionen normalt kan beslutte.

Der er ikke tale om væsentlig outsourcing, hvis aftalen kun vedrører en enkeltstående ydelse. Væsentlig outsourcing omfatter f.eks. som udgangspunkt ikke en beslutning om uddannelse af medarbejdere eller drift af kantine, da disse aktiviteter ikke vil være væsentlige for virksomhedens kerneaktiviteter, og derfor heller ikke er underlagt Finanstilsynets tilsyn.

De gældende regler for outsourcing, der er fastsat i bekendtgørelsen om outsourcing, omfatter bl.a. investeringsforvaltningsselskaber selvom der ikke er tale om implementering af EU-regler om outsourcing, hvilket har været ud fra hensynet til, at finansielle virksomheders outsourcing bør være underlagt regler, der sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau. Der er for bl.a. investeringsforvaltningsselskaber tale om en mindre overimplemtering, da investeringsforvaltningsselskabers outsourcing af "egne forhold" såsom f.eks. opgaver med styring af kapital, likviditet, aflønning og IT ikke i dag reguleres på EU-niveau. Størstedelen af investeringsforvaltningsselskabernes outsourcing er dog i dag underlagt bestemmelserne om delegation af opgaver til tredjemand i § 48 og §§ 64-66 i lov om investeringsforeninger m.v., §§ 102-105 i lov om finansiell virksomhed og §§ 38-44 i lov om forvaltere af alternativeinvesteringsfonde m.v. Reglerne om delegation følger af implementering af de relevante EU direktiver. Reglerne om delegation gælder dog kun i relation til investeringsforvaltningsselskabets delegation af administrationsopgaven, dvs. investeringsforvaltning, administration og markedsføring af UCITS, men gælder ikke for delegation af opgaver, der falder indenfor "egne forhold". Det skal i den sammenhæng bemærkes, at vurderingen er, at investeringsforvaltningsselskaber kun i meget begrænset grad outsourcer opgaver, der falder under "egne forhold".

Betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter har i dag inden for visse rammer mulighed for at outsource væsentlige driftsmæssige funktioner. Bekendtgørelse nr. 1024 af 3. oktober 2019 af lov om betalinger indeholder en bemyndigelse til, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler vedrørende

e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters outsourcing af væsentlige driftsmæssige funktioner, jf. § 39, stk. 3. Erhvervsministeren har ikke udnyttet bemyndigelsen.

Virksomheder, der yder investeringservice og udfører investeringsaktiviteter, er underlagt regler om outsourcing, i medfør af Kommissionens delegerede forordning 2017/565/EU af 25. april 2017 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU for så vidt angår de organisatoriske krav til og vilkårene for drift af investeringselskaber samt definitioner af begreber med henblik på nævnte direktiv. Disse regler fungerer ved siden af den gældende bekendtgørelse om outsourcing.

Operatører af regulerede markeder er ud over reglerne i bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing med senere ændringer også underlagt regler om outsourcing i medfør af Kommissionens delegerede forordning 2017/584/EU af 14. juli 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder om præcisering af organisatoriske krav til markedspladser. Disse regler vedrører hel eller delvis outsourcing af operationelle funktioner i forbindelse med systemer, der tillader eller giver mulighed for algoritmisk handel.

Gruppe 1-forsikringsselskabers anvendelse af outsourcing var frem til 1. januar 2018 omfattet af de danske regler for outsourcing, men fra 1. januar 2018 er de primært reguleret af artikel 274 i Kommissionens delegerede forordning 2015/35/EU af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-forordningen). For gruppe 1-forsikringsselskaber er outsourcing defineret efter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-direktivet). Efter Solvens II-direktivets artikel 13, stk. 28, er outsourcing defineret som et arrangement af en hvilken som helst art mellem et forsikrings- eller et genforsikringsselskab og en tjenesteyder, hvor tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, tjenesteydelse eller aktivitet, som forsikrings- eller genforsikringsselskabet ellers selv ville have udført. Gruppe 1-forsikringsselskaber er ikke længere omfattet af de danske outsourcing-regler, da gruppe 1 forsikringsselskaber er direkte reguleret af artikel 274 i Solvens II-forordningen. Ifølge disse krav skal gruppe 1-forsikringsselskaber i god tid underrette Finanstilsynet om en forestående outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter, og om efterfølgende væsentlige forandringer for så vidt angår disse funktioner eller aktiviteter. Ved vurderingen af om den outsourcete funktion eller aktivitet er kritisk eller vigtig, bør forsikringsselskaberne vurdere, om funktionen eller aktiviteten er vigtig for selskabets drift. Den outsourcete funktion eller aktivitet er kritisk eller vigtig, hvis

forsikringselskabet ikke ville kunne tilbyde forsikringstagerne service uden denne funktion eller aktivitet.

2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Arbejdsgruppen for eftersynet af den finansielle regulering afgav i april 2018 deres rapport, ”*Eftersyn af den finansielle regulering*”, der indeholder en række anbefalinger til mulige justeringer i reguleringen, der kunne lempe erhvervslivets byrder, samtidig med at den finansielle stabilitet og forbrugerbeskyttelsen understøttedes. I rapporten blev det fremhævet, at de eksisterende regler og krav for de finansielle virksomheder, der gør sig gældende for ”væsentlig outsourcing”, har givet anledning til tvivl hos branchen i fortolkningen af, hvad kriterierne er for, at outsourcing er ”væsentlig”.

Det anbefales derfor i rapporten om ”*Eftersyn af den finansielle regulering*”, at definitionerne på outsourcing og væsentlighed i de eksisterende regler bliver præciseret, så både omfanget i forhold til den enkelte virksomhed og aktiviteten af outsourcingen fremover indgår i vurderingen. Det er endvidere anbefalet, at de nye regler for banker bør være i overensstemmelse med Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds (EBA) kommende retningslinjer om outsourcing.

EBA har den 25. februar 2019 udstedt ”*Retningslinjer for outsourcing*”. Retningslinjerne erstatter tidligere retningslinjer om outsourcing af 14. december 2006, som var udstedt af Det Europæiske Banktilsynsudvalg (CEBS). Den gældende bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing med senere ændringer baserer sig på de tidligere udstedte CEBS retningslinjer fra 2006.

De nye retningslinjer fra EBA nødvendiggør ændringer i dansk ret, hvis Danmark skal være i overensstemmelse med de nye retningslinjer.

Retningslinjerne fra EBA angiver en række krav til outsourcingvirksomhedernes ledelse og risikostyring ved brug af outsourcing, herunder bl.a. outsourcingvirksomhedernes overvågning og kontrol af leverandørerne og eventuelle underleverandører. Retningslinjerne indeholder også krav om outsourcingvirksomhedens politikker, håndtering af interessekonflikter i forbindelse med outsourcing. Retningslinjerne stiller minimumskrav til indholdet af outsourcingkontrakten, herunder adgangs-, oplysnings- og revisionsrettigheder hos leverandører og underleverandører. Endelig indeholder retningslinjerne krav om underretning til Finanstilsynet.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at de nationale regler om outsourcing skal harmoniseres med de regler, der anvendes i EU-reguleringen. I EBA’s ”*Retningslinjer for outsourcing*” sondres der mellem kritisk eller vigtig outsourcing og øvrig outsourcing, hvorimod der i dansk ret for blandt andet

kreditinstitutter sondres mellem væsentlig eller uvæsentlig outsourcing. En revidering af de nationale regler om outsourcing vil gøre det nemmere for finansielle virksomheder, at outsource til virksomheder med hjemsted i andre lande både inden og uden for EU/EØS.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at investeringsforvaltningsselskaber fortsat bør være omfattet af regler for deres brug af outsourcing af deres ”egne forhold”, da der ud fra et hensyn til beskyttelsesniveauet ikke bør være områder, hvor finansielle virksomheder anvender outsourcing, der ikke er reguleret. Foreslaget lægger derfor op til, at den mindre overimplementering videreføres, så investeringsforvaltningsselskabernes outsourcing af ”egne forhold” som f.eks. opgaver med styring af kapital, likviditet, aflønning og IT omfattes af reglerne, selvom det ikke i dag reguleres på EU-niveau. Det skal i den sammenhæng bemærkes, at vurderingen er, at investeringsforvaltningsselskaber kun i meget begrænset grad outsourcer opgaver, der falder under ”egne forhold”.

I den gældende bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing med senere ændringer er flere typer virksomheder omfattet, som efterfølgende har fået særskilte regler. Det gælder bl.a. gruppe 1-forsikringselskaber, der i dag primært er reguleret af artikel 274 i Solvens II-forordningen, artikel 49 i Solvens II-direktivet, lov om finansiell virksomhed og en enkelt bestemmelse i den gældende bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing med senere ændringer. Gruppe 2-forsikringselskaber er i dag reguleret af de samme regler som kreditinstitutter i den gældende bekendtgørelse om outsourcing. Erhvervsministeriet finder det uhensigtsmæssigt, at der er forskelle i regelsættene for forskellige typer forsikringsvirksomhed. På baggrund heraf vurderes det hensigtsmæssigt at gruppe 2-forsikringselskaber, Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrstidsfond vil blive omfattet af samme regelsæt som gruppe 1-forsikringselskaber, så der ikke gælder en række parallelle regelsæt inden for beslægtede virksomhedsområder.

Hensigten er således at harmonisere de danske regler om outsourcing med de regler, der anvendes i EU-reguleringen på de forskellige virksomhedsområder, og i samme forbindelse at ensarte regelsættet for forsikringsvirksomheder. Det indebærer dog en videreførelse af en mindre grad af overimplementering, så gruppe 2-forsikringselskaber fortsat er omfattet af regler for outsourcing, hvilket vurderes hensigtsmæssigt ud fra hensynet til at sikre et ensartet beskyttelsesniveau for forbrugerne, uanset hvilken type forsikringsselskab, de er kunde hos.

I forlængelse af rapporten om ”*Eftersyn af den finansielle regulering*”, er der desuden tydeliggjort et behov for en præcisering af reglerne for outsourcing og cloud-løsninger. Finansielle virksomheder anvender i stigende grad cloud-løs-

ninger. Det skaber et behov for, dels at have regler der understøtter virksomhedernes mulighed for at anvende cloud-leverandører, dels at sikre at virksomhederne bliver drevet på en måde, så kunderne kan have tiltro til, at deres midler og data bliver behandlet forsvarligt. Med lovforslaget er ønsket derfor, at erhvervsministeren bemyndiges til at udstede bekendtgørelser, hvor outsourcing til udbydere af cloud-løsninger vil blive ændret. Det betyder, at der ved outsourcing, herunder ved cloud-løsninger tilsigtes, at der fremadrettet skal tages afsæt i en notifikationsmekanisme frem for det nuværende krav om aktiv godkendelse, jf. § 5, nr. 10 i bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing med senere ændringer. En notifikationsmekanisme forpligter leverandører til at notificere outsourcingvirksomheden ved skift af underleverandører, hvorefter outsourcingvirksomheden skal reagere på denne meddelelse inden for en nærmere fastsat periode. Men outsourcingvirksomheden kan efter udløbet af den fastsatte periode ikke ultimativt blokere for leverandørens skift til en ny underleverandør. Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at det vil gøre det lettere for virksomhederne at outsource til flere forskellige finansielle cloud-leverandører, samtidig med at virksomhederne sikrer tilstrækkelig kontrol med deres leverandører.

2.2.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget foreslås det, at revidere reglerne for outsourcing, således at de harmoniseres med den terminologi og de sonddringer, der anvendes i EBA's "*Retningslinjer for outsourcing*" og Solvens II-forordningen.

De foreslåede bestemmelser vil overordnet give erhvervsministeren bemyndigelse til at fastsætte de nærmere regler, der vil gælde for finansielle virksomheders brug af outsourcing. Disse regler vil kunne fastsættes i to bekendtgørelser, der vil kunne erstatte den eksisterende bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing med senere ændringer. Reglerne for outsourcing vil for kreditinstitutter m.fl. fremover følge EBA's "*Retningslinjer for outsourcing*", imens reglerne om outsourcing for forsikringsselskaber, Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtdsfond fremover vil følge regler svarende til reglerne i Solvens II-forordningen.

Med lovforslaget foreslås det først og fremmest at nyaffatte definitionsbestemmelsen om outsourcing i § 5, stk. 1, nr. 27, i lov om finansiel virksomhed. Bestemmelsen foreslås ændret således, at den vil være i overensstemmelse med de definitioner, der anvendes i EBA's "*Retningslinjer for outsourcing*" og Solvens II-forordningen. Ændringen medfører, at outsourcingbegrebet udvides, så det ikke længere kun omfatter "væsentlig outsourcing". Ændringen medfører også, at den definition for outsourcing, der følger af Solvens II-forordningen, og som allerede gælder for gruppe 1-forsikringsselskaber, fremover også vil gælde for gruppe 2-forsikringsselskaber. Ændringerne af definitionsbestemmelserne for-

ventes at gøre det lettere for danske virksomheder at outsource til virksomheder med hjemsted i andre lande inden for EU/EØS, da terminologien vil være i overensstemmelse med EU-reguleringen.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

Det foreslås desuden at nyaffatte § 72 a i lov om finansiel virksomhed, så bestemmelsen bliver tilpasset de nye "*Retningslinjer for outsourcing*" udstedt af EBA, og ikke længere vil omfatte forsikringsvirksomheder. Det foreslås, at bestemmelsen vil indeholde en bemyndigelse for erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler om outsourcing for kreditinstitutter m.fl., der vil være i overensstemmelse med EBA's "*Retningslinjer for outsourcing*". Erhvervsministeren vil med bemyndigelsen kunne fastsætte krav til virksomhedens ledelsesordninger, ansvar, risikostyring, overvågning, kontrol og rapportering i tilknytning til outsourcing til en leverandør. Erhvervsministeren vil desuden kunne fastsætte nærmere krav til virksomhedens interne retningslinjer, outsourcingkontrakten, krav til håndtering af eventuelle interessekonflikter og krav som en leverandør eller en underleverandør skal opfylde. Desuden vil ministeren kunne fastsættes nærmere regler om outsourcingvirksomhedernes pligt til at underrette Finanstilsynet om outsourcing.

E-pengeinstitutter og betalingsinstitutter er også omfattet af EBA's "*Retningslinjer for outsourcing*" guidelines. Det foreslås derfor, at disse virksomheder også bliver omfattet af de samme nationale regler om outsourcing, der med lovforslaget foreslås for kreditinstitutter m.fl. Dette foreslås gjort ved, at nyaffatte § 39, stk. 3, i lov om betalinger, så der bliver indsat en tilsvarende bemyndigelsesbestemmelse for erhvervsministeren, som den der foreslås i lovforslagets § 1, nr. 5.

Det foreslås endvidere, at operatører af regulerede markeder bliver omfattet af de samme nationale regler om outsourcing, der foreslås for kreditinstitutter m.fl. For at harmonisere bemyndigelsesbestemmelserne foreslås § 62 i lov om kapitalmarkeder nyaffattet, så der indsættes en tilsvarende bemyndigelsesbestemmelse for erhvervsministeren, som den der foreslås i lovforslagets § 1, nr. 5.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 5, § 4, nr. 4, og § 5, nr. 4, samt bemærkningerne hertil.

Det foreslås herudover, at der indsættes en ny § 72 b i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, der skal gælde for alle forsikringsselskaber.

Bestemmelsen vil videreføre de krav til outsourcing, der i dag alene gælder for gruppe 1-forsikringsselskaber, og som

følger af § 8 a i bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing med senere ændringer. Reglerne supplerer for gruppe 1-forsikringsselskaber de regler, der allerede følger af Solvens II-forordningen.

Ændvidere vil bestemmelsen omfatte gruppe 2-forsikringsselskaber, så reglerne ensertes for alle typer forsikringsselskaber. Der vil derfor fremover være sammenfald mellem de regler og den terminologi, der anvendes i forhold til outsourcing for forskellige typer af forsikringsvirksomheder.

Formålet med bestemmelsen er at sikre et mere ensartet regelsæt med samme terminologi og sondringer for alle forsikringsvirksomheder. Den foreslåede bestemmelse har samtidig til formål at sikre, at forsikringsselskabers outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter ikke medfører en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i forsikringsselskabet, unødigt forøgelse af den operationelle risiko, forringelse af tilsynsmydighedernes kontrolmulighed eller hindre, at forsikringstagerne tilbydes en tilfredsstillende service.

Det foreslås endvidere i lovforslagets § 1, nr. 6, at der indsættes en bemyndigelse til erhvervsministeren ved bekendtgørelse at fastsætte nærmere regler om outsourcing for forsikringsselskaber. Dette gælder regler om forsikringsselskabernes ansvar og kontrol med tjenesteydere, herunder disses videreoutsourcing, forsikringsselskabernes interne retningslinjer for outsourcing og de krav, som forsikringsselskaberne skal sikre, at tjenesteydere eller underleverandører opfylder, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten.

Den kommende bekendtgørelse om outsourcing for gruppe 2-forsikringsselskaber, Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtdsfond, skal bl.a. gælde for gruppe 2-forsikringsselskaber, og skal i indholdet svare til den regulering, der følger af artikel 274 i Solvens II-forordningen, der i dag gælder for gruppe 1-forsikringsselskaber. Hensigten med bekendtgørelsen er således at skabe ensartede regler og forretningsbetingelser for forsikringsselskaber i Danmark, uanset at det alene er gruppe 1-forsikringsselskaber, der er omfattet af Solvens II-reglerne.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 6, samt bemærkningerne hertil.

Det foreslås hertil også, at nyaffatte § 23 c i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, og § 4 d i lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond, så disse i indhold svarer til den foreslåede § 72 b i lov om finansiel virksomhed. Tilsvarende foreslås det, at § 23 c, stk. 6, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og § 4 d, stk. 6, i lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond, skal indeholde en bemyndigelsesbestemmelse svarende til § 72 b, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, så Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtdsfond kan

blive omfattet af den bekendtgørelse, der fremover skal gælde for gruppe 2-forsikringsselskaber.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 7, nr. 1, og § 8, nr. 1, samt bemærkningerne hertil.

2.3. Præcisering af regler om uafhængighed for forsikringsformidlere

2.3.1. Gældende ret

Lov om forsikringsformidling indeholder i kapitel 5 en række supplerende krav til en forsikringsformidler, der betegner sig som uafhængig forsikringsformidler, forsikringsmægler eller anvender lignende betegnelser, der giver indtryk af, at forsikringsformidleren er uafhængig. Betegnelsen uafhængige pensionsmæglere bruges f.eks. om den andel af "uafhængige forsikringsformidlere", hvis primære forretningsmodel er at yde uafhængig rådgivning om pension og at bistå virksomheder i forbindelse med udbud af pensionsordninger til virksomhedernes medarbejdere.

Det er et grundlæggende princip i loven, at en uafhængig forsikringsformidler og forsikringsmægler skal handle som kundens uvildige rådgiver. Derfor må en uafhængig formidler alene handle på baggrund af kundens interesser og forhold, og må ikke være påvirket af egne eller tredjemands interesser, jf. § 16, stk. 1, nr. 1, i lov om forsikringsformidling. Dette er også baggrunden for, at bestemmelsen bl.a. indeholder et provisionsforbud, jf. § 16, stk. 1, nr. 2, og et forbud mod forbindelser til forsikringsdistributører, der er egnede til at skabe tvivl om forsikringsformidlerens uafhængighed af andre forsikringsdistributørers interesser, som ikke er en følge af virksomhedernes indbyrdes ejerforhold, jf. § 16, stk. 1, nr. 3. Endvidere indeholder reglerne et forbud mod, at en forsikringsformidler placerer forsikringskontrakter i virksomheder, som den uafhængige forsikringsformidler har snævre forbindelser med, jf. § 16, stk. 3.

Snævre forbindelser er defineret i § 2, stk. 1, nr. 7, i lov om forsikringsformidling. Der foreligger en snæver forbindelse i de tilfælde, hvor to eller flere virksomheder er knyttet til hinanden gennem kapitalinteresser (besiddelser af mindst 20 procent af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed direkte eller gennem kontrol), koncernforhold (moder- og dattervirksomheder) eller en situation, hvor de virksomheder eller personer har en fælles forbindelse med en virksomhed.

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Erhvervsministeriet ønsker overordnet at sikre klarheden af uafhængighedsprincippet for forsikringsformidlere, der betegner sig som uafhængige, således at der ikke kan opstå

tvivl om forsikringsmæglernes uafhængighed. Baggrunden er, at Finanstilsynet ved tidligere tilsynsreaktioner har konstateret, at der har været eksempler på forsikringsmæglere, der har handlet i strid med uafhængighedsprincippet på baggrund af nogle uklarheder i lovgivningen.

Det følger allerede af § 16, stk. 1, nr. 3, i lov om forsikringsformidling, at forsikringsformidlere ikke må have direkte eller indirekte forbindelser til forsikringsdistributører, der er egnet til at skabe tvivl om uafhængigheden hos forsikringsformidleren. Det fremgår imidlertid ikke eksplicit af bestemmelsen, at en forsikringsformidler ikke må have direkte eller indirekte forbindelser til andre virksomheder, der er egnet til at skabe tvivl om en forsikringsformidlers uafhængighed. Der kan således opstå situationer, hvor en forsikringsformidlers uafhængighed kan blive påvirket som følge af kolliderende interesser i forhold til en virksomhed, som forsikringsformidleren har snævre forbindelser med, f.eks. hvis forsikringsformidleren har kapitalinteresser i virksomheden.

Ligeledes indeholder § 16, stk. 3, ikke i dag et udtrykkeligt forbud mod placering af kundeopsparinger i virksomheder, som forsikringsformidleren måtte have snævre forbindelser til. En forsikringsformidler kan have en direkte eller indirekte interesse i en kundes valg af selskab i forbindelse med et udbud af en pensionsordning, f.eks. fordi forsikringsformidleren er koncernforbundet med udbydere af fonde, som er tilgængelig hos nogle pensionselskaber men ikke hos andre. Ved udbud af en firmapensionsordning vil den uafhængige forsikringsformidler være tilskyndet til at anbefale bud fra pensionselskaber, der har formidlerfonden blandt opsparingsmulighederne. Hvis den uafhængige forsikringsformidler efter udbuddet har en rolle med betjening af pensionskunderne, vil den uafhængige forsikringsformidler endvidere have et incitament til at anbefale pensionstageren til at vælge den pågældende fond.

Det følger dog af Finanstilsynets praksis, at en uafhængig forsikringsformidlers formidling af forsikringsprodukter ikke må medvirke til direkte eller indirekte at generere indtjening til virksomheder, som den indgår i koncern med som følge af den koncernforbundne virksomheds interesser i selve forsikringsproduktet eller tilknyttede produkter.

Det er således allerede i dag i strid med uafhængighedsprincippet, hvis en uafhængig forsikringsformidler har kolliderende interesser i forhold til en virksomhed, som den har snævre forbindelser med, f.eks. som følge af at forsikringsformidleren placerer sine kunders opsparinger i den pågældende virksomhed med den konsekvens, at forsikringsformidleren eller en koncernforbundet virksomhed opnår en gevinst.

Erhvervsministeriet vurderer, at det er hensigtsmæssigt at tydeliggøre reguleringen i § 16, stk. 3, så det kommer til at

fremgå direkte af bestemmelsen, at uafhængige forsikringsformidlere ikke må placere kundeopsparinger i virksomheder, som forsikringsformidleren har snævre forbindelser med.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ændre lovens § 16, stk. 3, så det tilføjes bestemmelsen, at det ikke vil være tilladt for en uafhængig forsikringsformidler at placere kundeopsparinger i virksomheder, som den uafhængige forsikringsformidler har snævre forbindelser med.

Den foreslåede ændring vil medføre, at forbuddet i § 16, stk. 3, tydeligt omfatter både placering af forsikringskontrakter og kundeopsparinger. Ændringen vil ikke indebære en ændring af retstilstanden, men alene en tydeliggørelse af retstilstanden.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 6, nr. 1, samt bemærkningerne hertil.

2.4. Revisors meddelelsespligt til Finanstilsynet

2.4.1. Gældende ret

§ 200 i lov om finansiel virksomhed indeholder en meddelelsespligt for finansielle virksomheders eksterne revisor og interne revisionschef. Finansielle virksomheder er defineret i lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 1, som pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber. Ifølge § 200 skal en finansiel virksomheds eksterne revisor og interne revisionschef straks meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold, der er af afgørende betydning for virksomhedens fortsatte aktivitet, herunder forhold, som revisorerne måtte være gjort bekendt med som led i hvervet som revisor i virksomheder, som virksomheden har snævre forbindelser med. Bestemmelsen har til formål, at sikre, at Finanstilsynet kan udføre et effektivt tilsyn og opretholde et velfungerende kapitalmarked.

2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at der er behov for enkelte ændringer til de gældende regler om revisorerens meddelelsespligt i lov om finansiel virksomhed. Ændringerne skal sikre en mere direktivnær implementering af den europæiske regulering, og samtidig sikre Finanstilsynets muligheder for at modtage meddelelser om forhold, der er af afgørende betydning for de finansielle virksomheder, så Finanstilsynet kan reagere hurtigst muligt og føre et effektivt tilsyn.

I EU-direktiverne på området, er det alene den eksterne revision, der er omfattet af meddelelsespligten i artiklerne. Det reguleres konkret i artikel 63 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (kreditinstitutdirektivet), artikel 72, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-direktivet), artikel 106 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (UCITS-direktivet) og artikel 77, stk. 1 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (MiFID II-direktivet).

Den gældende implementering af meddelelsespligten i lov om finansiel virksomhed omfatter kun forhold, der er af ”afgørende” betydning for virksomhedens fortsatte aktivitet. I direktiverne er meddelelsespligten mere detaljeret beskrevet og kan i praksis også omfatte forhold, der ikke er af afgørende betydning for virksomhedens fortsatte aktivitet. Direktivets anvendelsesområde er derfor bredere end den nuværende bestemmelse i lov om finansiel virksomhed.

Den gældende meddelelsespligt omfatter alle forsikringsselskaber. Dette er en overimplementering af meddelelsespligten i Solvens II-direktivet, da Solvens II-direktivet alene finder anvendelse på gruppe 1-forsikringsselskaber. Erhvervsministeriet vurderer dog, at det er hensigtsmæssigt at fastholde princippet om, at samme virksomhedstyper bør være underlagt de samme regler uanset størrelse, således at forbrugerne sikres den samme beskyttelse uanset hvilken virksomhed, de er kunde i. Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt, at meddelelsespligten til Finanstilsynet fortsat finder anvendelse ved revision af gruppe 2-forsikringsselskaber.

Den gældende meddelelsespligt omfatter tillige den interne revisionschef. Dette er en overimplementering af direktivernes bestemmelser, da det alene er den eksterne revision, som efter direktiverne skal omfattes af meddelelsespligten.

Erhvervsministeriet finder det vigtigt, at Finanstilsynet bliver orienteret om forhold, der kan have betydning for den fortsatte eksistens for de virksomheder, som Finanstilsynet fører tilsyn med. Kun på den måde kan Finanstilsynet føre et effektivt tilsyn med den finansielle stabilitet. I lov om finansiel virksomhed foreslås det derfor videreført, at meddelelsespligten også skal omfatte den interne revisionschef. Den interne revision skal omfatte alle væsentlige og risikofyldte områder i virksomheden, og er tilstede i virksomheden hele

året. Den interne revisionschef vil derfor kunne opdage forhold omfattet af meddelelsespligten tidligere og på andre områder i virksomheden end en ekstern revisor. Ekstern revision reviderer årsregnskabet og fokuserer derfor på årsregnskabet. Ekstern revision baserer sig ofte på dele af den revision, der er udført af intern revision, i de virksomheder, der har en intern revision. Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt, at både den eksterne revisor og den interne revisionschef for finansielle virksomheder fortsat er omfattet af meddelelsespligt til Finanstilsynet i lov om finansiel virksomhed. I lov om finansiel virksomhed foreslås det videreført, at meddelelsespligten også skal omfatte gruppe 2-forsikringsselskaber.

Det skal sikres, at Solvens II-direktivet er korrekt implementeret i dansk ret. Ved beskrivelsen af, hvornår der skal gives meddelelse i henhold til Solvens II-direktivet, er der anvendt forsikringsspecifik terminologi. Det vurderes derfor hensigtsmæssigt, at meddelelsespligten for forsikringsselskabers eksterne revisor og interne revisionschef reguleres i en særskilt bestemmelse. Det foreslås derfor at indsætte en ny bestemmelse i § 200 a, som gennemfører en direktivnær implementering af Solvens II-direktivets artikel 72, stk. 1, og fastsætter meddelelsespligten for forsikringsselskabers eksterne revisor og interne revisionschef.

Ved implementeringen af meddelelsespligten i § 57 a i lov om kapitalmarkeder blev terminologien ”ethvert forhold og enhver afgørelse” anvendt i stk. 1, ”virksomhed” anvendt i stk. 1, nr. 1, og ”fortsatte aktivitet” i stk. 1, nr. 2. Erhvervsministeriet finder, at ”ethvert forhold og enhver beslutning” i stk. 1, ”aktiviteter” i stk. 1, nr. 1 og ”fortsatte drift” i stk. 1, nr. 2, er i bedre overensstemmelse med direktivernes ordlyd. Terminologien i meddelelsespligten i lov om kapitalmarkeder foreslås derfor ændret fra ”ethvert forhold og enhver afgørelse”, ”virksomhed” og ”fortsatte aktivitet” til ”ethvert forhold og enhver beslutning”, ”aktiviteter” og ”fortsatte drift”.

Ved implementeringen af meddelelsespligten i § 100 i lov om investeringsforeninger m.v. blev terminologien ”ethvert forhold og enhver afgørelse” anvendt i stk. 1, ”drift” anvendt i stk. 1, nr. 1, og ”fortsatte aktivitet” i stk. 1, nr. 2. Erhvervsministeriet finder, at ”ethvert forhold og enhver beslutning” i stk. 1, ”aktiviteter” i stk. 1, nr. 1, og ”fortsatte drift” i stk. 1, nr. 2, er i bedre overensstemmelse med direktivernes ordlyd. Terminologien i meddelelsespligten i lov om investeringsforeninger m.v. foreslås derfor ændret fra ”ethvert forhold og enhver afgørelse”, ”drift” og ”fortsatte aktivitet” til ”ethvert forhold og enhver beslutning”, ”aktiviteter” og ”fortsatte drift”.

2.4.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget nyaffattes § 200 i lov om finansiel virksomhed, og der indsættes en ny § 200 a, således at meddelelsespligten i direktiv 2013/36 (kreditinstitutdirektivet), direktiv 2009/138 (Solvens II-direktivet), direktiv 2009/65 (UCITS-direktivet) og direktiv 2014/65 (MiFID II-direktivet) klart fremgår af bestemmelsernes ordlyd.

Lovændringen vil medføre, at en finansiel virksomheds eksterne revisor og interne revisionschef straks skal meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver beslutning vedrørende den finansielle virksomhed, som denne bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, og som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som særligt vedrører virksomhedens aktivitet, kan påvirke virksomhedens fortsatte drift, eller kan føre til nægtelse af at påtage regnskabet eller til, at konklusionen modificeres. En ekstern revisor og en intern revisionschef i et forsikringsselskab skal tillige, i overensstemmelse med artikel 71, stk. 1, i Solvens II-direktivet, straks meddele Finanstilsynet om ethvert forhold eller enhver beslutning, som kan resultere i manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet, eller resultere i manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet.

Meddelelsespligten omfatter udover den konkrete finansielle virksomhed, som den interne revisionschef eller den eksterne revisor arbejder for, også virksomheder, som den finansielle virksomhed har snævre forbindelse med. Det betyder, at den interne revisionschef eller den eksterne revisor ligeledes har meddelelsespligt i forhold til ethvert forhold og enhver beslutning, som vedkommende bliver vidende om for virksomheder, der har snævre forbindelser med den finansielle virksomhed. Der foreligger en snæver forbindelse i de tilfælde, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er knyttet til hinanden gennem kapitalinteresser (besiddelser af mindst 20 procent af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed direkte eller gennem kontrol), koncernforhold (moder- og dattervirksomheder) eller en situation, hvor de fysiske eller juridiske personer er fast knyttet til samme person i et kontrolforhold, jf. definitionen i § 5, stk. 1, nr. 19, i lov om finansiel virksomhed.

Efter forslaget skal meddelelsespligten omfatte ekstern revision og den interne revisionschef for en finansiel virksomhed. De omfattede får i flere tilfælde end i dag meddelelsespligt i forhold til Finanstilsynet.

Formålet med bestemmelsen er at pålægge en finansiel virksomheds eksterne revisor og interne revisionschef en pligt til at indberette forhold, der kan have afgørende betydning for virksomhedens aktivitet i overensstemmelse med direktiverne. I direktiverne er meddelelsespligten mere detaljeret beskrevet end i de gældende bestemmelser og kan i praksis også omfatte forhold, der ikke er af afgørende betydning for virksomhedens fortsatte drift. Med forslaget gennemføres en

direktivnær implementering ved beskrivelsen af de forhold, der er omfattet af meddelelsespligten.

Endelig foreslås det, at overtrædelser af den foreslåede nye bestemmelse i § 200 a strafbelægges i medfør af § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, ligesom det allerede er tilfældet for § 200.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 9, 10 og 16, § 3, nr. 6-8, § 5, nr. 1-3, samt bemærkningerne hertil.

2.5. Anvendelse af digital kommunikation ved indsendelse af årsrapporter til Finanstilsynet

2.5.1. Gældende ret

§ 194, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder krav om, at finansielle virksomheder omfattet af loven skal indsende den bestyrelsesgodkendte årsrapport til Finanstilsynet uden ugrundet ophold efter det bestyrelsesmøde, hvor årsrapporten er endeligt godkendt. Herudover skal ekstern revisors revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten samt for virksomheder med intern revisor tillige den interne revisionschefes revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten indsendes til Finanstilsynet samtidig med indsendelse af årsrapporten efter stk. 1, jf. § 194, stk. 2, 1. pkt.

2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Samfundet bliver stadig mere digitalt, og de fleste virksomheder bruger it-løsninger, herunder digital kommunikation, i deres interaktion med myndighederne. Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at digital kommunikation bør anvendes i det omfang, det er muligt og hensigtsmæssigt, og at der ikke bør være hindringer herfor i den finansielle lovgivning.

Erhvervsministeriet finder det på den baggrund også hensigtsmæssigt, at finansielle virksomheder anvender digital kommunikation i forbindelse med indsendelse af årsrapporter til Finanstilsynet.

Anvendelsen af digital kommunikation ved indsendelse af årsrapporter til Finanstilsynet vil effektivisere sagsbehandlingen i Finanstilsynet og gøre det nemmere for institutterne, når de skal indsende årsrapporten til Finanstilsynet.

Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt at ændre ordlyden af § 194, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., således at det fremgår, at der skal anvendes digital kommunikation ved indsendelse af årsrapport til Finanstilsynet.

2.5.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ændre § 194, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, så det kommer til at fremgå, at årsrapporten skal indsendes til Finanstilsynet ved anvendelse af digital kommunikation.

Ændringerne vil betyde, at årsrapporterne ikke længere vil kunne indsendes i fysisk form.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 8, samt bemærkningerne hertil.

2.6. Anvendelse af digital kommunikation ved feederinstitutters indsendelse af årsrapporter til Finanstilsynet

2.6.1. Gældende ret

Bestemmelsen i § 94 i lov om investeringsforeninger m.v. omhandler danske UCITS' pligt til at indsende årsrapporter til Erhvervsstyrelsen og Finanstilsynet.

Det følger af § 94, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v., at et feederinstitut med et udenlandsk masterinstitut skal sende masterinstitutets årsrapport og halvårsrapport til Finanstilsynet.

Et feederinstitut, som defineret i § 2, nr. 21, i lov om investeringsforeninger, kan være en UCITS eller en afdeling heraf, der har tilladelse i sit hjemland til at investere mindst 85 pct. af sin formue i en anden UCITS. Et feederinstitut kan ligeledes være en dansk UCITS eller en afdeling heraf, der har tilladelse efter reglerne i lov om investeringsforeninger m.v.

Et masterinstitut, som defineret i § 2, nr. 20, i lov om investeringsforeninger, er en UCITS, herunder en dansk UCITS eller en afdeling heraf, som har mindst et feederinstitut blandt sine investorer, der ikke selv er et feederinstitut og ikke investerer i et feederinstitut.

2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Samfundet bliver stadig mere digitalt, og de fleste virksomheder bruger it-løsninger, herunder digital kommunikation, i deres interaktion med myndighederne.

Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at digital kommunikation bør anvendes i det omfang, det er muligt og hensigtsmæssigt, og at der ikke bør være hindringer herfor i den finansielle lovgivning. Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt, at danske UCITS anvender digital kommunikation i forbindelse med indsendelse af årsrapporter til Finanstilsynet. Dette vil effektivisere sagsbehandlingen i Fi-

nanstilsynet og gøre det nemmere for danske UCITS, når de skal indsende årsrapporter til Finanstilsynet.

Erhvervsministeriet foreslår på den baggrund, at bestemmelsen i § 94, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v., ændres, så det følger, at de omfattede års- og halvårsrapporter skal indsendes til Finanstilsynet ved anvendelse af digital kommunikation.

2.6.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ændre § 94, stk. 5, så det kommer til at følge af bestemmelsen, at et feederinstitut med et udenlandsk masterinstitut skal sende masterinstitutets årsrapport og halvårsrapport til Finanstilsynet ved anvendelse af digital kommunikation.

Ændringen vil medføre, at et feederinstitut med et udenlandsk masterinstitut ikke længere vil kunne indsende årsrapporterne i fysisk form til Finanstilsynet.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 3, nr. 5, samt bemærkningerne hertil.

2.7. Ændringer som følge af cross border-forordningen

2.7.1. Gældende ret

§ 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, § 155, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og § 161, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., indeholder tilsynsbestemmelser, hvoraf det blandt andet fremgår, at Finanstilsynet påser overholdelse af oplistede forordninger. Med tilsynsbestemmelserne har Finanstilsynet hjemmel til at føre tilsyn med, at finansielle virksomheder, forvaltere af alternative investeringsfonde og danske UCITS overholder bestemmelserne i de forordninger, som er oplistet i tilsynsbestemmelserne.

Forvaltere af alternative investeringsfonde har en oplysningsforpligtelse over for investorerne, hvis forvalteren ønsker at markedsføre en alternativ investeringsfond, jf. kapitel 10, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde. Dette gælder uanset, om forvalteren ønsker at markedsføre en alternativ investeringsfond til danske investorer eller grænseoverskridende i EU eller i et EØS-land. Forvalteren skal stille de i § 62 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. oplistede oplysninger til rådighed for investorerne, inden investorerne investerer i fonden, herunder oplysninger om investeringsstrategi, risici og omkostninger. Forvaltere, der ønsker at markedsføre en alternativ investeringsfond i en anden medlemsstat eller EØS-land skal anmelde dette til Finanstilsynet.

Investeringsforvaltningsselskaber, der ønsker at markedsføre en dansk UCITS i en anden medlemsstat eller EØS-land skal anmelde dette til Finanstilsynet. Investeringsforvaltningsselskabet skal på vegne af hver af de danske UCITS sørge for at stille prospekt, vedtægter, regnskab og central investorinformation til rådighed for investorerne. Danske UCITS er investeringsforeninger, SIKAV'er (selskaber for investering med kapital, der er variabel) og værdipapirfonde.

2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 (cross border-forordningen), blev vedtaget den 20. juni 2019, og dele af forordningen finder anvendelse allerede i dag.

Forordningen har direkte virkning i Danmark og skal ikke implementeres i dansk ret. Det er dog nødvendigt at indføre tilsyns- og straffbestemmelser, der giver hjemmel til, at Finanstilsynet kan føre tilsyn med, at virksomhederne overholder forordningen, og at overtrædelser af forordningen kan straffes.

Cross border-forordningen skal ses i sammenhæng med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter (cross border-direktivet). Direktivet skal implementeres i dansk ret, og de nye regler skal senest finde anvendelse fra den 2. august 2021. Der vil derfor på et senere tidspunkt blive fremsat et lovforslag, der vil implementere direktivet i dansk ret.

Cross border-forordningen og direktivet indeholder bestemmelser, der skal gøre det lettere for kollektive investeringsinstitutter at yde grænseoverskridende tjenester, herunder ved at forbedre gennemsigtigheden med hensyn til nationale markedsføringskrav, og en mere klar formulering af processen med kontrol af markedsføringsmateriale.

Cross border-forordningen indeholder herudover en række bestemmelser af mere teknisk karakter rettet mod Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) og nationale myndigheder. Det gælder bl.a. principper for fastsættelse af lovbestemte gebyrer, samt en række pligter til både ESMA og medlemsstaterne om offentliggørelse af oplysninger om gebyrer og afgifter.

Cross border-forordningen finder anvendelse på forvaltere af alternative investeringsfonde, investeringsforvaltningssel-

skaber, selvforvaltende danske UCITS, forvaltere af europæiske venturekapitalfonde (EuVECA-forvaltere) og forvaltere af europæiske sociale iværksætterfonde (EuSEF-forvaltere). Disse typer virksomheder er allerede i dag underlagt Finanstilsynets tilsyn i henhold til en række EU-forordninger og danske love, herunder lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og lov om investeringsforeninger m.v.

Der er imidlertid behov for, at Finanstilsynet også udpeges som tilsynsmyndighed i henhold til cross border-forordningens regler, så det sikres, at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med, at virksomheder, der udøver grænseoverskridende aktivitet, overholder forordningen.

Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt, at forordningen tilføjes til tilsynsbestemmelserne i lov om finansiel virksomhed, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og lov om investeringsforeninger m.v.

2.7.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ændre § 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, § 155, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og § 161, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., så det fremgår af bestemmelserne, at Finanstilsynet er kompetent myndighed og skal føre tilsyn med overholdelsen af cross border-forordningen.

Finanstilsynet er allerede i dag tilsynsmyndighed for de virksomheder, der omfattes af forordningen.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 12, § 2, nr. 2, og § 3, nr. 9, samt bemærkningerne hertil.

2.8. Straf for overtrædelse af oplysningspligt i forordning om grænseoverskridende betalinger i Unionen og vækselforordningen

2.8.1. Gældende ret

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 indeholder bestemmelser om grænseoverskridende betalinger. Forordningen skal sikre, at gebyrerne for grænseoverskridende betalinger inden for Den Europæiske Union er de samme som gebyrerne for betalinger i samme valuta, som sker inden for en medlemsstat. Ifølge forordningen må grænseoverskridende betalinger i EUR f.eks. ikke pålægges et højere gebyr end indenlandske betalinger i EUR. En eurobetaling fra Danmark til Tyskland må således

ikke pålægges et højere gebyr end en indenlandsk eurobetaling i Danmark.

Tilsynet med at forordningen overholdes er delt mellem Finanstilsynet og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Det fremgår af § 130, stk. 1, i lov om betalinger, at Finanstilsynet fører tilsyn med forordningens artikel 3, 4 og 8, mens Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen i henhold til lovens § 145 fører tilsyn med forordningens artikel 6 og 7.

Efter § 152, stk. 2, straffes overtrædelse af forordningens artikel 3, stk. 1 og 1a, artikel 4, stk. 1, 3 og 4, og artikel 6 og 7, med bøde.

Artikel 3 i forordningen fastsætter regler om gebyrer for grænseoverskridende betalinger, der medfører, at gebyrerne skal være de samme som de gebyrer, der opkræves for tilsvarende indenlandske betalinger af samme værdi og i samme valuta. Betalingstjenesteudbydere, f.eks. pengeinstitutter, må derfor ikke opkræve forskellige gebyrer for tilsvarende indenlandske og grænseoverskridende betalinger i euro.

Artikel 4 i forordningen vedrører foranstaltninger, der kan lette automatiseringen af betalinger. En udbyder af en betalingstjeneste skal bl.a. give brugeren af betalingstjenester oplysninger om brugerens internationale bankkontonummer (International Bank Account Number eller IBAN) og udbyderen af betalingstjenestens identifikationsnummer (Bank Identifier Code eller BIC).

2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 er ændret med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

Der er indsat to nye artikler i forordningen, som vedrører gennemsigtighed med gebyrer for valutaveksling ved kortbaserede betalinger og kreditoverførsler. Reglerne supplerer de gældende regler i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (2. betalingstjenestedirektiv), der er implementeret i kapitel 7 i lov om betalinger.

Efter forordningens nye artikel 3a skal betalingstjenesteudbydere og parter, der udbyder valutaomregningstjenester i

en pengeautomat eller på et salgssted i forbindelse med en transaktion, fra den 19. april 2020, når de giver betaleren obligatoriske oplysninger om vekselgebyrer og den gældende vekselkurs, give disse oplysninger som et procentuelt avancetillæg i forhold til den senest tilgængelige vekselkurs fra Den Europæiske Centralbank. Avancetillægget skal oplyses til betaleren, før betalingen initieres, og oplysningerne skal være forståelige og tilgængelige på et bredt anvendt og let tilgængeligt elektronisk medie.

Desuden er der en ny artikel 3b i forordningen, hvorefter betalingstjenesteudbydere fra den 19. april 2020 skal informere betaleren om de anslåede gebyrer for valutaomregningstjenester, der gælder for kreditoverførslen. Fra den 19. april 2021 skal betalingstjenesteudbyderen desuden sende betaleren oplysning om avancetillægget i en elektronisk meddelelse, når der foretages en betalingsordre ved en kontanthævning i en pengeautomat eller fra en betaling på et salgssted. Betalerne kan fravælge at modtage disse elektroniske meddelelser.

Ændringerne til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet gør det nødvendigt at foretage enkelte ændringer i lov om betalinger. Formålet med denne del af lovforslaget er derfor at bringe nationale regler i overensstemmelse med forordningen.

Ændringen af artikel 3 finder anvendelse fra den 15. december 2019. Artikel 3a, stk. 1-4, og den tilhørende del af stk. 7, og artikel 3b finder anvendelse fra den 19. april 2020. Artikel 3a, stk. 5-6, og den tilhørende del af stk. 7, finder anvendelse fra den 19. april 2021. På grund af de forskellige anvendelsesdatoer i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer er ændringerne af lov om betalinger foreslået gennemført ved flere lovændringer. Ved § 7, nr. 6-9 og 13, i lov nr. 1374 af 13. december 2019, om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om betalinger, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og selskabsloven og forskellige andre love, er der indsat henvisninger i loven til artikel 3, stk. 1a, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, og artikel 3b. Derved er der vedtaget de ændringer af §§ 130, 138, 139 og 143, i lov om betalinger, som træder i kraft den 19. april 2020 og den ændring af § 152 i lov om betalinger, der trådte i kraft den 15. december 2019.

Med dette lovforslag foreslås strafbestemmelsen i § 152, stk. 2, ændret som en konsekvens af lov nr. 1374 af 13. december 2019. Henvisningerne i loven til den nye artikel 3a, stk. 5 og 6, foreslås først indsat med et senere lovforslag, der forventes fremsat til efteråret 2020.

2.8.3. Den foreslåede ordning

Med forslaget foreslås forordningens artikel 3a, stk. 3-4, og artikel 3b implementeret i § 152, i lov om betalinger.

Det foreslås således at ændre strafbestemmelsen i § 152, stk. 2, i lov om betalinger, så overtrædelse af forordningens artikel 3, stk. 1 og 1a, artikel 3a, stk. 3 og 4, artikel 3b, artikel 4, stk. 1, 3 og 4, artikel 6 og 7, vil kunne straffes med bøde.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, nr. 7, samt bemærkningerne hertil.

2.9. Finansiering af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens tilsyn efter lov om betalinger

2.9.1. Gældende ret

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens tilsyn efter lov om betalinger finansieres i dag ved omkostningsdækkende gebyrer opkrævet hos udbydere af betalingsinstrumenter (pengeinstitutter, filialer af udenlandske kreditinstitutter og selskaber, som udbyder betalingskort m.v.), jf. § 148 i lov om betalinger. Finanstilsynets tilsyn efter lov om betalinger finansieres ved afgifter betalt af finansielle virksomheder, som har tilladelse fra Finanstilsynet til at agere på betalingsområdet.

Beregning og betaling af gebyr er reguleret i bekendtgørelse nr. 1492 af 15. december 2004 om gebyrer i medfør af lov om visse betalingsmidler.

Gebyret for den enkelte udbyder af betalingsinstrumenter fastsættes ud fra en fordelingsnøgle opgjort efter den samlede omsætning fra transaktioner gennemført med udbyders betalingsinstrumenter. Virksomheder med stor omsætning fra transaktioner på udbudte betalingsinstrumenter betaler et relativt stort gebyr, mens virksomheder med lav omsætning fra transaktioner betaler et relativt lille gebyr. Minimumsgebyret er 1.000 kr. Pengeinstitutterne står for ca. 90 pct. af den opkrævede gebyrbetaling.

Indtægter og omkostninger i et givent budgetår balancerer stort set, idet gebyrerne først opkræves ultimo året. Beregningen af omkostninger og gebyret for et givent år foretages i december måned, hvorfor stort set alle omkostninger for året medtages. Der indgår skøn for december måned. I efterfølgende års beregning reguleres for difference mellem regnskabsårets faktiske omkostninger og skønnet fra foregående år for perioden fra opgørelse til ultimo regnskabsår. Den nuværende omkostningsdækkende gebyropkrævning sker indenfor et loft for den samlede gebyrsum på 5 mio. kr.

Proceduren for gebyropkrævningen er administrativt tung for både virksomhederne under tilsyn og for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Virksomhederne indberetter omsætningen på deres betalingsinstrumenter forud for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens beregning af gebyrerne. På baggrund af tilbagemeldinger fra virksomhederne er der grund til at antage, at flere virksomheder foretager et skøn over deres omsætning.

I tilfælde af, at en virksomhed indmelder en for lav omsætning, vil de øvrige virksomheder komme til at betale et gebyr, som er større end, hvad de ellers skulle have betalt. Proceduren er derfor ikke blot administrativt tung for virksomhederne, men indebærer også en usikkerhed om retmæssige opkrævninger, da virksomhederne har svært ved at opgøre omsætningen præcist.

Finans Danmark varetager i dag opgørelsen af omsætnings-tal for pengeinstitutter omfattet af gebyrordningen og indberetter disse til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen på pengeinstitutternes vegne. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen opkræver derfor Finans Danmark for pengeinstitutternes samlede gebyrbetaling. Finans Danmark fordeler efterfølgende gebyrbetalingen på pengeinstitutterne. Pengeinstitutterne betaler gennemsnitligt et årligt gebyr på ca. 57.000 kr. pr. institut.

2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det er i politisk aftale af den 19. september 2019 om styrkelse af indgrebsmulighederne over for gebyrer m.v. på betalings serviceløsninger besluttet at styrke Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter lov om betalinger og som følge heraf øge styrelsens ressourcer med 0,7 mio. kr. Der vurderes ligeledes at være et behov for at styrke Forbrugerombudsmandens ressourcer til tilsyn med de forbrugerbeskyttende regler på betalingsområdet med årligt 0,7 mio. kr.

Erhvervsministeriet vurderer derfor, at der er behov for, at gebyret for tilsyn efter lov om betalinger udført af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og Forbrugerombudsmanden omlægges til en afgift i lighed med, hvad der gælder for Finanstilsynets tilsyn efter lov om betalinger.

Finansieringen af Finanstilsynets tilsyn efter lov om betalinger sker med faste satser i lov om finansiell virksomhed § 361, stk. 3, efter type af finansiell virksomhed. Herudover betaler pengeinstitutterne og filialer af udenlandske kreditinstitutter en afgift, som er fastsat ud fra Finanstilsynets samlede udgifter, jf. § 363 i lov om finansiell virksomhed.

En ændring af den nuværende finansiering af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens tilsyn til den finansiering, som gælder for Finanstilsynets tilsyn,

vil indebære, at virksomhedernes administrative byrder mindskes, og at usikkerhed om retmæssige opkrævninger fjernes. Selve omlægningen af ordningen er isoleret set omkostningsneutral for den finansielle sektor, idet man fastholder et loft over afgiftsopkrævningen, som svarer til den tidligere opkrævede gebyrsum, dog med tilførsel af den vedtagne ressourceforøgelse til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og Forbrugerombudsmanden. Opkrævning af afgifter efter type af tilladelse vil endvidere medføre, at det er nemt at identificere de virksomheder, som skal betale for tilsynet.

Ved udarbejdelse af den foreslåede model for afgiftsfinansiering er følgende grundlæggende kriterier lagt til grund. For det første, at finansieringen af tilsynet udført af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og Forbrugerombudsmanden skal svare til omkostningerne ved tilsynet. For det andet, skal der tilstræbes sammenhæng mellem omkostningerne forbundet med at udføre tilsynet for den pågældende kategori af virksomheder, som er oplyst i stk. 1, nr. 1-6, og afgiftssatsen for den enkelte virksomhed, hvorfor den fremadrettede tilsynsbelastning er vurderet ved forslag om fastsættelse af afgiftsniveauer efter virksomhedskategorier. For det tredje, skal afgiftsmodellen tage afsæt i den afgiftsmodel, der finansierer Finanstilsynets tilsyn efter lov om betalinger.

Det samlede behov for dækning af omkostninger ved Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens tilsyn efter lov om betalinger vil variere med tilsynsbelastningen i enkelte år og vil afhænge af, om Forbrugerombudsmanden anvender ekstern bistand til førelse af retssager vedrørende overtrædelse af lov om betalinger. Omkostningsniveauet er vurderet til mellem 6,3 mio. kr. og 9,3 mio. kr. i 2020, alt efter om der vil opstå behov for at føre retssager hos Forbrugerombudsmanden på betalingsområdet. Da finansieringsbehovet varierer fra år til år, er der behov for en finansieringsmodel, som kan rumme det varierende omkostningsniveau.

Erhvervsministeriet vurderer, at den årlige maksimale afgiftssum bør fastsættes på finansloven. Fastsættelse af en maksimal afgiftssum på finansloven gør det muligt, at den opkrævede afgiftssum kan tilpasses alt efter behovet for finansiering af omkostningerne. Årets omkostninger vil afhænge af, om Forbrugerombudsmanden fører retssager efter lov om betalinger. En lignende ordning kendes fra afgiftsfinansieringen af bl.a. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens Forsyningssekretariat og af Finanstilsynets tilsyn.

2.9.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at tilsynet udført af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og Forbrugerombudsmanden finansieres af finansielle virksomheder under tilsyn, men at der i stedet for gebyrer indføres en afgiftsordning med faste satser for virk-

somheder, der har tilladelse fra Finanstilsynet til at agere på markedet for betalinger, og en sats for pengeinstitutter, der kan ændre sig fra år til år, da satsen vil være afhængig af de konkrete udgifter til tilsynet.

Med den foreslåede ordning er det muligt at identificere de virksomheder, der skal betale afgifter, da virksomhederne agerer på markedet med en tilladelse fra Finanstilsynet. Virksomhederne er derfor registreret i Finanstilsynets database over virksomheder under tilsyn.

Det foreslås hertil, at afgiftssummen for pengeinstitutter og filialer her i landet af udenlandske kreditinstitutter vil skulle fordeles efter størrelsen af virksomhedernes samlede gælds- og garantiforpligtelser. Gælds- og garantiforpligtelser er standard regnskabsoplysninger, som de omfattede virksomheder indrapporterer til Finanstilsynet. Den samlede gælds- og garantiforpligtelse er defineret som passiver minus egenkapital plus eventualforpligtelser. Disse findes i bankernes offentligt tilgængelige regnskaber. Størrelsen af den samlede gælds- og garantiforpligtelse svarer til størrelsen af de samlede indlån og garantier, og afspejler dermed pengeinstituttets størrelse på det danske finansielle marked.

Der foreslås samtidig, at filialer her i landet af kreditinstitutter fra udlandet omfattes af finansieringsmodellen, hvor virksomhedstypen ikke tidligere har bidraget til finansieringen af omkostningerne ved tilsynet, selvom filialer af kreditinstitutter fra udlandet er under tilsyn. Desuden foreslås det, at den nye virksomhedstype – udbydere af kontooplysningstjenester – omfattes og bidrager til finansiering af tilsynet, da virksomhedstypen vil være under tilsyn. Pengeinstitutterne står i dag for ca. 90 pct. af den opkrævede betaling til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens tilsyn efter lov om betalinger. Denne fordeling forsøges i udgangspunktet videreført i den foreslåede nye finansieringsmodel.

Forslaget om omlægning fra gebyr til afgift vil indebære, at virksomhederne undgår at skulle opføre omsætningen ved transaktioner på betalingsinstrumenter og indberette denne til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Endvidere indebærer forslaget, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen ikke skal indhente oplysningerne fra virksomhederne om foretagne transaktioner.

2.10. Straf for overtrædelse af nye bestemmelser i EMIR-forordningen

2.10.1. Gældende ret

Både finansielle og ikke-finansielle virksomheder er i dag underlagt et krav om indberetning af over-the-counter (OTC) derivathandler, samt krav om at parterne i en OTC-

derivathandel cleares hos en central modpart (CCP) eller et medlem heraf, efter reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2012/648/EU af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR-forordningen). EMIR-forordningen finder direkte anvendelse i dansk ret.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/834/EU af 20. maj 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 for så vidt angår clearingforpligtelsen, suspension af clearingforpligtelsen, indberetningskrav, risikoreduktionsteknikker for OTC-derivataftaler, der ikke cleares af en central modpart, registrering af og tilsyn med transaktionsregistre samt krav til transaktionsregistre (EMIR REFIT), supplerer reglerne i EMIR-forordningen. Det sker ved at stille krav om, at clearingmedlemmer og kunder, som direkte eller indirekte leverer clearingydelser, leverer ydelserne på fair, rimelig, ikke-diskriminerende og gennemsigtige forretningsmæssige vilkår. Derudover lempes EMIR REFIT byrden for små finansielle og ikke-finansielle modparter ved at fritage dem fra clearingforpligtelsen, hvis parternes positioner i OTC-derivater ligger under clearinggrænseværdien for den pågældende OTC-derivatklasse. Det påhviler en finansiel eller ikke-finansiel modpart, som ikke lader sig klare, at beregne sine positioner i OTC-derivataftaler hver 12. måned, og dokumentere at beregningen ikke udgør en systematisk undervurdering af positionerne i OTC-derivataftalen. Undlader en modpart at beregne sine positioner i OTC-derivataftaler, eller er modpartens positioner i OTC-derivataftaler større end clearinggrænseværdien, skal modparten underrette ESMA og den relevante kompetente myndighed (Finanstilsynet), samt etablere en clearingordning inden for fire måneder fra den førnævnte underretning. Derudover fastlægger EMIR REFIT, hvornår en modpart, som har været underlagt en clearingforpligtelse som anført ovenfor, har ret til at stoppe med at klare.

Det følger endvidere af EMIR REFIT, at hvis en OTC-derivataftale er indgået mellem en finansiel modpart og en ikke-finansiel modpart, så påhviler det den finansielle modpart at indberette oplysningerne om aftalen på vegne af en ikke-finansiel modpart. Den finansielle modpart skal sikre rigtigheden af de indberettede oplysninger. Den ikke-finansielle modpart skal udlevere oplysninger til den finansielle modpart, som er nødvendige for indberetningen, og som det ikke med rimelighed kan forventes, at den finansielle modpart er i besiddelse af. Den ikke-finansielle modpart er ansvarlig for korrektheden af de oplysninger, som denne udleverer til den finansielle modpart.

Det følger i dag af § 251 i lov om kapitalmarkeder, at visse overtrædelser af EMIR-forordningen kan straffes med bøde.

2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser

EMIR REFIT lempes clearingforpligtelsen for finansielle modparter. Fremover gælder forpligtelsen kun for de finansielle modparter, der kan udgøre en væsentlig systemisk risiko for det finansielle system qua deres aktiviteter på derivatmarkedet. En ny kategori af såkaldte små finansielle modparter vil ikke være omfattet af clearingforpligtelsen. Det kræver dog, at de overvåger, om deres positioner i OTC-derivater overstiger nærmere fastslagne clearinggrænseværdier, og kan dokumentere dette.

For at modvirke overtrædelser af disse nye krav, der er indført i EMIR-forordningen med EMIR REFIT, vurderer Erhvervsministeriet, at der er behov for, at strafbelægge de relevante nye bestemmelser.

2.10.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ændre § 251 i lov om kapitalmarkeder, så de bestemmelser, der er indført i EMIR-forordningen med EMIR REFIT vedrørende overtrædelse af krav til beregning af clearingthreshold og dokumentation heraf for finansielle modparter, forvaltere af UCITS og AIF'er, strafbelægges. Derudover foreslås det i § 251, at strafbelægge de bestemmelser, der vedrører rapporteringspligt af OTC-derivataftaler og angivelse af ukorrekte oplysninger, der også er indført i EMIR-forordningen med EMIR REFIT.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 5, nr. 7-9, samt bemærkningerne hertil.

3. Økonomiske konsekvenser for det offentlige

Finansieringen af tilsynet efter lov om betalinger udført af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen søges tilpasset til de opgaver, der følger af den politiske aftale af den 19. september 2019 om styrkelse af indgrebsmulighederne over for gebyrer m.v. på betalingsserviceløsninger. Konkret foreslås Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens tilsyn efter lov om betalinger styrket med 0,7 mio. kr. årligt.

Det foreslås i forlængelse heraf samtidig at øge Forbrugerombudsmandens ressourcer til tilsyn efter lov om betalinger med årligt 0,7 mio. kr. Midlerne anvendes til øget tilsyn efter lov om betalinger.

Det forventes, at lovforslaget vil medføre merudgifter for Finanstilsynet i forbindelse med tilsyn og administration af de nye regler i PEPP-forordningen (forordning 2019/1238/EU) og cross border-forordningen (forordning 2019/1156/EU), da Finanstilsynet med lovforslaget foreslås udpeget som kompetent tilsynsmyndighed i henhold til de to forordningers regler. Det foreslås, at eventuelle merudgifter dækkes igennem den eksisterende afgiftsordning i kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed, der fastlægger, at Finanstilsynet kan opkræve afgifter fra de finansielle virksomheder

under tilsyn efter § 361-367. Finanstilsynets samlede afgifter fastsættes årligt på finansloven.

4. Implementeringskonsekvenser for det offentlige

Implementeringen af den foreslåede model for afgiftsfinansiering af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og Forbrugerombudsmandens tilsyn forventes at kunne medføre en administrativ lettelse for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Proceduren for gebyrokrævningen er i dag administrativt tung for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, idet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har en årlig administrativ opgave med indhentning af omsætningstal for transaktioner på betalingsinstrumenter fra udbydere af betalingstjenester. Det foreslås, at afgiften fremadrettet vil blive beregnet på baggrund af størrelsen af virksomhedernes samlede gælds- og garantiforpligtelser. Gælds- og garantiforpligtelser er standard regnskabsoplysninger, som de omfattede virksomheder allerede indrapporterer til Finanstilsynet, hvorfor trækning af oplysningerne og den efterfølgende beregning af afgiften for de omfattede virksomheder forventes at blive administrativt nemmere for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Lovforslaget forventes derudover ikke at have væsentlige negative eller positive implementerings konsekvenser for det offentlige.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

5.1. Administrative konsekvenser

Erhvervsstyrelsens Område for Bedre Regulering (OBR), har vurderet, at de administrative konsekvenser af lovforslaget ikke overstiger 4 mio. kr. årligt, hvorfor konsekvenserne ikke er blevet kvantificeret nærmere.

Den foreslåede omlægning af finansieringsmodellen fra et gebyr til en afgift vil medføre en mindre administrativ lettelse for de finansielle virksomheder, da forslaget vil indebære ophør af de årlige administrative opgaver for udbydere af betalingstjenester med indrapportering af omsætningstal for transaktioner på betalingsinstrumenter.

Der gives med lovforslaget bemyndigelse til, at erhvervsministeren kan udstede nærmere regler om outsourcing for en række finansielle virksomheder med lovforslagets § 1, nr. 5 og 6, § 4, nr. 5 og § 5, nr. 4. Bemyndigelsesbestemmelserne forventes på nuværende tidspunkt at blive benyttet til at udstede to bekendtgørelser, der vil fastsætte de nærmere regler for finansielle virksomheders anvendelse af outsourcing.

Den første bekendtgørelse vedrørende outsourcing forventes at fastsætte regler for anvendelsen af outsourcing i pengeinstitutter, sparevirksomheder, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber, e-pengeinstitutter, betalingsinstitutter, skibsfinansieringsinstitutter, fælles datacentraler samt operatører af et reguleret marked, jf. § 1, nr. 5 og 6, § 4, nr. 5 og § 5, nr. 4. Disse virksomheder, bortset fra e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, er allerede i dag omfattet af den gældende bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing med senere ændringer. E-pengeinstitutter og betalingsinstitutter er omfattet af EBA's nyligt affattede "*Retningslinjer for outsourcing*". Den nye bekendtgørelse vil udgøre en tilpasning af de gældende outsourcingregler for de omfattede virksomheder, så reglerne i højere grad harmoneres med EBA's "*Retningslinjer for outsourcing*".

Bekendtgørelsen forventes at fastsætte nærmere regler om finansielle outsourcingvirksomheders interne retningslinjer for outsourcing af processer, tjenesteydelser og aktiviteter. Herunder eksempelvis krav om, at virksomhederne skal føre et enkelt register over outsourcete aktiviteter samt potentielt skærpede krav til udarbejdelse af "outsourcingpolitik", "exitplaner" m.v. som fremgår af EBA's "*Retningslinjer for outsourcing*". De nye krav for de finansielle virksomheder vurderes i betydelig grad at afspejle de eksisterende regler, men den nye bekendtgørelse forventes dog at indebære en nærmere udspecificering af reglerne og de enkelte krav, end tilfældet er i dag. At kravene udspecificeres nærmere forventes at gøre det nemmere for virksomhederne at vurdere, hvorvidt der er tale om "kritisk eller vigtig" outsourcing. Der forventes at forekomme justeringer af virksomhedernes gældende praksis for anvendelse af outsourcing, hvilket kan afføde administrative omstillingsbyrder i form af ajourføring af politikker m.v. Byrderne forventes dog på nuværende tidspunkt ikke at være væsentlige.

Den anden bekendtgørelse vedrørende outsourcing forventes at fastsætte nærmere regler for gruppe 2-forsikringssselskabers anvendelse af outsourcing, jf. § 1 nr. 4. Bekendtgørelsen forventes at fastsætte sammenlignelige regler for gruppe 2-forsikringssselskaber, som gruppe 1-forsikringssselskaber allerede i dag er underlagt som følge af Solvens II-forordningen. Da antallet af gruppe 2-forsikringssselskaber imidlertid er yderst begrænset, så forventes de potentielle administrative byrder ved tilpasning til det nye regelsæt at være mindre væsentlige.

Den foreløbige vurdering er, at de administrative konsekvenser som følge af de kommende bekendtgørelser ikke vil være væsentlige, hvilket vil sige de vil udgøre under 4 mio. kr. årligt. De administrative konsekvenser af de kommende bekendtgørelser vil forud for udstedelsen blive vurderet og kvantificeret nærmere, hvis de vurderes at være væsentlige.

5.2. Øvrige efterlevelseseffekter

Lovforslaget vurderes at medføre øvrige efterlevelseskonsekvenser, der er under 10 mio. kr. årligt, hvorfor konsekvenserne ikke er kvantificeret nærmere.

I rapporten om ”*Eftersyn af den finansielle regulering*” fra april 2018, blev det foreslået at ændre § 5, nr. 10, i den gældende bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing med senere ændringer i relation til cloud-tjenester. Forslaget indebærer, at der i reglerne fremadrettet vil blive taget afsæt i en notifikationsmekanisme fremfor det nuværende krav om aktiv godkendelse, hvor outsourcing-virksomheden aktivt skal godkende leverandørens eller underleverandørens eventuelle videreoutsourcing af de outsourcete opgaver. For den finansielle sektor kan det eksisterende krav om aktiv godkendelse være udfordrende, da de nuværende regler har den konsekvens, at outsourcing-virksomheden dels kan opleve et væsentligt tidsforbrug i forbindelse med selve kontraktindgåelsen med en leverandør, og dels kan opleve øgede omkostninger ved brug af leverandørens ydelser, som følge af kravet.

Der lægges med nærværende lovforslag op til at gennemføre anbefalingen fra rapporten om ”*Eftersyn af den finansielle regulering*”. Erhvervsministeren vil med lovforslagets § 1, nr. 5 og 6, § 4, nr. 5 og § 5, nr. 4 kunne udstede nærmere regler for de finansielle virksomheders anvendelse af outsourcing. Bemyndigelsesbestemmelserne forventes på nuværende tidspunkt at blive benyttet til at udstede to bekendtgørelser. Det forventes på nuværende tidspunkt, at de nye regler vil gennemføre anbefalingen fra rapporten ”*Eftersyn af den finansielle regulering*”, således at der i outsourcing-kontrakten ikke længere vil skulle fremgå et krav om aktiv godkendelse. Der forventes i stedet at fremgå en pligt til, at leverandøren notificerer outsourcing-virksomheden om planlagte ændringer hos underleverandører. Ændringen forventes at medføre, at de finansielle virksomheder i højere grad vil kunne anvende standardiserede it-ydelser, hvilket vil kunne reducere den tid og de omkostninger, der i dag er forbundet med kravet om aktiv godkendelse.

Den foreløbige vurdering er, at de øvrige efterlevelseskonsekvenser som følge af de kommende bekendtgørelser om de finansielle virksomheders anvendelse af outsourcing ikke vil være væsentlige, hvilket vil sige de vil udgøre under 10 mio. kr. årligt. De øvrige efterlevelses konsekvenser af de nye bekendtgørelser vil forud for udstedelsen blive vurderet og kvantificeret nærmere, hvis de vurderes at være væsentlige.

5.3. Skatter, afgifter, subsidier m.v.

Det foreslås, at tilsynet udført af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og Forbrugerombudsmandens tilsyn efter lov om betalinger omlægges fra finansiering ved gebyrer til finansiering ved en afgiftsordning. Den foreslåede afgiftsordning vil medføre faste afgiftssatser for virksomheder, der

har tilladelse fra Finanstilsynet til at agere på markedet for betalinger, og en sats for pengeinstitutter, der kan ændre sig fra år til år, da satsen vil være afhængig af de konkrete udgifter til tilsynet.

Selve omlægningen af finansiering fra et gebyr til en afgift er isoleret set omkostningsneutral for den finansielle sektor, idet man fastholder et loft over afgiftsopkrævningen, som svarer til den tidligere opkrævede gebyrsum. Den nuværende omkostningsdækkende gebyropkrævning sker indenfor et loft for den samlede gebyrsum på 5 mio. kr.

Det foreslås dog samtidig, at der skal ske en ressourceforøgelse til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og Forbrugerombudsmandens tilsyn efter lov om betalinger. Denne ressourceforøgelse foreslås blandt andet som følge af politisk aftale af den 19. september 2019 om styrkelse af indgrebsmulighederne over for gebyrer m.v. på betalingsserviceløsninger.

Det foreslås, at provenuet fra opkrævningerne til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens tilsyn øges med i alt 1,4 mio. kr. årligt, hvilket vil ske ved en forøgelse af afgiften for de afgiftsbetalende virksomheder omfattet af tilsynet. Pengeinstitutterne står for ca. 90 pct. af det opkrævede provenu. Hertil vil den kommende afgiftsmodel give mulighed for, at afgiften kan øges, hvis der opstår behov for at føre retssager hos Forbrugerombudsmanden på betalingsområdet. Afgiften beregnes i slutningen af året og omkostningsniveauet er vurderet til mellem 6,3 mio. kr. og 9,3 mio. kr. i 2020, alt efter om der vil opstå behov for at føre retssager hos Forbrugerombudsmanden på betalingsområdet. Som det fremgår af lovforslagets § 9, stk., så udgør det samlede afgiftsbeløb 4,7 mio. kr. for andet halvår af 2020, hvor der vil blive opkrævet gebyr efter den gældende model for første halvår af 2020.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, nr. 6, samt bemærkningerne hertil.

Det forventes, at lovforslaget vil medføre merudgifter for Finanstilsynet i forbindelse med tilsyn og administration af de nye regler i PEPP-forordningen (forordning 2019/1238/EU) og cross border forordningen (forordning 2019/1156/EU), da Finanstilsynet med lovforslaget foreslås udpeget som kompetent tilsynsmyndighed i henhold til de to forordningers regler. Det foreslås, at eventuelle merudgifter dækkes igennem den eksisterende afgiftsordning i kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed, der fastlægger, at Finanstilsynet kan opkræve afgifter fra de finansielle virksomheder under tilsyn efter § 361-367. Finanstilsynets samlede afgifter fastsættes årligt på finansloven.

5.4. Agil erhvervsrettet regulering

Erhvervsministeriet vurderer, at principperne for agil erhvervsrettet regulering er relevante for lovforslaget. Den nye regulering forventes i en større udstrækning at understøtte de finansielle virksomheders anvendelse af cloud-baserede løsninger og øvrige nye teknologier, hvilket muliggør anvendelse af nye forretningsmodeller.

Den gældende bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing med senere ændringer, indeholder et krav om, at en outsourcingvirksomhed aktivt skal godkende leverandørens eller underleverandørens eventuelle videreoutsourcing af de outsourcete opgaver. Dette krav har for nogle finansielle virksomheder givet visse udfordringer ved anvendelse af cloud-tjenester.

Den nye regulering forventes i en større udstrækning at understøtte de finansielle virksomheders anvendelse af cloud-baserede løsninger og øvrige nye teknologier, hvilket muliggør anvendelse af nye forretningsmodeller. Den kommende bekendtgørelse for kreditinstitutter m.fl. vil i således indeholde en notifikationsmekanisme i stedet for en godkendelsesordning, hvor outsourcingvirksomheden skal notificeres ved ændringer, for fortsat at sikre outsourcingvirksomhedens kontrol over de outsourcete funktioner.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at få administrative konsekvenser for borgerne.

7. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Med lovforslaget foretages fornødne ændringer i lov om finansiel virksomhed, lov om investeringsforeninger m.v., lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og lov om forsikringsformidling som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2019/1238/EU af 12. december 2018 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-forordningen). De foreslåede ændringer indebærer bl.a., at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed i forhold til at påse overholdelsen af PEPP-forordningen i Danmark. Med de foreslåede ændringer sikres det endvidere, at overtrædelser af reglerne i PEPP-forordningen kan sanktioneres i Danmark. Disse forhold følger af PEPP-forordningen. De foreslåede ændringer går ikke videre end det, der er nødvendigt som følge af forordningen. PEPP-forordningen finder anvendelse 12 måneder efter offentliggørelsen af de delegerede retsakter, der fremgår af artikel 74. Det forventes at ske i sensommeren 2020.

Lovforslaget indeholder forslag om ændring af reglerne for finansielle virksomheders brug af outsourcing. Det foreslås, at reglerne ændres, så de danske regler harmoniseres med den terminologi og de sondringer, der anvendes i ”*Retningslinjer for outsourcing*” (EBA/GL/2019/02), der i 2019 er udstedt af Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), samt i artikel 49 i direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-direktivet), og artikel 274 i Kommissionens delegerede forordning 2015/35/EU af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-forordningen). De foreslåede regler omfatter mindre dele af overimplementering, da de finder anvendelse for de små forsikringsselskaber (gruppe 2), øvrige fondsmæglerselskaber (fondsmægler-selskaber II), investeringsforvaltningsselskaber, operatører af regulerede markeder, fælles datacentraler, Danmarks Skibskredit og sparevirksomheder, så der sikres en ensartet og beskyttelse af kunder i beslægtede virksomhedstyper. Det bemærkes i den sammenhæng, at disse virksomheder allerede i dag er underlagt de eksisterende outsourcingregler og det ikke er vurderet, at de kommende outsourcingregler, der vil blive fastsat i bekendtgørelser, vil medføre væsentlige erhvervsøkonomiske byrder.

Lovforslaget indeholder forslag om ændringer i reglerne for revisorernes meddelelsespligt til Finanstilsynet. Der er tale om implementering af bestemmelser af en række EU-direktiver på området. Det reguleres konkret i artikel 63 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (kreditinstitutdirektivet), artikel 72, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-direktivet), artikel 106 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (UCITS-direktivet) og artikel 77, stk. 1 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (MiFID II-direktivet). Med lovforslaget foreslås det, at meddelelsespligten tillige omfatter den interne revisionschef. Dette er en overimplementering af direktivernes bestemmelser, da det alene er den eksterne revision, der efter direktiverne skal omfattes af meddelelsespligten. Der er tale om videreførelse af eksisterende overimplementering i forhold til anvendelsesområdet, da den interne revisionschef også i dag er omfattet af de gældende bestemmelser om meddelelsespligt til Finanstilsynet. Endvidere finder meddelelsespligten i dag også anvendelse ved revision af de små forsikringsselskaber (gruppe 2) ud fra hensynet til, at det er væsentligt at sikre forsikringsselskabernes fortsatte

drift uanset forsikringssselskabets størrelse, så de kan give fuld dækning til deres kunder. Gruppe 2-forsikringssselskaber foreslås derfor fortsat at være omfattet af reglerne.

Med lovforslaget foretages også fornødne ændringer af tilsynsbestemmelser i lov om finansiel virksomhed, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og lov om investeringsforeninger m.v., som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014. Ændringerne betyder, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed til at føre tilsyn med forordningens overholdelse.

Lovforslaget fastlægger endvidere straffen for overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001. Forordningen er ændret med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer. Det følger af artikel 13 i den oprindelige forordning, at medlemslandene skal sikre, at overtrædelser af forordningen sanktioneres. Lovforslaget angiver derfor, hvilke bestemmelser i forordningen, der bliver strafbelagt med bøde.

Da forordningen har tre forskellige anvendelsesdatoer, er indarbejdelsen af de nye artikler i lov om betalinger af lovtekniske grunde fordelt på lov nr. 1374 af 13. december 2019, dette lovforslag og et senere lovforslag. De nye artikler 3a og 3b finder anvendelse på to forskellige tidspunkter. Artikel 3a, stk. 1-4, og den tilhørende del af stk. 7, og artikel 3b finder anvendelse fra den 19. april 2020 og indsættelsen af artiklerne i § 130, stk. 1, 2. pkt., § 138, stk. 1, 8. pkt., § 139, stk. 1, 2. pkt., og § 143, var en del af lov nr. 1374 af 13. december 2019. Indsættelsen af artikel 3a, stk. 3-4, og artikel 3b, i § 152, stk. 2, er en del af nærværende lovforslag. Artikel 3a, stk. 5 og 6, og den tilhørende del af stk. 7, finder anvendelse fra den 19. april 2021 og indsættelsen af artikel 3a, stk. 5 og 6, i § 130, stk. 1, 2. pkt., § 138, stk. 1, 8. pkt., § 139, stk. 1, 2. pkt., og § 143 og af artikel 3a, stk. 5, i § 152, stk. 2, sker med et senere lovforslag.

Med lovforslaget foretages også ændringer i strafbemmelser i lov om kapitalmarkeder, så nye bestemmelser, der er indført i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2012/648/EU af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR-forordningen), vedrørende overtrædelse af krav til beregning af clearing-threshold og dokumentation heraf for finansielle modparter, forvaltere af UCITS og AIF'er, strafbelægges. Derudover foreslås det at strafbelægge de bestemmelser, der vedrører rapporteringspligt af OTC-derivataftaler og angivelse af

ukorrekte oplysninger, der også er indført i EMIR-forordningen.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Udkast til lovforslaget har i perioden fra den 15. november 2019 til den 23. december 2019 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Aalborg Universitet, Aarhus BSS, Advokatrådet, Akademisk Arkitektforening, Akademikerne, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), CBS, CEPOS, Computershare, DAFINA, Danish Venture Capital and Private Equity Association (DVCA), Danmarks Nationalbank, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri Dansk Iværksætterforening, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Kredit Råd, Dansk Management Råd, Dansk Metal, Dansk Standard, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærens Landsforening, Danske Maritime, Danske Rederier, Danske Regioner, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Det nationale netværk af virksomhedsledere, Det økonomiske råds sekretariat (DØRS), Drivkraft Danmark, Ejendomsforeningen, Experian, Fagbevægelsens Hovedorganisation, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, Finans Danmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, First North, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet Tænk, Forbrugsforeningen, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringssselskaber, Foreningen af Interne Revisorer v/ Kim Stormly Hansen, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for platformsøkonomi, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsforbundet, Forsikringsmæglerforeningen, v/ Direktør Flemming Koskewitsch, Frivilligrådet, (OBS – kun hvis det er relevant for den frivillige sektor), FSR – danske revisorer, Garantiformuen, Garban-Intercapital Scandinavia, HK, Horesta Arbejdsgiverorganisation, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Intertrust (Denmark), ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Komiteen for god selskabsledelse, Kuratorforeningen, Københavns Universitet, Landbrug & Fødevarer, Landsdækkende banker, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Ledernes Hovedorganisation, Liberale Erhvervs Råd, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtdsfond (LD), Dansk Iværksætterforening, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Kredit Råd, Dansk Management Råd, Dansk Metal, Dansk Standard, Danske

Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Maritime, Danske Rederier, Danske Regioner, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Det nationale netværk af virksomhedsledere, Det økonomiske råds sekretariat (DØRS), Drivkraft Danmark, Ejendomsforeningen, Experian, Fagbevægelsens Hovedorganisation, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, FinansDanmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, First North, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet Tænk, Forbrugsforeningen, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer v/ Kim Stormly Hansen, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for platformsøkonomi, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsforbundet, Forsikringsmæglerforeningen, v/ Direktør Flemming Kosakewitsch, Frivilligrådet, FSR – danske revisorer, Garantiformuen, Garban-Intercapital Scandinavia, HK, Horesta Arbejdsgiverorganisation, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Intertrust (Denmark), ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Komiteen for god selskabsledelse, Kuratorforeningen, Københavns Uni-

versitet, Landbrug & Fødevarer, Landsdækkende banker, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Ledernes Hovedorganisation, Liberale Erhvervs Råd, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), Mybanker, NASDAQ Copenhagen A/S, Nets A/S, Nokas Kontantservice P/S, Nordic Blockchain Association, Oxfam IBIS, Parcelhusejernes Landsforening, Postnord Juridiske afdeling, Revisornævnet, Rigsrevisionen, Roskilde Universitetscenter, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Syddansk Universitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Udbetaling Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Thomson Reuters Nordic, Transparency International Danmark, Ørsted, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne, Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK), Digitaliseringsstyrelsen, Domstolsstyrelsen, Erhvervsstyrelsen, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Moderniseringsstyrelsen, Patent- og Varemærkestyrelsen, Sikkerhedsstyrelsen, Søfartsstyrelsen, Datatilsynet og Nævnes Hus.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Merindtægter på 1,4 mio. kr. til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og Forbrugerombudsmanden, der følger af den foreslåede model for afgiftsopkrævning. Midlerne anvendes til øget tilsyn efter lov om betalinger.	Det forventes, at lovforslaget vil medføre merudgifter for Finanstilsynet i forbindelse med tilsyn og administration af de nye regler i PEPP-forordningen (forordning 2019/1238/EU) og cross border-forordningen (forordning 2019/1156/EU), da Finanstilsynet med lovforslaget foreslås udpeget som kompetent tilsynsmyndighed i henhold til de to forordningers regler. Det foreslås, at eventuelle merudgifter dækkes igennem den eksisterende afgifts-ordning i kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed, der fastlægger, at Finanstilsynet kan opkræve afgifter fra de finansielle virksomheder under tilsyn efter § 361-367. Finanstilsynets samlede afgifter fastsættes årligt på finansloven.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Lovforslaget forventes ikke at have væsentlige implementerings konsekvenser for det offentlige.	Lovforslaget forventes ikke at have væsentlige implementerings konsekvenser for det offentlige.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Lovforslaget vurderes at medføre øvrige efterlevelseskonsekvenser, der er	Forslaget om afgiftsfinansiering af Konkurrence- og Forbrugerstyrel-

	<p>under 10 mio. kr. årligt, hvorfor konsekvenserne ikke er kvantificeret nærmere.</p> <p>Den foreløbige vurdering er, at de øvrige efterlevelseseffekter som følge af de kommende bekendtgørelser om de finansielle virksomheders anvendelse af outsourcing ikke vil være væsentlige, hvilket vil sige de vil udgøre under 10 mio. kr. årligt. De øvrige efterlevelseseffekter af de nye bekendtgørelser vil forud for udstedelsen blive vurderet og kvantificeret nærmere, hvis de vurderes at være væsentlige.</p>	<p>sens og Forbrugerombudsmandens tilsyn efter lov om betalinger medfører merudgifter i form af afgifter på i alt 1,4 mio. kr. årligt fordelt på de afgiftsbetalende virksomheder omfattet af tilsynet.</p> <p>Lovforslaget vurderes at medføre øvrige efterlevelseseffekter, der er under 10 mio. kr. årligt, hvorfor konsekvenserne ikke er kvantificeret nærmere.</p> <p>Den foreløbige vurdering er, at de øvrige efterlevelseseffekter som følge af de kommende bekendtgørelser om de finansielle virksomheders anvendelse af outsourcing ikke vil være væsentlige, hvilket vil sige de vil udgøre under 10 mio. kr. årligt. De øvrige efterlevelseseffekter af de nye bekendtgørelser vil forud for udstedelsen blive vurderet og kvantificeret nærmere, hvis de vurderes at være væsentlige.</p>
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	<p>Erhvervsstyrelsens Område for Bedre Regulering (OBR), har vurderet, at de administrative konsekvenser af lovforslaget ikke overstiger 4 mio. kr. årligt, hvorfor konsekvenserne ikke er blevet kvantificeret nærmere.</p> <p>Den foreløbige vurdering er, at de administrative konsekvenser som følge af de kommende bekendtgørelser om de finansielle virksomheders anvendelse af outsourcing ikke vil være væsentlige, hvilket vil sige de vil udgøre under 4 mio. kr. årligt. De administrative konsekvenser af de nye bekendtgørelser vil forud for udstedelsen blive vurderet og kvantificeret nærmere, hvis de vurderes at være væsentlige.</p>	<p>Erhvervsstyrelsens Område for Bedre Regulering (OBR), har vurderet, at de administrative konsekvenser af lovforslaget ikke overstiger 4 mio. kr. årligt, hvorfor konsekvenserne ikke er blevet kvantificeret nærmere.</p> <p>Den foreløbige vurdering er, at de administrative konsekvenser som følge af de kommende bekendtgørelser om de finansielle virksomheders anvendelse af outsourcing ikke vil være væsentlige, hvilket vil sige de vil udgøre under 4 mio. kr. årligt. De administrative konsekvenser af de nye bekendtgørelser vil forud for udstedelsen blive vurderet og kvantificeret nærmere, hvis de vurderes at være væsentlige.</p>
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	Ingen.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder fornødne ændringer i lov om finansiel virksomhed, lov om investeringsforeninger m.v., lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og lov om forsikringsformidling som følge af Europa-	

	<p>Parlamentets og Rådets forordning nr. 2019/1238/EU af 12. december 2018 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-forordningen).</p> <p>Lovforslaget indeholder hertil nye regler for finansielle virksomheders brug af outsourcing, der er baseret på ”Retningslinjer for outsourcing” (EBA/GL/2019/02), der i 2019 er udstedt af Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), samt i artikel 49 i direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-direktivet) og artikel 274 i Kommissionens delegerede forordning 2015/35/EU af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-forordningen). Der foreslås videreført overimplementering, da anvendelsesområdet for de nye outsourcing-regler forventes at omfatte de samme finansielle virksomheder som de eksisterende regler for outsourcing. Dette er ud fra hensynet til at sikre et ensartet beskyttelsesniveau.</p> <p>Lovforslaget indeholder hertil ændringer af revisorerens meddelelsespligt til Finanstilsynet, der udgør gennemførelse af bestemmelser i EU direktiver på området. Der er lagt op til at opretholde en mindre overimplementering, idet det foreslås, at reglerne fortsat også vil finde anvendelse for den interne revisionschef i de finansielle virksomheder, samt vil finde anvendelse ved revision af de små forsikringsselskaber (gruppe 2).</p> <p>Med lovforslaget foretages også fornødne ændringer af tilsynsbestemmelser i lov om finansiel virksomhed, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og lov om investeringsforeninger m.v., som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014.</p> <p>Hertil foretages gennemførelse af mindre ændringer fra EU-direktiver og forordninger.</p>	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering	JA X	NEJ

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (Fodnoten til lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at det i fodnoten til lovens titel angives, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 (bankregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1986, nr. L 372, side 1, Rådets direktiv 89/117/EØF af 13. februar 1989 (offentliggørelse af års-

regnskabsdokumenter for filialer fra ikkemedlemslande), EF-Tidende 1989, nr. L 44, side 40, Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 (forsikringsregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1991, nr. L 374, side 7, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF af 29. juni 1995 (BCCI-direktivet), EF-Tidende 1995, nr. L 168, side 7, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 (likvidationsdirektivet for kreditinstitutter), EF-Tidende 2001, nr. L 125, side 15, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF af 5. marts 2002 (solvens I-direktivet), EF-Tidende 2002, nr. L 77, side 17, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 (konglomeratdirektivet), EU-Tidende 2003, nr. L 35, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 (udsættelsesdirektivet), EU-Tidende 2006, nr. L

114, side 60, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF af 5. september 2007 (kapitalandelsdirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 (betalingsstjenedirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 319, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 (Solvens II), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 (CRD IV), EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 (DGSD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 128, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 (MiFID II), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF (UCITS V-direktivet), EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 (4. hvidvaskdirektiv), EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj 2018, EU-Tidende 2018, nr. L 156, side 43, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97 af 20. januar 2016, EU-Tidende 2016, nr. L 26, side 19, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/1148/EU af 6. juli 2016 (NIS-direktivet), EU-Tidende 2016, nr. L 194, side 1 og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1. I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning nr. 584/2010/EU af 1. juli 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1092/2010/EU af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1093/2010/EU af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 12, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1094/2010/EU af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 48, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1095/2010/EU af 24. november 2010, nr. L 331, side 84, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 18, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 575/2013/EU af 26. juni 2013 (CRR), EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 600/2014/EU af 15. maj 2014 (MiFIR), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 84, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1286/2014/EU af 26. november 2014 (PRIIP'er), EU-Tidende 2014, nr. L 352, side 1.

Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.

Fodnoten til lovens titel ændres, således at ophævede direktiver og forordninger og mellemliggende ændringsdirektiver udgår. Derudover udelades retsakternes fulde titel.

Til nr. 2 (§ 5, stk. 1, nr. 27, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende bestemmelse i § 5, stk. 1, nr. 27, i lov om finansiel virksomhed, at der ved outsourcing forstås en virksomheds henlæggelse af væsentlige aktivitetsområder, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn, til en leverandør, jf. dog 2. pkt. For gruppe 1-forsikringsselskaber defineres outsourcing som et arrangement af en hvilken som helst art mellem et gruppe 1-forsikringsselskab og en tjenesteyder, hvor tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller en aktivitet, som gruppe 1-forsikringsselskabet ellers selv ville have udført.

Det foreslås, at § 5, stk. 1, nr. 27, nyaffattes. Det foreslås således i 1. pkt., at outsourcing vil omfatte enhver form for ordning mellem en virksomhed og en leverandør, i henhold til hvilken leverandøren udfører en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som virksomheden ellers selv ville udføre.

Definitionen af outsourcing er formuleret med udgangspunkt i EBA's reviderede "*Retningslinjer for outsourcing*" fra 2019 (EBA/GL/2019/02).

Der foreslås en udvidelse af omfanget af den tidligere bestemmelse, hvor det alene var henlæggelse af væsentlige aktivitetsområder, der var omfattet af definitionen. Efter den nye bestemmelse er det således al outsourcing, og ikke kun væsentlig outsourcing, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn. Begrebet »ordning« i definitionen af outsourcing skal forstås bredt, således at outsourcingreglerne finder anvendelse, uanset at der ikke er indgået en formel, skriftlig aftale.

Det foreslås i 2. pkt., at for forsikringsselskaber defineres outsourcing som et arrangement af en hvilken som helst art mellem et forsikringsselskab og en tjenesteyder, hvor tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller en aktivitet, som forsikringsselskabet ellers selv ville have udført.

Begrebet »arrangement« i definitionen af outsourcing for forsikringsselskaber skal forstås bredt, således at outsourcingreglerne finder anvendelse, uanset at der ikke er indgået en formel, skriftlig aftale.

Bestemmelsen er en videreførelse af § 5, stk. 1, nr. 27, i lov nr. 1547 af 19. december 2017 i lov om finansiel virksomhed. Med lovforslaget omfattes gruppe 2-forsikringsselskaber, Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtidsfond af definitionen i Solvens II-direktivet.

Ved vurderingen af om virksomheden selv ville have udført den outsourcete proces, tjenesteydelse eller aktivitet, bør virksomheden overveje om den proces, den tjenesteydelse eller den aktivitet, eller dele heraf, der outsources til en leverandør, udføres gentagne gange eller løbende af leverandøren. Det skal forudsættes af parterne, at aftalen ikke kun er en enkeltstående ydelse, men en aftale der på tidspunktet for dens indgåelse, forventes at gentage sig og strække sig over en periode af en vis varighed, og om denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet, eller dele heraf, normalt ville falde inden for rammerne af processer, tjenesteydelser eller aktiviteter, der ville eller kunne blive udført af virksomheden, også selvom virksomheden ikke har udført denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet selv tidligere.

Såfremt det outsourcete kan kategoriseres som en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, finder reglerne anvendelse, også selvom det outsourcete kan kategoriseres i mere end én af de pågældende kategorier.

Til nr. 3 (§ 7, stk. 5, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Af den gældende § 7, stk. 5, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed fremgår, hvilke betegnelser pengeinstitutter skal benytte i deres navn.

Pengeinstitutter har eneretten til og skal benytte betegnelsen »bank«, »sparekasse« eller »andelskasse«. Andelskasser og sparekasse drives ikke som aktieselskaber. Det er derfor præciseret i § 7, stk. 6, at aktieselskaber, der i medfør af reglerne i §§ 207-213, om sparekassers og andelskassers omdannelse til aktieselskaber, overtager en andelskasse eller en sparekasse, kan betegne sig som »sparekasse« eller »andelskasse«, idet dog ordet »aktieselskab« eller deraf dannede forkortelser skal tilføjes navnet.

§ 7, stk. 5, henviser imidlertid ikke til § 7, stk. 6, men henviser i stedet fejlagtigt til § 7, stk. 7, der omhandler aktiekapitalkravet til virksomheder, der søger om tilladelse som pengeinstitut.

§ 7, stk. 5, 1. pkt., henviste tidligere til det korrekte stykke. Bestemmelsen i § 7, blev dog ændret ved lov nr. 665 af 8. juni 2017 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere og forskellige andre love, hvor § 7, stk. 2, blev ophævet og stk. 3-8 blev til stk. 2-7. Henvisningen i § 7, stk. 5, 1. pkt. blev ikke konsekvensrettet.

Det foreslås på den baggrund at ændre henvisningen § 7, stk. 5, 1. pkt., så bestemmelsen henviser til § 7, stk. 6, i stedet for til § 7, stk. 7.

Ændringen vil medføre, at der fremover henvises til det korrekte stykke i § 7.

Til nr. 4 (§ 33 a, stk. 2, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 33 a, stk. 2, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed, at et udenlandsk kreditinstitut eller investeringselskab, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, skal i forbindelse med ansøgning om tilladelse til at yde investeringservice eller udføre investeringsaktiviteter her i landet gennem en filial, bl.a. oplyse Finanstilsynet om eventuel outsourcing af væsentlige aktivitetsområder.

Det foreslås at ændre ordlyden i § 33 a, stk. 2, nr. 3, således at væsentlige aktivitetsområder ændres til væsentlige operationelle funktioner til tredjemand.

Der er alene tale om en redaktionel præcisering, og derved ikke en ændring af anvendelsesområdet. Med ændringen sikres en mere direktivnær implementering af artikel 40, litra b, i direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU. Det følger af artikel 40, litra b, at et tredjelandsselskab, der ønsker at opnå tilladelse til at yde investeringservice og/eller udføre investeringsaktiviteter på en medlemsstats område gennem en filial, skal afgive oplysninger til den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat, herunder bl.a. alle relevante oplysninger om selskabet og en driftsplan, og herunder også en beskrivelse af eventuel outsourcing af væsentlige operationelle funktioner til tredjemand.

Til nr. 5 (§ 72 a i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende § 72 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, kan erhvervsministeren fastsætte nærmere regler om outsourcing vedrørende outsourcingvirksomhedernes ansvar og kontrol med en leverandør, herunder disses videreoutsourcing, outsourcingvirksomhedernes pligt til at underrette Finanstilsynet senest 8 hverdage efter outsourcingkontraktens indgåelse, outsourcingvirksomhedernes interne retningslinjer for outsourcing, krav, som outsourcingvirksomhederne som minimum skal sikre, at leverandøren til enhver tid opfylder, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten og særlige krav til gruppe 1-forsikringsselskaber. Bemyndigelsen er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing med senere ændringer.

Endvidere kan Finanstilsynet efter stk. 2, træffe afgørelse om, at outsourcingvirksomhedernes outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne fastsat i medfør af stk. 1.

Outsourcingreglerne har til formål at sikre, at outsourcingvirksomhederne fortsat bærer ansvaret for de opgaver, der udføres hos outsourcingleverandørerne samt at sikre, at Finanstilsynet fortsat kan udøve et effektivt tilsyn. Ved outsourcing skal outsourcingvirksomhederne derfor sikre, at den har kontrol over opgaverne, og at outsourcingvirksomhederne har mulighed for at udøve nødvendig indflydelse på opgavernes udførelse.

Det foreslås, at § 72 a nyaffattes.

Det foreslås således i *stk. 1* at, pengeinstitutter, sparevirksomheder, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som virksomhederne ellers selv ville udføre, til en leverandør.

Ved vurderingen af om virksomheden selv ville have udført den outsourcete proces, tjenesteydelse eller aktivitet, bør virksomheden overveje om den proces, den tjenesteydelse eller den aktivitet, eller dele heraf, der outsources til en leverandør, udføres gentagne gange eller løbende af leverandøren. Det skal forudsættes af parterne, at aftalen ikke kun er en enkeltstående ydelse, men en aftale der på tidspunktet for dens indgåelse forventes at gentage sig og strække sig over en periode af en vis varighed, og at denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet, eller dele heraf, normalt ville falde inden for rammerne af processer, tjenesteydelser eller aktiviteter, der ville eller kunne blive udført af virksomheden, også selvom virksomheden ikke har udført denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet selv tidligere.

Såfremt det outsourcete kan kategoriseres som enten en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, finder reglerne anvendelse, også selvom det outsourcete kan kategoriseres i mere end én af de pågældende kategorier.

Outsourcingvirksomheder bør til enhver tid opretholde tilstrækkelig substans og ikke blive "tomme skaller" eller "postboks-selskaber". Virksomheder kan eksempelvis ikke outsource ledelsesorganets effektive udøvelse af det ansvar som påhviler dem.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at outsourcingvirksomheders outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne fastsat i medfør af stk. 3.

Ophør er relevant, hvor outsourcingkontrakten ikke lever op til kravene, eller hvor det konstateres, at kontraktens parter ikke efterlever de fastsatte krav, der følger af den foreslåede bestemmelse, eller de efter stk. 3 fastsatte krav. Ved fastsættelsen af fristen skal der tages hensyn til de alvorlige følger-virkninger, der kan være ved, at outsourcingvirksomheden i utide skal bringe outsourcingaktiviteten til ophør, og efter omstændighederne kan der tages hensyn til den tid, det tager virksomheden at kontrahere til anden side.

Med reglen gives Finanstilsynet en beføjelse til at gribe ind i et privatretligt kontraktforhold, og dermed bringe uforvars- lig outsourcing til ophør, såfremt virksomheden eller dens kontraktparter ikke inden for en rimelig frist har gjort tiltag, der kan sikre, at outsourcingen sker på forsvarlig vis, og i overensstemmelse med reglerne. Fristen skal endvidere fast- sættes efter forholdets karakter. Finanstilsynet er som of- fentlig myndighed underlagt proportionalitetsprincippet i for- bindelse med dets beføjelser til at bringe kontraktforhold til ophør.

Såfremt der er tale om en principiel afgørelse eller en afgø- relse, der har videregående, betydelige følger for pengeinsti- tuttet, sparevirksomheden, realkreditinstituttet, fondsmæg- lerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet, skal sagen i henhold til § 345, stk. 12, behandles af Finanstilsy- nets bestyrelse.

Det foreslås i *stk. 3*, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcing. I dag er reglerne fastsat i bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing med senere ændringer, som vil blive ophævet og erstattet med en ny bekendtgørelse, som følge af lovforslaget.

Erhvervsministeren vil efter den foreslåede *stk. 3, nr. 1*, fast- sætte nærmere regler om outsourcingvirksomhedernes ledel- sesordninger, ansvar, risikostyring, overvågning, kontrol og rapportering i tilknytning til outsourcing til en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing.

Erhvervsministeren vil efter den foreslåede *stk. 3, nr. 2*, fast- sætte nærmere regler om outsourcingvirksomhedernes inter- ne retningslinjer for outsourcing.

Erhvervsministeren vil efter den foreslåede *stk. 3, nr. 3*, fast- sætte nærmere regler om outsourcingvirksomhedernes hånd- tering af interessekonflikter i forbindelse med outsourcing.

Erhvervsministeren vil efter den foreslåede *stk. 3, nr. 4*, fast- sætte nærmere regler om de krav, som outsourcingvirksom- hederne som minimum skal sikre, at leverandører eller un- derleverandører til enhver tid skal opfylde, herunder også adgangs-, oplysnings- og revisionsrettigheder hos leveran- dører og underleverandører.

Erhvervsministeren vil efter den foreslåede *stk. 3, nr. 5*, fastsætte nærmere regler om de krav, som outsourcingkontrakter skal indeholde, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten.

Erhvervsministeren vil efter den foreslåede *stk. 3, nr. 6*, fastsætte nærmere regler om outsourcing på koncern- og delkoncernniveau.

Erhvervsministeren vil efter den foreslåede *stk. 3, nr. 7*, fastsætte nærmere regler om outsourcingvirksomhedernes pligt til at underrette Finanstilsynet om outsourcing.

Bemyndigelsesbestemmelserne vil, for så vidt angår *stk. 3, nr. 1-7*, som angivet ovenfor, blive udnyttet i én samlet bekendtgørelse der forventes udformet i overensstemmelse med "*Retningslinjer for outsourcing*" udstedt af EBA. Reglerne vil blive revideret for outsourcingvirksomhedernes brug af outsourcing i forhold til blandt andet den governance og de processer, som outsourcingvirksomhederne skal efterleve, når de foretager outsourcing med henblik på effektive former for virksomhedsstyring ved brug af outsourcing. Eksempelvis vil der i bekendtgørelsen blive stillet krav om, at outsourcingvirksomhederne skal have et register over alle deres outsourcingordninger. EBA's "*Retningslinjer for outsourcing*" stiller differentierede krav i forhold til virksomhedstypen, men i særdeleshed også i relation til, om outsourcingen kan betegnes som kritisk eller vigtig, hvor kravene er større end for anden outsourcing. Den nærmere afgrænsning af kritisk eller vigtig outsourcing og øvrig outsourcing vil blive fastlagt igennem Finanstilsynets praksis.

Til nr. 6 (§ 72 b i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 72 a, stk. 1, nr. 5, at erhvervsministeren kan fastsætte særlige krav for gruppe 1-forsikringsselskaber. Erhvervsministeren har med hjemmel i bestemmelsen udstedt bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing. Med ændringsbekendtgørelse nr. 1737 af 19. december 2017 blev der indsat en ny § 8 a i bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing. Det følger af bestemmelsens stk. 1, at gruppe 1-forsikringsselskaber skal sikre, at outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle aktiviteter ikke foregår på en måde, der kan medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i det pågældende selskab, medføre en unødigt forøgelse af den operationelle risiko, forringe tilsynsmyndighedernes mulighed for at kontrollere, at selskabet overholder sine forpligtelser eller være til hinder for, at selskabet til stadighed kan tilbyde forsikringstagerne til tilfredsstillende service.

Endvidere følger af bestemmelsens stk. 2, at gruppe 1-forsikringsselskaber i god tid skal underrette Finanstilsynet om en forestående outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner

eller aktiviteter og om efterfølgende væsentlige forandringer for så vidt angår disse funktioner eller aktiviteter.

Endelig følger det af bestemmelsens stk. 3, at gruppe 1-forsikringsselskaber fuldt ud bærer ansvaret for outsourcete funktioner eller forsikringsaktiviteter, også for outsourcing, der ikke kategoriseres som kritisk eller vigtig.

Den øvrige del af bemyndigelsesbestemmelsen gælder for både gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber. Efter den gældende § 72 a, stk. 1, nr. 1-4, i lov om finansiel virksomhed, kan erhvervsministeren fastsætte nærmere regler om outsourcing vedrørende outsourcingvirksomhedens ansvar og kontrol med en leverandør, herunder dennes videreoutsourcing, outsourcingvirksomhedens pligt til at underrette Finanstilsynet senest otte hverdage efter outsourcingkontraktens indgåelse, outsourcingvirksomhedens interne retningslinjer for outsourcing, krav, som outsourcingvirksomheden som minimum skal sikre, at leverandøren til enhver tid opfylder, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten. Herudover gælder ligeledes for gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber, at Finanstilsynet efter stk. 2, kan træffe afgørelse om, at outsourcingvirksomhedens outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne fastsat i medfør af stk. 1.

Forskellen mellem gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber består således i, at der hidtil har kunne fastsættes særlige krav til gruppe 1-forsikringsselskaber i medfør af § 72 a, stk. 1, nr. 5.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i § 72 b i lov om finansiel virksomhed.

Med forslaget indsættes særlige regler for forsikringsselskaber. I dag følger reglerne for gruppe 1-forsikringsselskaber af § 8 a i bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing med senere ændringer og Solvens II-forordningen. Reguleringen foreslås flyttet til lov om finansiel virksomhed, hvorefter gruppe 1-forsikringsselskaber for så vidt angår outsourcing vil være omfattet dels af regler i Solvens II-forordningen og dels i lov om finansiel virksomhed. Gruppe 2-forsikringsselskaber vil alene være reguleret af lov om finansiel virksomhed og en ny bekendtgørelse om outsourcing for forsikringsselskaber.

Outsourcingreglerne har bl.a. til formål at sikre, at forsikringsselskaber, i tilfælde af outsourcing, fortsat bærer ansvaret for de opgaver, der udføres hos tjenesteyderen samt at sikre, at Finanstilsynet fortsat kan udøve et effektivt tilsyn. Ved outsourcing skal forsikringsselskaber derfor sikre, at den har kontrol over opgaverne, og at forsikringsselskaberne har mulighed for at udøve nødvendig indflydelse på opgavernes udførelse.

Efter den foreslåede § 72 b, stk. 1 kan forsikringsselskaber outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som selskaberne ellers selv ville udføre, til en tjenesteyder.

Ved vurderingen af om selskabet selv ville have udført den outsourcete proces, tjenesteydelse eller aktivitet, bør selskabet overveje om den proces, den tjenesteydelse eller den aktivitet, eller dele heraf, der outsources til en leverandør, udføres gentagne gange eller løbende af leverandøren. Det skal forudsættes af parterne, at aftalen ikke kun er en enkeltstående ydelse, men en aftale der på tidspunktet for dens indgåelse, forventes at gentage sig og strække sig over en periode af en vis varighed, og om denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet, eller dele heraf, normalt ville falde inden for rammerne af processer, tjenesteydelser eller aktiviteter, der ville eller kunne blive udført af selskabet, også selvom virksomheden ikke har udført denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet selv tidligere.

Såfremt det outsourcete kan kategoriseres som enten en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, finder reglerne anvendelse, også selvom det outsourcete kan kategoriseres i mere end én af de pågældende kategorier.

Et forsikringsselskab bør til enhver tid opretholde tilstrækkelig substans og ikke blive "tomme skaller" eller "postboks-selskaber". Forsikringsselskaber kan eksempelvis ikke outsource ledelsesorganets effektive udøvelse af det ansvar, som påhviler medlemmerne af ledelsesorganet.

Det foreslås i stk. 2, at forsikringsselskaber skal sikre, at outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter ikke foregår på en måde, der kan medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i forsikringsselskabet, medføre en unødigt forøgelse af den operationelle risiko, forringe tilsynsmyndighedernes mulighed for at kontrollere, at selskabet overholder sine forpligtelser eller være til hinder for, at forsikringsselskabet til enhver tid kan tilbyde forsikringstagerne en tilfredsstillende service.

Det er således en afgørende forudsætning for outsourcing, at forsikringsselskaberne sikrer, at outsourcingen ikke medfører forringelse i forhold til de omhandlede områder. De nærmere krav der skal iagttages fremgår for gruppe 1-forsikringsselskaber i Solvens II-forordningens artikel 274. Af artikel 274 fremgår bl.a., at forsikringsselskabet skal udarbejde en skriftlig outsourcingpolitik og føre kontrol med leverandørerne. Herudover fremgår det, at den kontrakt, som forsikringsselskabet indgår med leverandøren, skal opfylde en række krav, herunder skal det fastsætte vilkår og betingelser for en tjenesteyders videreoutsourcing.

De nærmere krav, der skal iagttages af gruppe 2-forsikringsselskaber vil fremgå af de regler, som erhvervsministeren

bemyndiges til at udstede. Der er i dag således forskellige regler for gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber.

Gruppe 2-forsikringsselskabers brug af outsourcing reguleres ikke af EU-retlige regler. Der er tale om indførelse af nationale regler, der skal sikre ensartede forretningsbetingelser for både gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber i Danmark. Der er således tale om noget nyt og dette følger af erhvervsministeriets forslag om, at gruppe 2-forsikringsselskaber skal følge samme regler som gruppe 1-forsikringsselskaber. Formålet er at regulere forsikringsselskaberne ud fra princippet om, at ensartet virksomhed bør efterleve de samme regler, så de danske forbrugere sikres en ensartet beskyttelse.

Det er i udgangspunktet op til forsikringsselskaberne at vurdere, om den outsourcete funktion eller aktivitet er en kritisk eller vigtig funktion eller aktivitet for forsikringsselskabet. Ved vurderingen bør forsikringsselskaberne bl.a. skele til, om funktionen eller aktiviteten er vigtig for selskabets drift, således at forsikringsselskabet ikke ville kunne tilbyde forsikringstagerne sin service uden denne funktion eller aktivitet. Det beror således på en konkret vurdering, om den outsourcete funktion eller aktivitet er en kritisk eller vigtig funktion eller aktivitet.

En række outsourcingarrangementer vil dog almindeligvis udgøre outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter. Dette omfatter f.eks. outsourcing af produktudvikling, fastsættelse af forsikringsbetingelser og tarifiering, diskretionær porteføljepleje, skadesbehandling, it-drift og – sikkerhed, regnskabs-/solvensopgørelser, databehandling og -opbevaring og outsourcing af nøglefunktioner.

Omvendt er der også en række outsourcingarrangementer, som almindeligvis ikke vil udgøre outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter. Dette omfatter f.eks. investeringer i investeringsforeninger, rådgivning, der ikke relaterer sig til forsikringsaktiviteter, herunder juridisk rådgivning, personaleoplæring, køb af markedsinformation og HR-ydelser, herunder rekruttering af medarbejdere m.v.

Den nærmere afgrænsning af kritisk eller vigtig outsourcing og øvrig outsourcing vil blive fastlagt igennem Finanstilsynets praksis.

Det foreslås i stk. 3, 1. pkt., at forsikringsselskaber i god tid skal underrette Finanstilsynet om en forestående outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter. I 2. pkt., foreslås det, at Finanstilsynet endvidere skal underrettes om væsentlige forandringer for de i 1. pkt. nævnte funktioner eller aktiviteter. Ved væsentlig forandring forstås bl.a. de tilfælde, hvor en opgave overføres fra en leverandør til en anden, eller hvis et område helt eller delvist hjemtages.

Den foreslåede § 72 b, stk. 3, er en direktivnær implementering af artikel 49 i Solvens II-direktivet, og der sker ingen ændring i retstilstanden for gruppe 1-forsikringsselskaber, da bestemmelsen blot flyttes fra bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing med senere ændringer til lov om finansiel virksomhed.

Efter at gruppe 1-forsikringsselskabers outsourcing nu er reguleret direkte af artikel 274 i Solvens II-forordningen, så er der i dag forskellige regler for gruppe 1 og gruppe 2-forsikringsselskabers outsourcing.

Ved vurderingen af om Finanstilsynet skal underrettes om virksomhedens outsourcing, bør virksomheden som minimum overveje, om outsourcingen kan have en kritisk eller vigtig indvirkning på den fortsatte levering af virksomhedens forretnings- og tilladelsespligtige aktiviteter.

Hvad der forstås ved i god tid vil bero på den konkrete situation. Ved vurderingen af underretningstidspunktet skal indgå Finanstilsynets mulighed for at gøre indsigelser mod eller fremkomme med bemærkninger til den påtænkte outsourcing. Perioden skal således være tilstrækkelig lang til at sikre, at en sådan indsigelsesadgang ikke gøres illusorisk. En manglende indsigelse fra Finanstilsynet vil imidlertid ikke være udtryk for en godkendelse af den påtænkte outsourcing, og at Finanstilsynet ikke ved en efterfølgende vurdering af en påbegyndt outsourcing ikke vil kunne reagere over for forhold, der ikke lever op til reglerne.

I forslaget *stk. 4*, præciseres det, at forsikringsselskaber er ansvarlige for samtlige outsourcete funktioner eller aktiviteter.

Ved outsourcing skal forsikringsselskabet således fortsat sikre sig kontrol over opgaverne og have mulighed for at udøve nødvendig indflydelse på opgavernes udførelse. Det gælder ikke mindst i forhold til virksomhedens mulighed for at udøve indflydelse på situationer, hvor en leverandør ønsker at foretage videreoutsourcing til en underleverandør.

Det følger af Solvens II-direktivet artikel 49, nr. 1, at forsikrings- og genforsikringsselskaber forbliver fuldt ud ansvarlige for opfyldelsen af de forpligtelser, der påhviler dem i henhold til Solvens II-direktivet, når de outsourcer funktioner eller en hvilken som helst forsikrings- og genforsikringsaktivitet.

Forslaget er en direktivnær implementering af artikel 49 i Solvens II-direktivet, og der sker ingen ændring i retstilstanden for gruppe 1-forsikringsselskaber, da bestemmelsen blot foreslås flyttet fra bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing til loven.

Forslaget om, at et gruppe 2-forsikringsselskab fuldt ud skal bære ansvaret for outsourcete funktioner eller aktiviteter, også for outsourcing, der ikke kategoriseres som kritisk eller vigtig, er ikke i sig selv nyt. Kravet følger i dag indirekte af de bestemmelser om outsourcingvirksomhedens ansvar og kontrol med en leverandør i bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing med senere ændringer. Forslaget fastslår således et allerede gældende princip om, at en virksomhed ikke kan outsource ansvaret for de funktioner eller aktiviteter, der henlægges til tredjemand.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at forsikringsselskabets outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne i denne bestemmelse eller de regler fastsat i medfør af *stk. 6*.

I dag følger Finanstilsynets adgang til at bringe en outsourcingkontrakt til ophør af § 72 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Ophør er relevant, hvor outsourcingkontrakten ikke lever op til kravene, eller hvor det konstateres, at kontraktens parter ikke efterlever de krav, der følger af den foreslåede bestemmelse, eller de efter *stk. 6* fastsatte krav. Ved fastsættelsen af fristen skal der tages hensyn til de alvorlige følger, der kan være ved, at outsourcingvirksomheden i utide skal bringe outsourcingaktiviteten til ophør, og efter omstændighederne kan der tages hensyn til den tid, det tager virksomheden at kontrahere til anden side.

Med reglen gives Finanstilsynet en beføjelse til at gribe ind i et privatretligt kontraktforhold, og dermed bringe uforvarlig outsourcing til ophør, såfremt forsikringsselskabet eller dens kontraktparter ikke inden for en rimelig frist har gjort tiltag, der kan sikre, at outsourcingen sker på forsvarlig vis, og i overensstemmelse med reglerne. Fristen skal endvidere fastsættes efter forholdets karakter. Finanstilsynet er som offentlig myndighed underlagt proportionalitetsprincippet i forbindelse med dets beføjelser til at bringe kontraktforhold til ophør.

Såfremt der er tale om en principiel afgørelse eller en afgørelse, der har videregående, betydelige følger for forsikringsselskabet skal sagen, i henhold til § 345, stk. 12, behandles af Finanstilsynets bestyrelse.

Det foreslås i *stk. 6*, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om outsourcing.

Erhvervsministeren vil efter den foreslåede *stk. 6, nr. 1*, fastsætte nærmere regler om outsourcingvirksomhedernes an-

svar og kontrol med en leverandør, herunder disses videreoutsourcing.

Erhvervsministeren vil efter den foreslåede *stk. 6, nr. 2*, fastsætte nærmere regler om outsourcingvirksomhedernes interne retningslinjer for outsourcing.

Erhvervsministeren vil efter den foreslåede *stk. 6, nr. 3*, fastsætte nærmere regler om de krav, som outsourcingvirksomhederne som minimum skal sikre, at leverandører eller underleverandører til enhver tid skal opfylde, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakterne.

Med forslaget videreføres erhvervsministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om outsourcing, men bemyndigelsesbestemmelsen udvides og ændres. Det sker med henblik på at kunne iagttage Solvens II-forordningens artikel 274 for gruppe 1-forsikringsselskaber og udstede sammenlignelige regler for gruppe 2-forsikringsselskaber, der vil fremgå af de regler som erhvervsministeren bemyndiges til at udstede.

Bemyndigelsesbestemmelsen forventes udnyttet i en bekendtgørelse. Bekendtgørelsen forventes at skulle gælde for gruppe 2-forsikringsselskaber, Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtdsfond. Reglerne for disse virksomheder vil i videst mulig omfang ligne reglerne, der gælder for gruppe 1-forsikringsselskaber, der for så vidt angår outsourcing er omfattet af forslaget til § 72 b, i lov om finansiel virksomhed, samt Solvens II-forordningens regler om outsourcing. Bekendtgørelsen vil fastsætte krav til outsourcingvirksomheden. Outsourcingvirksomheden skal bl.a. fastsætte en politik samt fastlægge rapporterings- og overvågningssystemer. Derudover vil bekendtgørelsen fastsætte, hvilke krav outsourcingkontrakten mindst skal indeholde. Dette gælder blandt andet parternes pligter og ansvarsområder, et varsel for tjenesteyderens ophævelse af aftalen, som er tilstrækkeligt til at outsourcingvirksomheden kan finde en alternativ løsning. Herudover vil det skulle indgå, at outsourcingvirksomheden, dens revisor samt Finanstilsynet skal have effektiv adgang til oplysninger om de outsourcete funktioner og aktiviteter.

Til nr. 7 (§ 157 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

I § 157 b i lov om finansiel virksomhed er der fastsat regler om spredning af den enkelte afdelings investeringer i finansielle instrumenter. Formuen i de enkelte afdelinger skal placeres inden for de grænser, som er nævnt i § 157 b. Kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter kan både have en eller flere afdelinger, som opfylder spredningskravene i § 157 b, og andre afdelinger, som ikke opfylder spredningskravene i § 157 b. Såfremt afdelinger af kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter ikke opfylder betingelserne i § 157 b, kan investeringsforvaltningssels-

skaber ikke placere selskabets kapitalgrundlag heri, idet afdelingerne ikke vil være omfattet af § 157, 2. pkt.

Det fremgår af § 157 b, stk. 1, at en kapitalforening eller et udenlandsk investeringsinstitut omfattet af § 157, 2. pkt., skal i sine vedtægter for hver afdeling fastsætte, at formuen kan investeres i overensstemmelse med reglerne i stk. 2, 3, 4 eller 5.

En kapitalforening er en alternativ investeringsfond med en eller flere investorer, der er stiftet i medfør af afsnit VIII i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., og hvis formål er at skabe afkast til foreningens investorer ved investering i likvide midler, herunder valuta, eller finansielle instrumenter omfattet af bilag 5.

Et udenlandsk investeringsinstitut omfattet af § 157, 2. pkt. i lov om finansiel virksomhed er et investeringsinstitut, der svarer til kapitalforeninger.

Det følger af § 157, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at investeringsforvaltningsselskaber kan placere selskabets kapitalgrundlag i aktier og obligationer, som er optaget til handel på et reguleret marked, samt i andele i UCITS, kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter, der svarer til kapitalforeninger, hvis kapitalforeningens eller det udenlandske investeringsinstituts vedtægter indeholder de i § 157 b anførte begrænsninger.

§ 157 b, stk. 1, henviser til § 157, 2. pkt. i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at ændre henvisningen til § 157, stk. 1, 2. pkt. i § 157 b, *stk. 1*.

Ændringen vil medføre, at henvisningen til § 157 er mere præcis. Efter gældende ret indeholder § 157 i lov om finansiel virksomhed fem stykker. Med ændringen bliver det klart, at der i § 157 b, stk. 1, henvises til § 157, stk. 1, 2. pkt.

Til nr. 8 (§ 194, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 194 i lov om finansiel virksomhed indeholder krav om, at finansielle virksomheder omfattet af loven skal indsende deres bestyrelsesgodkendte årsrapport til Finanstilsynet uden ugrundet ophold efter det bestyrelsesmøde, hvor årsrapporten er endeligt godkendt.

Det følger af § 194, stk. 1, at årsrapporten skal i den form, hvori den er forelagt og godkendt af bestyrelsen, indsendes til Finanstilsynet uden ugrundet ophold efter det bestyrelsesmøde, hvor årsrapporten er endeligt godkendt.

Det følger endvidere af § 194, stk. 2, 1. pkt. at eksternt revisors revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten samt for virksomheder med intern revisor tillige intern revisionschefes revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten skal indsendes til Finanstilsynet samtidig med indsendelse af årsrapporten efter stk. 1.

Det foreslås at ændre § 194, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, så det kommer til at fremgå klart, at årsrapporten skal indsendes til Finanstilsynet ved anvendelse af digital kommunikation.

Ændringerne vil betyde, at årsrapporterne ikke længere vil kunne indsendes i fysisk form.

Til nr. 9 (§ 200 i lov om finansiel virksomhed)

Ifølge § 200 i lov om finansiel virksomhed skal en ekstern revisor og en intern revisionschef straks meddele Finanstilsynet om forhold, der er af afgørende betydning for virksomhedens fortsatte aktivitet, herunder forhold, som revisorerne måtte være gjort bekendt med som led i hvervet som revisor i virksomheder, som virksomheden har snævre forbindelser med.

Det foreslås at nyaffatte § 200, hvorefter en ekstern revisor og en intern revisionschef straks skal meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver beslutning vedrørende den finansielle virksomhed, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, og som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som særlig vedrører virksomhedens aktiviteter, som kan påvirke virksomhedens fortsatte drift, eller føre til nægtelse af at påtegne regnskabet eller til, at konklusionen modificeres.

Ifølge den foreslåede § 200, stk. 1, nr. 1, indtræder pligten, når forholdet eller beslutningen kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som særlig vedrører virksomhedens aktiviteter.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at der i praksis straks vil skulle gives meddelelse til Finanstilsynet, hvis en ekstern revisor eller en intern revisionschef i en finansiel virksomhed, under udøvelsen af hvervet som revisor, bliver vidende om et forhold eller en beslutning, som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for selskabets tilladelse eller udøvelse af selskabets aktiviteter. Det kunne eksempelvis være, at hvis den eksterne revisor eller interne revisionschef blev vidende om, at selskabet foretager en handling eller træffer en beslutning, som vil medføre at overtrædelse af

reglen i lov om finansiel virksomhed § 224. Som følge af § 224 vil en finansiel virksomheds tilladelse eksempelvis blive inddraget, hvis selskabet er skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af lov om finansiel virksomhed, hvidvaskloven m.fl., samt hvis den finansielle virksomhed ikke opfylder kravene til at få en tilladelse, herunder kravene i kapitel 3.

Yderligere foreslås det i § 200, stk. 1, nr. 2, tillige at pligten indtræder når forholdet eller beslutningen kan påvirke virksomhedens fortsatte drift.

Med nyaffattelsen ændres pligten i § 200, stk. 1, for den eksterne revisor og den interne revisionschef til straks at meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver beslutning vedrørende den finansielle virksomhed, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor.

I praksis vil der straks skulle gives meddelelse fra den eksterne revisor og den interne revisionschef til Finanstilsynet, hvis revisor for en finansiel virksomhed eksempelvis opdager alvorlige problemer med eller væsentlig risiko for alvorlige problemer med virksomhedens drift, it-sikkerhed, manglende styring af væsentlige processer, solvensmæssige eller likviditetsmæssige forhold, jf. § 200, stk. 1, nr. 1 og 2. Der vil ligeledes skulle gives meddelelse ved brud på kapitalkrav og ved alvorlige ledelsesmæssige forhold, eksempelvis hvis en direktør er blevet afskediget.

Endelig foreslås det i § 200, stk. 1, nr. 3, at pligten tillige indtræder når forholdet eller beslutningen kan føre til nægtelse af at påtegne regnskabet eller til, at konklusionen modificeres.

Dette medfører, at den eksterne revisor eller den interne revisionschef straks skal meddele Finanstilsynet, hvis revisor vil nægte at påtegne regnskabet eller modificere konklusionen i revisionspåtegningen på regnskabet for en finansiel virksomhed.

Straks betyder, at den eksterne revisor eller den interne revisionschef skal give meddelelse til Finanstilsynet med det samme, den pågældende har den fornødne viden om forhold omfattet af bestemmelsen. Revisor kan således ikke vente til der er bedre tid eller på udarbejdelse af dokumenter m.v.

Hvis eksempelvis ekstern revisor får viden om et forhold omfattet af bestemmelsen, og ekstern revision har dokumentation for, at den interne revisionschef har opfyldt meddelelsespligten til Finanstilsynet om samme forhold, så behøver ekstern revision ikke også at foretage meddelelse til Finanstilsynet om forholdet.

Det foreslås i § 200, stk. 2, at meddelelsespligten tillige omfatter ethvert forhold og enhver beslutning omfattet af stk. 1, som den eksterne revisor og en intern revisionschef bliver vidende om som revisor for en virksomhed, der har snævre forbindelser med forsikringsselskabet.

Ved snævre forbindelser forstås en situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er knyttet til hinanden gennem kapitalinteresser (besiddelser af mindst 20 procent af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed direkte eller gennem kontrol), koncernforhold (moder- og dattervirksomheder), eller en situation, hvor de fysiske eller juridiske personer er fast knyttet til samme person i et kontrolforhold.

Det betyder, at hvis en revisor for en virksomhed, der eksempelvis besidder 20 procent af kapitalen i en finansiel virksomhed, ved revisionen af selskabet opdager, at der er forhold hos en finansiel virksomhed, som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som særlig vedrører den finansielle virksomhed, jf. § 200, stk. 1, nr. 1, eller der er forhold, som kan påvirke en finansiel virksomheds fortsatte drift, jf. § 200, stk. 1, nr. 2, eller forhold, som kan føre til nægtelse af at påtage regnskabet eller til, at konklusionen modificeres for den finansielle virksomhed, jf. § 200, stk. 1, nr. 3, så skal revisor straks give meddelelse herom til Finanstilsynet, jf. § 200, stk. 2.

Det foreslås i § 200, stk. 3, at meddelelsespligten i § 200, stk. 1 og 2, ikke skal gælde for forsikringsselskaber. Meddelelsespligten for forsikringsselskabers eksterne revisor og interne revisionschef foreslås flyttet til en ny § 200 a, da denne meddelelsespligt implementerer artikel 72, stk. 1, i Solvens II-direktivet. Meddelelsespligten i artikel 72, stk. 1, i Solvens II-direktivet har en anden ordlyd end meddelelsespligten i artikel 63 i kreditinstitutdirektivet, artikel 106 i UCITS-direktivet og artikel 77, stk. 1, i MiFID-direktivet, som implementeres i § 200.

Finansielle virksomheder er defineret i lovens § 5, stk. 1, nr. 1, som pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmægler-selskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikrings-selskaber.

Ifølge lov om finansiel virksomhed § 373, stk. 1, kan overtrædelse af § 200 straffes med bøde. I praksis vil Finanstilsynet straffe førstegangsforsøelser, der ikke er grove, med påbud. Ved gentagne eller grove overtrædelser af bestemmelsen kan bødestraf anvendes.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af § 200, er den eksterne revisor og den interne revisionschef, da meddelelsespligten i medfør af § 200 påhviler den enkelte eksterne revisor og interne revisionschef. Ved ekstern revisor forstås

den revisor, som er valgt på virksomhedens generalforsamling til at forestå revisionen, eller som er udpeget af det valgte revisionsfirma, og som underskriver revisionspåtegningen på virksomhedens årsregnskab.

Det betyder, at det er den valgte/udpegede eksterne revisor, og ikke det revisionsfirma revisoren repræsenterer, der kan straffes med bøde, hvis revisor tilsidesætter sin meddelelsespligt. Det følger af § 373, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel. Det fremgår af § 27, stk. 1, 1. pkt. i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

Lovforslaget gennemfører artikel 63 i kreditinstitutdirektivet, artikel 106 i UCITS-direktivet og artikel 77, stk. 1 i MiFID II-direktivet i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 10 (§ 200 a i lov om finansiel virksomhed)

Ifølge § 200 i lov om finansiel virksomhed skal en ekstern revisor og en intern revisionschef straks meddele Finanstilsynet om forhold, der er af afgørende betydning for virksomhedens fortsatte aktivitet, herunder forhold, som revisorerne måtte være gjort bekendt med som led i hvervet som revisor i virksomheder, som virksomheden har snævre forbindelser med.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i § 200 a, hvorefter en ekstern revisor og en intern revisionschef i et forsikringsselskab straks skal meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver beslutning vedrørende forsikringsselskabet, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af sit hverv, og som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for selskabets tilladelse eller udøvelse af selskabets virksomhed, påvirke selskabets fortsatte aktivitet, føre til nægtelse af at påtage regnskabet eller til, at konklusionen modificeres, resultere i manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet, eller resultere i manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet.

Meddelelsespligten omfatter tillige ethvert forhold og beslutning, som den eksterne revisor og en intern revisionschef bliver vidende om som revisor for en virksomhed, der har snævre forbindelser med forsikringsselskabet.

Med indførelsen af den nye bestemmelse i § 200 a, stk. 1, skal en ekstern revisor og en intern revisionschef i et forsikringsselskab straks meddele Finanstilsynet om ethvert for-

hold og enhver beslutning vedrørende forsikringsselskabet, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af sit hverv.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at udvide og klarlægge forsikringsselskabers eksterne revisor og interne revisionschefes pligt til at indberette forhold, der kan have afgørende betydning for virksomhedens aktivitet i overensstemmelse med Solvens II-direktivet. Endvidere har bestemmelsen til formål at sikre, at Finanstilsynet kan udføre et effektivt tilsyn og opretholde et velfungerende kapitalmarked, og give Finanstilsynet de bedste muligheder for at reagere over for selskaber, der potentielt ikke kan leve op til kravene i den finansielle lovgivning.

Det foreslås i § 200 a, stk. 1, nr. 1, at meddelelsespligten indtræder, når forholdet eller afgørelsen kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for selskabets tilladelse eller udøvelse af selskabets aktiviteter.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at der i praksis straks vil skulle gives meddelelse til Finanstilsynet, hvis en ekstern revisor eller en intern revisionschef i et forsikringsselskab, under udøvelsen af hvervet som revisor, bliver vidende om et forhold eller en beslutning, som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for selskabets tilladelse eller udøvelse af selskabets aktiviteter. Det kunne eksempelvis være, at hvis den eksterne revisor eller interne revisionschef blev vidende om, at selskabet foretager en handling eller træffer en beslutning, som vil medføre at overtrædelse af reglen i lov om finansiell virksomhed § 224. Som følge af § 224 vil et forsikringsselskabs tilladelse eksempelvis blive inddraget, hvis selskabet er skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af lov om finansiell virksomhed, hvidvaskloven m.fl., samt hvis forsikringsselskabet ikke opfylder kravene til at få en tilladelse, herunder kravene i kapitel 3.

Det foreslås i § 200 a, stk. 1, nr. 2, at meddelelsespligten indtræder, når forholdet eller afgørelsen kan påvirke virksomhedens fortsatte drift.

I praksis vil der straks skulle gives meddelelse fra den eksterne revisor og den interne revisionschef til Finanstilsynet, hvis revisor for et forsikringsselskab eksempelvis opdager alvorlige problemer med eller væsentlig risiko for alvorlige problemer med virksomhedens drift, it-sikkerhed, manglende styring af væsentlige processer, solvensmæssige eller likviditetsmæssige forhold, jf. § 200 a, stk. 1, nr. 1 og 2. Der vil ligeledes skulle gives meddelelse ved bortfald af et betydeligt forretningsområde, hvis der foreligger et budget, som viser betydeligt underskud, som vil bringe virksomheden i nærheden af solvensgrænsen og ved alvorlige ledelsesmæssige forhold, eksempelvis hvis en direktør er blevet afskediget.

Det foreslås i § 200 a, stk. 1, nr. 3, at meddelelsespligten indtræder, når forholdet eller afgørelsen kan føre til nægtelse af at påtegne regnskabet eller til, at konklusionen modificeres.

Dette medfører, at den eksterne revisor eller den interne revisionschef straks skal meddele Finanstilsynet, hvis revisor vil nægte at påtegne regnskabet eller modificere konklusionen i revisionspåtegningen på regnskabet for et forsikringsselskab.

Straks betyder, at den eksterne revisor eller den interne revisionschef skal give meddelelse til Finanstilsynet med det samme, den pågældende har den fornødne viden om forhold omfattet af bestemmelsen. Revisor kan således ikke vente til der er bedre tid eller på udarbejdelse af dokumenter m.v.

Hvis eksempelvis ekstern revisor får viden om et forhold omfattet af bestemmelsen, og ekstern revision har dokumentation for, at den interne revisionschef har opfyldt meddelelsespligten til Finanstilsynet om samme forhold, så behøver ekstern revision ikke også at foretage meddelelse til Finanstilsynet om forholdet.

Det foreslås i § 200 a, stk. 1, nr. 4, at meddelelsespligten indtræder, når forholdet eller beslutningen kan resultere i manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet.

Det fremgår af lov om finansiell virksomhed § 126 c, stk. 1, at gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid har et kapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte solvenskapitalkrav, jf. stk. 2.

Opgørelse af solvenskapitalkravet skal ske ved hjælp af den i lov om finansiell virksomhed § 126 c, stk. 2, nævnte metode.

Det fremgår endvidere af § 126 c, stk. 5, at gruppe 1-forsikringsselskabet som minimum skal opgøre solvenskapitalkravet en gang årligt og herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Selskabet skal ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav foretage en ny opgørelse og øjeblikkeligt herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

De tilsvarende bestemmelser for gruppe 2-forsikringsselskabers kapitalkrav fremgår af lov om finansiell virksomhed § 126, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at hvis en ekstern revisor og en intern revisionschef i et forsikringsselskab ved revision eller på anden måde finder ud af, at der opstår et

forhold eller træffes en beslutning, som kan resultere i selskabets manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet, så skal revisor straks meddele dette til Finanstilsynet. Den foreslåede bestemmelse vil eksempelvis være relevant, hvis en ekstern revisor eller intern revisionschef udenfor den lovpligtige indberetningsperiode, jf. § 126 c, stk. 5, bliver bekendt med, at selskabet har truffet en beslutning, som medfører at selskabet ikke længere opfylder solvenskapitalkravet.

Det foreslås i § 200 a, stk. 1, nr. 5, at meddelelespligten indtræder, når forholdet eller beslutningen kan resultere i manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet.

Det fremgår af lov om finansiel virksomhed § 126 d, stk. 1, at gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid har et basiskapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte minimumskapitalkrav.

Minimumskapitalkravet skal udgøre det største af beløbene i § 126 d, stk. 3 og det største af de for selskabet relevante beløb i § 126 d, stk. 5, jf. § 126 d, stk. 2.

Det fremgår endvidere af § 126 d, stk. 6, at gruppe 1-forsikringsselskaber som minimum skal opgøre minimumskapitalkravet ved udgangen af hvert kvartal og herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

De tilsvarende bestemmelser for gruppe 2-forsikringsselskabers minimumskapitalkrav fremgår af lov om finansiel virksomhed § 126, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at hvis en ekstern revisor og en intern revisionschef i et forsikringsselskab ved revision eller på anden måde finder ud af, at der opstår et forhold eller træffes en beslutning, som kan resultere i selskabets manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet, så skal revisor straks meddele dette til Finanstilsynet.

Den foreslåede bestemmelse vil eksempelvis være relevant, hvis en ekstern revisor eller intern revisionschef udenfor den lovpligtige indberetningsperiode, jf. § 126 d, stk. 6, bliver bekendt med, at selskabet har truffet en beslutning, som vil kunne medføre, at selskabet ikke længere opfylder minimumskapitalkravet.

Det foreslås i § 200 a, stk. 2, at udstrække meddelelespligten til også at omfatte ethvert forhold og beslutning omfattet af stk. 1, som den eksterne revisor eller interne revisionschef bliver vidende om som revisor for en virksomhed, der har snævre forbindelser med forsikringsselskabet.

Ved snævre forbindelser forstås en situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er knyttet til hinanden gennem kapitalinteresser (besiddelser af mindst 20 procent af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed direkte eller gennem kontrol), koncernforhold (moder- og dattervirksomheder), eller en situation, hvor de fysiske eller juridiske personer er fast knyttet til samme person i et kontrolforhold.

Det betyder, at hvis en revisor for en virksomhed, der eksempelvis besidder 20 procent af kapitalen i et forsikringsselskab, ved revisionen af virksomheden opdager, at der er forhold hos virksomheden, som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som særlig vedrører forsikringsselskabet, jf. § 200 a, stk. 1, nr. 1, eller der er forhold, som kan påvirke forsikringsselskabets fortsatte drift, jf. § 200 a, stk. 1, nr. 2, eller forhold, som kan føre til nægtelse af at påtegne regnskabet eller til, at konklusionen modificeres for forsikringsselskabet, jf. § 200 a, stk. 1, nr. 3, eller kan resultere i manglende opfyldelse af solvens- eller minimumskapitalkravet, jf. § 200 a, stk. 1, nr. 4 eller 5, skal revisor straks give meddelelse herom til Finanstilsynet, jf. § 200 a, stk. 2.

Det foreslås i øvrigt, at overtrædelser af § 200 a strafbelægges, ligesom overtrædelse af § 200 i lov om finansiel virksomhed allerede er strafbelagt. Se nærmere herom nedenfor i lovforslagets § 1, nr. 16.

Lovforslaget gennemfører artikel 72, stk. 1, i Solvens II-direktivet i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 11 (§ 343 r, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Der fremgår af § 343 r, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, at reglerne om outsourcing udstedt i medfør af § 72 a i lov om finansiel virksomhed, finder tilsvarende anvendelse for fælles datacentraler, hvis de fælles datacentraler outsourcer væsentlige it-opgaver, der udføres for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber.

Fælles datacentraler er således ikke direkte omfattet af reglerne om outsourcing som følge af EU-retlige forpligtelser. Da fælles datacentraler er væsentlige for it-anvendelsen og it-sikkerheden for mange finansielle virksomheder, er det fundet hensigtsmæssigt at lade datacentraler være omfattet af reglerne om outsourcing.

Det foreslås, at ordet ”væsentlige” udgår af ordlyden af § 343 r, stk. 3.

Med lovforslaget vil reglerne om outsourcing, udstedt i medfør af § 72 a, finde tilsvarende anvendelse for fælles datacentraler, hvis de fælles datacentraler outsourcer it-opgaver, der udføres for virksomheder omfattet af lovens § 5, stk. 1.

Fælles datacentraler defineres i § 343 q, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, som virksomheder, hvis væsentligste aktiviteter omfatter it-drifts- eller udviklingsopgaver for flere finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder eller sådanne virksomheders dattervirksomheder, og som overvejende er ejet af en eller flere finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder eller sådanne virksomheders dattervirksomheders dattervirksomheder i forening eller en eller flere foreninger, hvis medlemmer overvejende er finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder eller sådanne virksomheders dattervirksomheder.

Med lovforslaget vil al outsourcing af it-opgaver, der udføres af fælles datacentraler for f.eks. pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber, være direkte omfattet af regelsættet, der udstedes som følge af bemyndigelsesbestemmelsen i § 72 a, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.

Med lovforslaget udvides bestemmelsens § 343 r, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed anvendelsesområde, således at reglerne om outsourcing finder anvendelse på al outsourcing, og ikke kun væsentlig outsourcing. Der vil blive udstedt en bekendtgørelse som følge af bemyndigelsesbestemmelsen § 72 a, stk. 3 i lov om finansiel virksomhed. Bekendtgørelsen vil fastsætte nærmere regler for kritisk eller vigtig outsourcing og øvrig outsourcing, som følger definitionen, der anvendes i EBA's "*Retningslinjer for outsourcing*". Den nærmere afgrænsning af kritisk eller vigtig outsourcing og øvrig outsourcing vil blive fastlagt igennem Finanstilsynets praksis, og ved præciserende vejledning.

Til nr. 12 (§ 344, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 344, stk. 1, fastsætter hvilke regler, Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det foreslås for det første, at der indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 (cross border-forordningen) i § 344, stk. 1, 1. pkt.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet udpeges som ansvarlig myndighed for tilsynet med overholdelse af cross border-forordningen.

Finanstilsynet er allerede i dag tilsynsmyndighed for de virksomheder, der omfattes af forordningen.

Det foreslås også, at der indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-forordningen) i § 344, stk. 1, 1. pkt.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet udpeges som ansvarlig myndighed for tilsynet med overholdelse af PEPP-forordningen og regler udstedt i medfør heraf.

Finanstilsynet er allerede i dag tilsynsmyndighed for de finansielle virksomheder, der omfattes af forordningen, og som vil kunne udbyde eller distribuere PEPP-produkter i medfør af forordningen.

I henhold til artikel 61, stk. 1, i PEPP-forordningen fører de kompetente myndigheder for PEPP-udbyderen løbende og i overensstemmelse med den relevante sektorspecifikke tilsynsordning tilsyn med overholdelsen af PEPP-forordningen. De er tillige ansvarlige for tilsynet med dels overholdelsen af forpligtelserne i PEPP-udbyderens regler eller vedtægter, dels hensigtsmæssigheden af dennes ordninger og organisation med hensyn til de opgaver, der skal udføres i forbindelse med udbud af et PEPP-produkt.

De kompetente myndigheder er i artikel 2, nr. 18, i PEPP-forordningen defineret som de nationale myndigheder udpeget af en medlemsstat til at føre tilsyn med PEPP-udbydere eller PEPP-distributører, alt efter tilfældet, eller til at udføre de opgaver, der er omhandlet i forordningen.

I medfør af artikel 62 i PEPP-forordningen skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget af de nationale myndigheder, har de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige, for at den kan opfylde sine opgaver i henhold til PEPP-forordningen.

Bestemmelsen gennemfører PEPP-forordningens artikel 61 og 62.

Til nr. 13 (§ 361, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 361, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, at fysiske og juridiske personer omfattet af lov om betalings-tjenester og elektroniske penge betaler et årligt grundbeløb til Finanstilsynet.

Lov om betalingstjenester og elektroniske penge blev ophævet pr. 1. januar 2018, samtidigt trådte lov om betalinger i kraft. Det krævede en ændring af henvisningen i § 361 i lov om finansiel virksomhed. Inden lov om betalinger trådte i kraft, blev § 361 ændret ved lov nr. 1547 af 19. december 2017 om ændring af finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love. Det blev foreslået i § 1, nr. 13, at nyaffatte § 361. Denne affattelse indeholdt ved en fejl en henvisning til lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Den korrekte henvisning følger af det fremsatte lovforslag jf. Folketingstidende 2017-18, A, L 10 som fremsat, side 14. Den korrekte henvisning følger også af de specielle bemærkninger, jf. Folketingstidende 2017-18, A, L 10 som fremsat, side 102. Under behandlingen af lovforslaget blev henvisningen til lov om betalinger ved en fejl ændret til lov om betalingstjenester og elektroniske penge.

Det foreslås på den baggrund, at § 361, stk. 3, ændres så henvisningen til lov om betalingstjenester og elektroniske penge ændres til en henvisning til lov om betalinger.

Ændringen er af lovteknisk karakter og medfører ikke materielle ændringer. Ændringen er i øvrigt i overensstemmelse med det oprindelige forslag til lov om betalinger. Fejlen har ikke haft indflydelse på Finanstilsynets opkrævning af de i § 361, stk. 3, nævnte grundbeløb.

Til nr. 14 (§ 372 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 372 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder en generel bemyndigelsesbestemmelse, der giver erhvervsministeren bemyndigelse til at fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af en række direktiver og forordninger. Sådanne retsakter er f.eks. regulatoriske standarder (RTS'er), der kan gennemføres ved bekendtgørelser.

Det foreslås, at der indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt i § 372 a, stk. 1. Endvidere foreslås en nødvendig redaktionel ændring i ordlyden af § 372 a, stk. 1, som følge af at PEPP-forordningen foreslås tilføjet bestemmelsen.

Den foreslåede ændring af § 372 a, stk. 1, vil medføre, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte regler, der er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser og retsakter, som vedtages af Kommissionen i medfør af PEPP-forordningen.

Det følger af PEPP-forordningens artikel 72, at Kommissionen er tillagt kompetence til at udstede delegerede retsakter,

der udfylder forordningens bestemmelser. Denne kompetence er endnu ikke udnyttet, men der er i EIOPA allerede iværksat arbejde med indhentelse af input til disse delegerede retsakter. EIOPA's frist for at levere udkast til Kommissionen er den 14. august 2020.

Til nr. 15 (§ 372 c, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-forordningen) artikel 34, stk. 6, 2. pkt., at medlemsstaterne skal offentliggøre de kriterier, der anvendes til at vurdere, om fysiske personer, der yder rådgivning om PEPP-produkter, er i besiddelse af den nødvendige viden og kompetence til at opfylde deres forpligtelser i henhold til forordningen.

Det følger af PEPP-forordningens artikel 47, at medlemsstaterne skal fastsætte betingelser vedrørende nationale underkontis opsparingsfase, med mindre disse betingelser er fastsat i forordningen. Betingelserne kan navnlig omfatte aldersgrænse for start af opsparingsfase, minimumsvarighed af opsparingsfasen og minimumsindbetalinger samt disses kontinuitet.

Det følger af artikel 57, at medlemsstaterne skal fastsætte betingelser vedrørende nationale underkontis udbetalingsfase og udbetalingerne fra de nationale underkonti, med mindre disse betingelser er fastsat i forordningen. Betingelserne kan navnlig omfatte fastsættelse af minimumsalderen for start af udbetalingsfasen, af en maksimumsperiode mellem indtrædelse i en PEPP-ordning og opnåelse af pensionsalderen samt betingelser for tilbagekøb inden minimumsalderen for start af udbetalingsfasen, navnlig i tilfælde af alvorlige problemer.

Det foreslås, at der indsættes en ny § 372 c, i lov om finansiel virksomhed. Det foreslås således i § 372 c, 1. pkt., at erhvervsministeren kan fastsætte regler om kompetencekrav til fysiske personer, der yder rådgivning om pensionsprodukter omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt. Det foreslås i 2. pkt., at erhvervsministeren endvidere kan fastsætte regler om nationale underkontis opsparings- og udbetalingsfase, samt udbetalinger herfra, i overensstemmelse med artikel 47 og 57 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt.

Underkonti defineres i forordningen som et nationalt afsnit, som åbnes under hver enkelt PEPP-konto, og som opfylder de lovgivningsmæssige krav og betingelser for udnyttelse af eventuelle incitament fastsat på nationalt plan til investering i et PEPP-produkt af den medlemsstat, hvori PEPP-op-

sparerer har sin bopæl; for hver underkonto kan en person således være PEPP-opsparer eller PEPP-modtager, afhængigt af de lovgivningsmæssige krav for henholdsvis opsparingsfasen og udbetalingsfasen.

Med den foreslåede bestemmelse vil ministeren få bemyndigelse til at udstede bekendtgørelser, der skal indeholde regler om kompetencekrav til fysiske personer, der yder rådgivning om PEPP-produkter, samt til at udstede bekendtgørelser, der skal indeholde betingelser for nationale underkontis opsparings- og udbetalingsfase, samt udbetalinger herfra.

Bestemmelsen gennemfører PEPP-forordningens artikel 34, stk. 6, 2. pkt., artikel 47, stk. 1. 1 og artikel 57, stk. 1.

Til nr. 16 (§ 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i loven og i forordninger straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter øvrige lovgivning.

Med lovforslagets § 1, nr. 10, foreslås indsat en ny bestemmelse i § 200 a, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter en ekstern revisor og en intern revisionschef i et forsikringselskab pålægges meddelelsespligt til Finanstilsynet. Se nærmere herom i lovforslagets § 1, nr. 10.

Det foreslås, at der i § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indsættes en henvisning til § 200 a, således at § 200 a straffelægges.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af § 200 a er den eksterne revisor og den interne revisionschef, da meddelelsespligten i medfør af § 200 a påhviler den enkelte eksterne revisor og interne revisionschef. Ved ekstern revisor forstås den revisor, som er valgt på virksomhedens generalforsamling til at forestå revisionen, eller som er udpeget af det valgte revisionsfirma, og som underskriver revisionspåtegningen på virksomhedens årsregnskab. Dette indebærer, at det er den valgte/udpegede eksterne revisor, og ikke det revisionsfirma revisoren repræsenterer, der kan straffes med bøde, hvis revisoren tilsidesætter sin meddelelsespligt. På samme måde er det den interne revisionschef, og ikke selskabet, hvor den interne revisionschef er ansat, der vil blive straffet.

Overtrædelse af § 200 a kan f.eks. bestå i, at en ekstern revisor eller en intern revisionschef i et forsikringselskab under udøvelsen af sit hverv bliver bekendt med et forhold eller en beslutning, der er af afgørende betydning for virksomhedens fortsatte aktivitet, uden straks at indberette dette til Finanstilsynet, jf. § 200 a, stk. 1.

En overtrædelse kan f.eks. også bestå i, at en revisor for en virksomhed, der besidder 20 procent af kapitalen i et forsikringselskab, ved revisionen af virksomheden opdager, at der er forhold hos virksomheden, som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser, som vedrører forsikringselskabets aktivitet, og revisor ikke straks give meddelelse herom til Finanstilsynet, jf. § 200 a, stk. 2.

I praksis tilsigtes det ikke, at anvende straffebestemmelsen ved førstegangsovertrædelser af § 200 a, der ikke er grove. Bestemmelsen tåntænkes anvendt ved gentagne eller grove overtrædelser af § 200 a.

Til nr. 17 (§ 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i loven og i forordninger straffes med bøde.

Ansvarssubjektet er finansielle virksomheder hvorved forstås pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringselskaber, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Ved overtrædelse af en straffebelagt bestemmelse i lov om finansiel virksomhed vil Finanstilsynet ud fra et proportionalitetshensyn vurdere den rette reaktionsform både i forhold til overtrædelsens karakter og i forhold til den overtrædende virksomhed. Konstaterer Finanstilsynet en overtrædelse af loven, kan Finanstilsynet give en påtale, et påbud eller politianmelde virksomheden. Ved vurderingen indgår bl.a. forhold vedrørende den konkrete overtrædelse, herunder om den er begået forsætligt eller uagtsomt, om det er en førstegangsforsæelse eller en gentagelsessituation, om virksomheden selv har gjort opmærksom på forholdet eller forsøgt at skjule det, samt hvor klart indholdet af den pågældende regel er.

Med lovforslagets § 1, nr. 6 foreslås det at indføre en ny § 72 b, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i den forbindelse, at indsætte en henvisning til § 72 b, stk. 2 og 3, i straffebestemmelsen i § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Den foreslåede ændring vil betyde, at overtrædelser af § 72 b, stk. 2 og 3, vil kunne straffes med bøde.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 72 b, stk. 2, er et forsikringselskab. Den strafbare handling består i, at selskabet ikke sikrer at outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter ikke foregår på en måde, der ikke kan medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i forsikringselskabet, medføre en unødigt forøgelse af den operationelle risiko, forringe tilsyns-

myndighedernes mulighed for at kontrollere, at forsikrings-selskabet overholder sine forpligtelser, eller være til hinder for, at forsikrings-selskabet til enhver tid kan tilbyde forsik-ringstagerne en tilfredsstillende service.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 72 b, stk. 3, er et for-sikringsselskab. Den strafbare handling består i, at selskabet ikke underretter Finanstilsynet om en forestående outsour-cing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter, eller at selskabet ikke underretter Finanstilsynet om væsentlige forandringer for de pågældende funktioner eller aktiviteter.

Til nr. 18 (§ 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i loven og i forordninger straffes med bøde.

Ansvarssubjektet er finansielle virksomheder hvorved for-stås pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglersel-skaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringssel-skaber, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Ved overtrædelse af en strafbelagt bestemmelse i lov om fi-nansiel virksomhed vil Finanstilsynet ud fra et proportiona-litetshensyn vurdere den rette reaktionsform både i forhold til overtrædelsens karakter og i forhold til den overtrædende virksomhed. Konstaterer Finanstilsynet en overtrædelse af loven, kan Finanstilsynet give en påtale, et påbud eller poli-tianmelde virksomheden. Ved vurderingen indgår bl.a. for-hold vedrørende den konkrete overtrædelse, herunder om den er begået forsætligt eller uagtsomt, om det er en første-gangsforsøelse eller en gentagelsessituation, om virksomhe-den selv har gjort opmærksom på forholdet eller forsøgt at skjule det, samt hvor klart indholdet af den pågældende re-gel er.

Det foreslås, at ordlyden i § 373, stk. 2, ændres således at ordene ”samt artikel 28” ændres til ”artikel 28”. Baggrunden for ændringen er af redaktionel karakter.

Det foreslås endvidere, at ordlyden i § 373, stk. 2, ændres således at ordene ”investerings-selskaber og” ændres til ”in-vesterings-selskaber,”. Baggrunden for ændringen er af re-daktionel karakter.

Det foreslås herudover, at der i § 373, stk. 2, indsættes en henvisning til artikel 5-7, 18-30, 33-42, 44-46, 48, 50, og 52-56 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/0143/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk person-ligt pensionsprodukt.

Den foreslåede ændring vil medføre, at virksomheder omfat-tet af lov om finansiel virksomhed kan straffes med bøde for overtrædelser af forordningens artikel 5-7, 18-30, 33-42, 44-46, 48 50, og 52-56.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at artikel 67 i PEPP-forordningen forpligter medlemsstaterne til at pålæg-ge administrative eller strafferetlige sanktioner for overtræ-delser af en række af forordningens artikler.

Det følger således af artikel 67, stk. 1, i PEPP-forordningen, at medlemsstaterne skal fastsætte bestemmelser om passen-de administrative sanktioner og andre foranstaltninger, som finder anvendelse for overtrædelser af forordningen, og træffe alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennem-førelsen heraf. De fastsatte administrative sanktioner og an-dre foranstaltninger skal være effektive, forholdsmæssige og have afskrækkende virkning.

Medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner som omhandlet i første afsnit af artikel 67, stk. 1, for overtrædelser, der er underlagt straf-feretlige sanktioner i henhold til deres nationale ret.

Det følger endvidere af artikel 67, stk. 2, i PEPP-forordnin-gen, at bl.a. følgende overtrædelser som minimum skal sanktioneres:

a) en finansiel virksomhed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, har opnået en registrering af et PEPP-produkt ved hjælp af urigtige eller vildledende erklæringer eller på anden uret-mæssig vis i strid med artikel 6 og 7.

b) en finansiel virksomhed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, udbyder henholdsvis distribuerer produkter under betegnel-sen »paneuropæisk personligt pensionsprodukt« eller »PEPP-produkt« uden den fornødne registrering

c) en PEPP-udbyder har undladt at give adgang til portabili-tetsydelsen i strid med artikel 18 og 19 eller at give oplys-ninger om denne ydelse i henhold til artikel 20 og 21 eller ikke har opfyldt kravene og forpligtelserne i kapitel IV, ka-pitel V, artikel 50 og kapitel VII

I det følgende henvises til en række begreber fra PEPP-for-ordningen, som er defineret i PEPP-forordningens artikel 2.

Med ”PEPP-udbyder” skal forstås en finansiel virksomhed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, der har fået godkendelse til at producere et PEPP-produkt og til at distribuere det pågæl-dende PEPP-produkt

Med ”portabilitetsydelse” skal forstås en PEPP-opsparers ret til fortsat at indbetale på sin eksisterende PEPP-konto og bevare alle fordele og incitament, som PEPP-udbyderen tilbyder, og som er forbundet med fortsat investering i deres PEPP-produkt, når PEPP-opsparereren skifter bopæl til en anden medlemsstat.

En ”PEPP-konto” er en personlig pensionskonto, som føres i en PEPP-opsparers eller PEPP-modtagers navn, og som anvendes til registrering af transaktioner, som gør det muligt for PEPP-opsparereren at indbetale periodiske pensionsbidrag frem til pensionering og for PEPP-modtageren at modtage PEPP-pensionsydelser.

En ”PEPP-opsparer” er en fysisk person, der har indgået en PEPP-aftale med en PEPP-udbyder.

En ”PEPP-aftale” er en aftale mellem en PEPP-opsparer og en PEPP-udbyder, som opfylder betingelserne i PEPP-forordningens artikel 4.

En ”PEPP-modtager” er en fysisk person, der modtager PEPP-ydelser.

Med ”PEPP-ydelser” skal forstås PEPP-pensionsydelser og andre yderligere fordele, som en PEPP-modtager er berettiget til i henhold til PEPP-aftalen, navnlig i forbindelse med de stærkt begrænsede tilfælde af tilbagekøb, eller hvis PEPP-aftalen giver dækning af biometriske risici.

Med ”PEPP-pensionsydelser” menes ydelser, der udbetales ved pensionering eller en forventning om pensionering i en af de i artikel 58, stk. 1, omhandlede former.

Nedenfor anføres en mere uddybende beskrivelse af indholdet af de enkelte artikler i PEPP-forordningen, der foreslås straffebelagt med den foreslåede bestemmelse.

I medfør af artikel 5, stk. 1, må et PEPP-produkt kun udbydes og distribueres i Unionen, hvis det er registreret i det centrale offentlige register, der føres af EIOPA.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 5 er den finansielle virksomhed der udbyder eller distribuerer under betegnelsen ”paneuropæisk personligt pensionsprodukt” eller ”PEPP-produkt”. Den strafbare handling består i at udbyde eller distribuere produkter under betegnelsen ”paneuropæisk personligt pensionsprodukt” eller ”PEPP-produkt”, uden at have opnået registrering af produktet i overensstemmelse med artikel 6.

I medfør af artikel 6, stk. 2, skal de i stk. 1 anførte finansielle virksomheder indgive ansøgning til den nationale kompetente myndighed, og ansøgningen skal indeholde nærmere angivne oplysninger, som oplistes i stk. 2.

tente myndighed, og ansøgningen skal indeholde nærmere angivne oplysninger, som oplistes i stk. 2.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 6, stk. 2, er den finansielle virksomhed, der indgiver ansøgning til Finanstilsynet om registrering af et PEPP-produkt. Den strafbare handling består i at angive urigtige eller vildledende erklæringer/oplysninger til brug for ansøgning efter artikel 6, eller på anden uretmæssig vis at opnå registrering af et PEPP-produkt i strid med artikel 6.

I medfør af artikel 6, stk. 6, 2. afsnit, skal enhver ændring i den dokumentation eller de dokumenter, der er indgivet i forbindelse med ansøgningen om registrering, meddeles Finanstilsynet omgående.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 6, stk. 6, 2. afsnit., er den finansielle virksomhed, der til Finanstilsynet har indgivet ansøgning om registrering af et PEPP-produkt. Den strafbare handling består i ikke omgåendeophold at give Finanstilsynet besked om ændringer i de indsendte oplysninger.

I medfør af artikel 7, stk. 3, kan en finansiell virksomhed, som omtalt i artikel 6, stk. 1, udbyde eller distribuere et PEPP-produkt fra og med den dato, produktet registreres i det centrale, offentlige register.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 7, stk. 3, er den finansielle virksomhed, der til Finanstilsynet har indgivet ansøgning om registrering af et PEPP-produkt. Den strafbare handling består i at udbyde eller distribuere et PEPP-produkt, før det er registreret i det centrale, offentlige register, der føres af EIOPA.

I medfør af artikel 18, stk. 1, skal PEPP-udbydere på anmodning give PEPP-opsparerere adgang til portabilitetsydelsen, jf. artikel 17.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 18, stk. 1, er den PEPP-udbyder, som fører den pågældende PEPP-opsparers konti. Den strafbare handling består i ikke at give PEPP-opsparereren adgang til portabilitetsydelsen efter anmodning herom, eksempelvis ved ikke at tillade fortsatte indbetalinger til den eksisterende PEPP-konto efter flytning eller ved at ændre i vilkårene herfor.

I medfør af artikel 18, stk. 2, skal PEPP-udbyderen eller -distributøren, når denne foreslår et PEPP-produkt, give potentielle PEPP-opsparerere oplysning om portabilitetsydelsen og om hvilke underkonti, der er umiddelbart tilgængelige. Oplysningen om hvilke underkonti, der er tilgængelige, skal gives i forbindelse med, at PEPP-produktet foreslås.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 18, stk. 2, er PEPP-udbyderen eller PEPP-distributøren, som foreslår et PEPP-produkt til den potentielle PEPP-opsparer. Den strafbare handling består i ikke at give den potentielle PEPP-opsparer oplysning om hvilke underkonti, der er umiddelbart tilgængelige.

I medfør af artikel 18, stk. 3, skal PEPP-udbyderen inden tre år efter den dato, hvor forordningen finder anvendelse, tilbyde nationale underkonti for mindst to medlemsstater, hvis PEPP-udbyderen anmodes herom.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 18, stk. 3, er PEPP-udbyderen. Den strafbare handling består i ikke inden 15. august 2023 at udbyde underkonto i mindst to medlemsstater, hvis PEPP-udbyderen er blevet anmodet herom af PEPP-opsparene.

I medfør af artikel 19, stk. 1, 1. pkt., skal PEPP-udbydere, når de giver adgang til portabilitetsydelsen ved at etablere en ny underkonto til en PEPP-konto, sikre sig, at underkontoen lever op til de retlige krav og betingelser, som i medfør af artikel 47 og 57 fastsættes i national ret for PEPP-produkter i PEPP-opsparens nye bopælsmedlemsstat.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 19, stk. 1, er PEPP-udbyderen. Den strafbare handling består i, at PEPP-udbyderen ikke sikrer sig, at underkontoen lever op til de retlige krav og betingelser til opsparings- og udbetalingsfasen, som i medfør af forordningens artikel 47 og 57, skal fastsættes i Danmark. Endvidere vil det være en strafbar handling i medfør af artikel 19, stk. 1, 2. pkt., hvis PEPP-udbyderen ikke opfører alle transaktioner på PEPP-kontoen på en tilsvarende underkonto.

I medfør af artikel 20, stk. 1-4, skal PEPP-udbyderen umiddelbart efter at være blevet underrettet om PEPP-opsparens flytning til en anden medlemsstat oplyse denne om muligheden for at åbne en ny underkonto under PEPP-opsparens PEPP-konto samt om fristen, inden for hvilken en sådan konto kan åbnes. PEPP-udbyderen skal vederlagsfrit udlevere en PEPP KID, der er udfærdiget som foreskrevet i artikel 28, og med et særligt afsnit om de specifikke krav, der gælder for underkontoen i det land, som opsparenen er flyttet til, jf. artikel 28, stk. 3, litra g. PEPP-udbyderen skal endvidere tilbyde PEPP-opsparenen en individuel anbefaling af, hvorvidt det vil være mere favorabelt at åbne en ny underkonto og indbetale på denne, end at fortsætte med at indbetale på den sidst åbnede PEPP-konto.

Hvis det ikke er muligt at åbne en ny underkonto i opsparens nye bopælsmedlemsstat, skal PEPP-udbyderen informere opsparenen om retten til at skifte straks og vederlagsfrit, samt om muligheden for fortsat at spare op på den sidst åbnede konto

Den strafbare handling består i ikke at oplyse PEPP-opsparenen om muligheden for at åbne en ny underkonto under PEPP-opsparens PEPP-konto, ikke at oplyse om fristen for at åbne en sådan ny underkonto, ikke at give oplysningerne til PEPP-opsparenen umiddelbart efter at være blevet underrettet om PEPP-opsparens flytning til en anden medlemsstat, ikke at udlevere en PEPP KID for den pågældende underkonto, ikke at udlevere PEPP KID'et vederlagsfrit, ikke at give PEPP-opsparenen en individuel anbefaling af fordelagtigheden i at vælge at oprette en ny underkonto fremfor at fortsætte indbetalingerne på den senest oprettede konto, og i de tilfælde hvor den eksisterende forvalter ikke kan gøre en ny underkonto tilgængelig, ikke at oplyse PEPP-opsparenen om retten til at skifte straks og vederlagsfrit til en anden PEPP-udbyder og om retten til fortsat at indbetale på den senest oprettede underkonto.

I medfør af artikel 21, stk. 1, skal PEPP-udbyderen, når den ønsker at åbne en ny underkonto for en værtsmedlemsstat for første gang, underrette de kompetente myndigheder i hjemlandet. Underretningen skal i henhold til stk. 2 indeholde standardaftalevilkår for PEPP-aftalen, jf. artikel 4, herunder bilaget for den nye underkonto, PEPP KID'et, der indeholder de specifikke krav til den underkonto, der svarer til den nye underkonto, jf. artikel 28, stk. 3, litra g, PEPP-overstigten, jf. artikel 36, og oplysninger om aftalevilkår som omhandlet i artikel 19, stk. 2, hvor dette er relevant. Sker der ændringer i de indsendte oplysninger, skal PEPP-udbyderen underrette de kompetente myndigheder i hjemlandet mindst en måned inden ændringen træder i kraft, jf. stk. 6.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 21 er PEPP-udbyderen. Den strafbare handling består blandt andet i ikke at oplyse de kompetente myndigheder i hjemlandet om, at PEPP-udbyderen agter at åbne en underkonto i en anden medlemsstat, ikke at indlevere de påkrævede oplysninger til Finanstilsynet eller ikke at underrette Finanstilsynet mindst en måned før ændringer i de indleverede oplysninger træder i kraft. Endvidere vil det være en strafbar handling, at PEPP-udbyderen åbner en underkonto i en medlemsstat, før Finanstilsynet har givet meddelelse om, at det må ske. Det følger af bestemmelsens stk. 5, at Finanstilsynet giver denne meddelelse, når de indleverede oplysninger er sendt til de kompetente myndigheder i værtslandet, og disse har kvitteret for modtagelsen. Da oprettelsen af nye underkonti skal afvente denne proces, er der i forordningen fastsat korte frister for sagsbehandlingen.

I medfør af artikel 22 skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører som et generelt princip altid handle ærligt, redeligt og professionelt i deres PEPP-kunders bedste interesse ved udførelsen af distributionsvirksomhed.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 22 er PEPP-udbydere og PEPP-distributører. Den strafbare handling be-

står i ikke at handle ærligt, redeligt og professionelt, og med PEPP-kundens bedste interesse for øje.

I medfør af artikel 23, stk. 1, skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører ved distributionen af PEPP-produkter overholde gældende nationale ret, der gennemfører bestemmelserne i kapitel V og VI i Europa-parlamentets og Rådets direktiv 2016/97/EU om forsikringsdistribution med undtagelse af artiklerne 20, 23, 25 og 30, stk. 3, samt umiddelbart gældende EU-ret vedtaget i henhold til disse bestemmelser i relation til distribution af sådanne produkter samt denne forordning med undtagelse af artikel 34, stk. 4. I medfør af artikel 23, stk. 1, litra b, skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører ved distributionen af PEPP-produkter overholde gældende nationale ret om anvendelse af de regler om markedføring og distribution af finansielle instrumenter, der er fastsat i artikel 16, stk. 3, 1. afsnit, og i artikel 23, 24 og 25 i MiFID II-direktivet, med undtagelse af artikel 24, stk. 2, og artikel 25, stk. 3 og 4, i nævnte direktiv, med umiddelbart gældende EU-ret vedtaget i henhold til disse bestemmelser og denne forordning, med undtagelse af artikel 34, stk. 4. I medfør af artikel 23, stk. 1, litra c, skal alle andre PEPP-udbydere og PEPP-distributører overholde gældende national ret om anvendelse af de regler om markedføring og distribution af finansielle instrumenter, der er fastsat i artikel 16, stk. 3, 1. afsnit, og i artikel 23, 24 og 25 i MiFID II-direktivet, med undtagelse af artikel 24, stk. 2, og artikel 25, stk. 2, 3 og 4, i nævnte direktiv, med umiddelbart gældende EU-ret vedtaget i henhold til disse bestemmelser og denne forordning.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 23, stk. 1, er PEPP-udbydere og PEPP-distributører. Den strafbare handling består i ikke at overholde bestemmelserne i lov om forsikringsformidling for så vidt angår god skik og supplerende krav til forsikringsbaserede investeringsprodukter.

I medfør af artikel 24 skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører gøre alle dokumenter og oplysninger, som beskrives i forordningens kapitel IV, tilgængelige for PEPP-kunder elektronisk og vederlagsfrit, forudsat at PEPP-kunden er i stand at lagre sådanne oplysninger på en måde, der giver mulighed for fremtidig henvisning og i et tidsrum, der er tilstrækkelig langt til informationsformålet, og at værktøjet giver mulighed for uændret reproduktion af de lagrede oplysninger. PEPP-udbydere og PEPP-distributører skal tillige på anmodning stille disse dokumenter og oplysninger vederlagsfrit til rådighed på et andet varigt medium, herunder papir. PEPP-udbydere og PEPP-distributører skal oplyse PEPP-kunder om deres ret til vederlagsfrit at anmode om en kopi af disse dokumenter på et andet varigt medium, herunder papir.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 24 er PEPP-udbydere og PEPP-distributører. Den strafbare handling består i ikke at gøre de i kapitel IV beskrevne dokumenter, herunder PEPP KID, PEPP-aftale, den individuelle rådgiv-

ning i henhold til artikel 34, PEPP-oversigt, oplysninger om udbetalingsfasen i henhold til artikel 38, og oplysninger om de antagelser, der ligger til grund for pensionsprognoser medtaget i PEPP-oversigten, tilgængelige elektronisk, vederlagsfrit og på en måde, hvor PEPP-kunder kan lagre oplysningerne og sådan at PEPP-kunder kan tilgå og reproducere oplysningerne i uændret form i et tidsrum, der tjener informationsformålet. Det vil endvidere være strafbart ikke på anmodning vederlagsfrit at stille oplysningerne til rådighed på et varigt medium, eksempelvis papir. Ligeledes er det strafbart ikke at oplyse PEPP-kunder om, at de har ret til vederlagsfrit at få udleveret en kopi af oplysningerne på et varigt medium.

I medfør af artikel 25, stk. 1, 1.-5. afsnit, skal PEPP-udbydere opretholde, anvende og revidere en procedure til godkendelse af det enkelte PEPP-produkt eller væsentlige justeringer af et eksisterende PEPP-produkt inden distributionen til PEPP-kunder. Produktgodkendelsesproceduren skal være forholdsmæssigt afpasset og hensigtsmæssig i forhold til PEPP-produktets art. Som led i produktgodkendelsesproceduren skal hvert PEPP-produkt have angivet en afgrænset målgruppe, det skal sikres, at alle relevante risici for denne afgrænsede målgruppe vurderes, og at den tilsigtede distributionsstrategi er i overensstemmelse med den afgrænsede målgruppe, og der skal træffes hensigtsmæssige foranstaltninger for at sikre, at PEPP-produktet distribueres til den afgrænsede målgruppe. PEPP-udbyderen skal forestå og regelmæssigt revidere de PEPP-produkter, som denne udbyder, under hensyntagen til eventuelle begivenheder, som materielt kunne påvirke de potentielle risici for den afgrænsede målgruppe, for som minimum at vurdere, om PEPP-produkterne stadig opfylder den afgrænsede målgruppes behov, og om den tilsigtede distributionsstrategi stadig er hensigtsmæssig. PEPP-udbydere skal give PEPP-distributører alle relevante oplysninger om PEPP-produktet samt produktgodkendelsesproceduren, herunder den afgrænsede målgruppe for PEPP-produktet.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 25, stk. 1, 1.-5. afsnit, er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at opretholde, anvende og revidere en produktgodkendelsesprocedure, der er forholdsmæssigt afpasset og hensigtsmæssig, til brug for godkendelse af nye PEPP-produkter eller væsentlige ændringer i udbyderens eksisterende PEPP-produkter. Det er også strafbart ikke at angive en afgrænset målgruppe i produktgodkendelsesproceduren, ikke at sikre at den tilsigtede distributionsstrategi er i overensstemmelse med den afgrænsede målgruppe og at undlade at træffe hensigtsmæssige foranstaltninger for at sikre, at PEPP-produktet distribueres til den afgrænsede målgruppe. Det er endvidere strafbart for PEPP-udbyderen ikke regelmæssigt at revidere de PEPP-produkter, vedkommende udbyder, og i den forbindelse ikke at tage hensyn til eventuelle begivenheder, som materielt kunne påvirke de potentielle risici for den afgrænsede målgruppe, for derved som minimum at vurdere, om PEPP-produkterne stadig opfylder den

afgrænsede målgruppes behov, og om den tilsigtede distributionsstrategi stadig er hensigtsmæssig. Derudover vil det være strafbart for PEPP-udbyderen ikke at give PEPP-distributøren alle relevante oplysninger om PEPP-produktet og produktgodkendelsesproceduren inklusiv den afgrænsede målgruppe.

I medfør af artikel 25, stk. 1, 6. afsnit, skal PEPP-distributører have indført passende ordninger, som gør det muligt at indhente de i 5. pkt. omhandlede oplysninger og forstå hvert PEPP-produkts egenskaber og afgrænsede målgruppe.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 25, stk. 1, 6. afsnit, er PEPP-distributører. Den strafbare handling består i at undlade at indføre sådanne passende ordninger, hvormed PEPP-distributøren kan indhente alle relevante oplysninger om PEPP-produktet og produktgodkendelsesproceduren, herunder den for produktet afgrænsede målgruppe, og forstå det enkelte PEPP-produkts egenskaber og målgruppe.

I medfør af artikel 26 skal PEPP-udbydere, inden et PEPP-produkt udbydes, udarbejde et PEPP KID for et pågældende produkt. PEPP KID'et skal udarbejdes i overensstemmelse med anvisningerne i artikel 26, stk. 2-9, artikel 27 og artikel 28 og skal offentliggøres på PEPP-udbyderens hjemmeside.

Af artikel 26, stk. 2-9 følger en række generelle formkrav for PEPP KID'et, herunder krav til sproget, opsætning og hvornår der skal udarbejdes selvstændige PEPP KID'er, samt krav om andre oplysninger, potentielle PEPP-opsparende skal have før aftaleindgåelsen.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 26 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at overholde de krav, der stilles til udformningen af PEPP KID'et, eksempelvis at anvende en lille skriftstørrelse, der besværliggør læsningen, eller undlade at give potentielle PEPP-opsparende de øvrige oplysninger, eksempelvis undlade at henvise til eventuelle offentligt tilgængelige indberetninger om PEPP-udbyderens økonomiske situation, herunder dennes solvens, således at potentielle PEPP-opsparende har nem adgang til disse oplysninger.

I medfør af artikel 27 skal PEPP KID'et affattes på de officielle sprog eller på mindst et af de officielle sprog, der anvendes i den del af medlemsstaten, hvor PEPP-produktet distribueres eller på et andet sprog, som de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat har accepteret. Hvis dokumentet er affattet på et andet sprog, skal det oversættes, og oversættelsen skal nøje gengive indholdet af det oprindelige PEPP KID. Hvis et PEPP-produkt markedsføres i en medlemsstat gennem markedsføringsmateriale affattet på et eller flere af denne medlemsstats officielle sprog, skal PEPP KID'et som minimum være affattet på de tilsvarende officielle sprog. PEPP KID'et stilles efter anmodning til råd-

ighed i et format, der er passende for PEPP-opsparende med synsudsættelse.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 27 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at udarbejde PEPP KID'et på mindst et af de officielle sprog, der anvendes i den del af medlemsstaten, hvor PEPP-produktet distribueres, eller på et andet sprog, som er accepteret af de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat. Hvis PEPP-udbyderens PEPP KID er affattet på et andet sprog, vil det være strafbart ikke at sikre, at dokumentet bliver oversat, og at oversættelsen nøje gengiver indholdet af det oprindelige PEPP KID. Det vil endvidere være strafbart, hvis PEPP KID'et ikke findes på de samme officielle sprog som det markedsføringsmateriale, der anvendes til at markedsføre et PEPP-produkt i en medlemsstat, eller hvis PEPP-udbyderen ikke på anmodning stiller PEPP KID'et til rådighed i et format, der er passende for PEPP-opsparende med synsudsættelse.

Det følger af artikel 28, stk. 1-4, hvilket indhold PEPP KID'et skal have, hvilke overskrifter, der skal indgå, og hvordan det kan præsenteres digitalt.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 28 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at udarbejde PEPP KID'et i overensstemmelse med de forskrifter, der følger af artikel 28. Det vil eksempelvis være ikke at medtage de angivne overskrifter, eller ikke at angive de omkostninger, som er forbundet med en investering, i både procent og beløb, jf. stk. 3, litra f, 1. pkt.

I medfør af artikel 29 må skal markedsføringsmateriale, der indeholder specifikke oplysninger om et PEPP-produkt, ikke indeholde udsagn, som er i modstrid med oplysningerne i PEPP KID'et eller mindsker betydningen af dette. I markedsføringsmaterialet angives det, at der findes et PEPP KID, og hvordan og hvor det kan erhverves, herunder PEPP-udbyderens websted.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 29 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i at markedsføringsmaterialet indeholder udsagn, som er i modstrid med oplysningerne i PEPP KID'et eller mindsker betydningen af disse oplysninger, samt at det ikke af markedsføringsmaterialet fremgår, at der findes et PEPP KID, og hvor og hvordan der kan opnås adgang til det, eksempelvis ved henvisning til PEPP-udbyderens hjemmeside.

I medfør af artikel 30 gennemgår PEPP-udbyderen oplysningerne i PEPP KID'et mindst en gang om året og ændrer omgående dokumentet, hvis gennemgangen viser, at der er behov for ændringer. Den ændrede udgave gøres straks tilgængelig.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 30 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i, at PEPP-udbyderen ikke mindst en gang om året gennemgår oplysningerne i PEPP KID'et og omgående ændrer dokumentet, hvis der viser sig behov herfor. Det vil ligeledes være strafbart, hvis der foretages ændringer i oplysningerne i PEPP KID'et, og det ændrede dokument ikke straks gøres tilgængeligt.

I medfør af artikel 33 skal PEPP-udbydere eller -distributører stille alle de PEPP KID'er, der er udarbejdet i overensstemmelse med artikel 26, til rådighed for potentielle PEPP-opsparende i forbindelse med rådgivning om eller tilbud om salg af et PEPP-produkt, i god tid før de pågældende PEPP-opsparende er bundet af en PEPP-aftale eller et tilbud vedrørende den pågældende PEPP-aftale. PEPP-udbyderen kan opfylde dette ved at stille PEPP KID'et til rådighed for en fysisk person, der har en skriftlig beføjelse til at træffe investeringsbeslutninger på vegne af PEPP-opsparende i forbindelse med transaktioner, der foretages i medfør af denne skriftlige beføjelse.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 33 er PEPP-udbydere eller -distributører. Den strafbare handling består i ikke at stille alle de PEPP KID'er, som PEPP-udbyderen har udarbejdet for sine produkter, til rådighed for potentielle PEPP-opsparende forud for aftaleindgåelse. Dokumenterne skal være til rådighed i forbindelse med rådgivning om eller tilbud om salg af et PEPP-produkt, og i god tid før de pågældende PEPP-opsparende er bundet af en PEPP-aftale eller et tilbud vedrørende den pågældende PEPP-aftale.

Hvis PEPP-opsparende har udpeget en fysisk person som sin repræsentant, der skriftligt har fået beføjelse til at træffe investeringsbeslutninger på vegne af PEPP-opsparende, kan PEPP-udbyderen opfylde kravet ved at stille PEPP KID'et til rådighed for repræsentanten.

I medfør af artikel 34 skal PEPP-udbyderen eller -distributøren i forbindelse med rådgivning og før indgåelse af en PEPP-aftale udlevere individuelt tilpassede dokumenter til den potentielle PEPP-opsparende, så denne kan træffe en informeret investeringsbeslutning. De forskellige dokumenter er nærmere beskrevet i artikel 34, stk. 1-3. En potentiel PEPP-opsparende skal have udleveret en specifikation af vedkommendes pensionsrelaterede efterspørgsel og behov, herunder det eventuelle behov for at erhverve et produkt, der tilbyder annuiteter. Specifikationen skal være udfærdiget på grundlag af oplysninger, som er afkrævet og indhentet fra den potentielle PEPP-opsparende. Den potentielle PEPP-opsparende skal også modtage objektive oplysninger om PEPP-produktet, på en forståelig måde, sådan at vedkommende kan træffe en informeret investeringsbeslutning. I forbindelse med rådgivning forud for indgåelse af aftale skal PEPP-udbyderen eller -distributøren give den potentielle PEPP-opsparende en personlig anbefaling med en redegørelse for, hvorfor et bestemt PEPP-produkt, herunder en særlig investeringsmulighed,

hvis det er relevant, bedst imødekommer PEPP-opsparende efterspørgsel og behov. Derudover skal den potentielle PEPP-opsparende modtage individuelle pensionsprognoser for det anbefalede produkt baseret på den tidligste dato, hvor udbetalingsfasen kan begynde, og en erklæring om, at disse prognoser kan være forskellige fra den endelige værdi af de modtagne PEPP-ydelser. Hvis prognoserne vedrørende pensionsydelser er baseret på økonomiske scenarier, skal denne oplysning også omfatte det bedst tænkte scenarie og et ugunstigt scenarie, under hensyntagen til PEPP-ordningens særlige karakter. Udbydes et grundlæggende PEPP-produkt uden som minimum en garanti for kapitalen, skal PEPP-udbyderen eller PEPP-distributøren klart redegøre for eksistensen af PEPP-produkter med garanti for kapitalen, årsagerne til, at vedkommende anbefaler et grundlæggende PEPP-produkt baseret på en risikoreduktionsteknik, der er i overensstemmelse med målet om at give PEPP-opsparende mulighed for at opnå dækning for kapitalen, og klart påpege eventuelle yderligere risici, som sådanne PEPP-produkter kan medføre i forhold til et kapitalgarantibaseret grundlæggende PEPP-produkt, der giver garanti for kapitalen. Denne forklaring skal ske skriftligt.

Derudover skal PEPP-udbydere eller distributører, som er omfattet af art. 23, stk. 1, litra c, indhente konkrete oplysninger om den potentielle PEPP-opsparende viden og erfaring inden for investeringer, samt vedkommendes investeringssmuligheder og evne til at bære tab, for derved at kunne anbefale det bedst egnede produkt til den pågældende, potentielle PEPP-opsparende. PEPP-udbyderens ansvarsområder må ikke reduceres, fordi rådgivningen ydes helt eller delvist gennem et automatiseret eller semiautomatiseret system. PEPP-udbydere og -distributører skal på anmodning over for de kompetente myndigheder kunne dokumentere, at fysiske personer, som yder rådgivning om PEPP-produkter, er i besiddelse af den nødvendige viden og kompetence til at opfylde deres forpligtelser i henhold til denne forordning.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 34 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at give den potentielle PEPP-opsparende de beskrevne oplysninger i den foreskrevne form, eller ikke at indhente de påkrævede oplysninger om den potentielle PEPP-opsparende. Et eksempel kan være, at PEPP-udbyderen ikke indhenter nødvendige oplysninger fra den potentielle PEPP-opsparende og på baggrund heraf leverer en specifikation af den pågældende, potentielle PEPP-opsparende pensionsrelaterede efterspørgsel og behov, herunder det eventuelle behov for at erhverve et produkt, der tilbyder annuiteter, jf. artikel 34, stk. 1, 1. pkt. Det vil endvidere være strafbart, hvis PEPP-udbyderen ikke indhenter de nødvendige oplysninger, som er beskrevet i artikel 34, stk. 4, og ikke at lægge disse til grund for sin anbefaling. Det kan eksempelvis være ikke at indhente oplysninger om den potentielle PEPP-opsparende investeringsmuligheder og risikotolerance. PEPP-udbyderen bærer det fulde ansvar for indhentelsen af nødvendige oplysninger fra den potentielle PEPP-opsparende og udarbejdelsen af individuelt tilpassede doku-

menter, også såfremt rådgivningen ydes helt eller delvist gennem et automatiseret eller semiautomatiseret system. Desuden vil det være strafbart, hvis PEPP-udbyderen ikke over for de kompetente myndigheder kan dokumentere, at fysiske personer, som yder rådgivning om dennes PEPP-produkter, er i besiddelse af den viden og kompetence, som er nødvendig, for at kunne opfylde deres forpligtelser i henhold til forordningen.

I medfør af artikel 35 skal PEPP-udbyderen for hver PEPP-opsparer årligt udarbejde et kortfattet, personligt dokument til udlevering under opsparingsfasen med centrale oplysninger for hver PEPP-opsparer (en såkaldt PEPP-oversigt). I PEPP-oversigten skal der tages hensyn til de særlige forhold i de nationale pensionssystemer og relevant lovgivning, herunder den nationale social-, arbejdsmarkeds- og skatteret. I en PEPP-oversigt skal ordet "PEPP-oversigt" fremgå af overskriften, datoer i dokumentet skal være nøjagtige og skal fremgå tydeligt, oplysninger i dokumentet skal være nøjagtige og opdaterede, og hvis der foretages væsentlige ændringer i forhold til den senest udarbejdede PEPP-oversigt, skal disse fremgå tydeligt. Derudover skal PEPP-opsparerer under hele aftalens løbetid omgående orienteres om enhver ændring i de i stk. 6, stk. 2, litra a-c nævnte forhold.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 35 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke under hele opsparingsfasen at udarbejde en årlig PEPP-oversigt med centrale oplysninger for hver PEPP-opsparer og i overensstemmelse med artikel 35, stk. 1-5, eller ikke omgående at orientere om ændringer i de i stk. 2, litra a-c nævnte forhold. Et eksempel kan være ikke omgående at orientere PEPP-opsparerer om en ændring i de almindelige eller særlige polibe-tingelser.

I medfør af artikel 36, stk. 1, skal PEPP-udbyderen som minimum medtage de i litra a-l angivne centrale oplysninger.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 36, stk. 1, er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at medtage de oplysninger, som opremses i litra a-l. Et eksempel kan være ikke at inkludere opdaterede oplysninger om de bidrag, PEPP-opsparerer eller en tredjepart har indbetalt til PEPP-kontoen i løbet af de foregående 12 måneder, eller ikke at opdele PEPP-oversigten på alle eksisterende underkonti, hvis der er flere tilknyttet PEPP-opsparerens PEPP-konto.

I medfør af artikel 37 skal PEPP-oversigten angive, hvor og hvordan der kan indhentes supplerende oplysninger. I bestemmelsens stk. 1, litra a-e anføres eksempler på supplerende oplysninger, som det af PEPP-oversigten skal fremgå, hvor og hvordan PEPP-opsparerer kan hente.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 37, stk. 1, er de PEPP-udbydere, som er ansvarlige for udfærdigelse af PEPP-oversigten, jf. artikel 35, stk. 1, 1. pkt. Den strafbare handling består i ikke i at inkludere oplysning i PEPP-oversigten om, hvor og hvordan PEPP-opsparerer kan indhente supplerende oplysninger. Et eksempel kan være at undlade at anviser i PEPP-oversigten, hvor PEPP-opsparerer kan finde yderligere praktiske oplysninger om PEPP-opsparerens rettigheder og muligheder, herunder med hensyn til investeringer, udbetalingsfasen, skift af udbyder og portabilitetsydelsen.

I medfør af artikel 38, stk. 1 skal PEPP-udbydere ud over PEPP-oversigten to måneder før de datoer, der er omhandlet i artikel 59, stk. 1, litra a og b, eller på anmodning af PEPP-opsparerer, give hver enkelt PEPP-opsparer oplysninger om den kommende start på udbetalingsfasen, de mulige udbetalingsformer og muligheden for, at PEPP-opsparerer kan ændre udbetalingsform i overensstemmelse med artikel 59, stk. 1. I medfør af stk. 2 skal PEPP-udbydere i udbetalingsfasen hvert år give PEPP-modtagere oplysninger om de PEPP-ydelser, der skal udbetales, og den tilsvarende udbetalingsform, og hvis PEPP-opsparerer fortsat foretager indbetalinger eller fortsat bærer investeringsrisici i udbetalingsfasen, skal PEPP-udbyderen fortsat levere PEPP-oversigten med de relevante oplysninger.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 38 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling efter stk. 1 består i ikke henholdsvis 14 måneder før og to måneder før påbegyndelse af udbetalingsfasen, eller på anmodning fra PEPP-opsparerer, at give den enkelte PEPP-opsparer oplysninger om den kommende start på udbetalingsfasen, de mulige udbetalingsformer og muligheden for at ændre udbetalingsform i overensstemmelse med artikel 59, stk. 1. Et eksempel på en overtrædelse af bestemmelsen kan f.eks. være, at PEPP-opsparerer ikke på anmodning gives oplysning om de mulige udbetalingsformer. Den strafbare handling efter stk. 2 består i ikke under udbetalingsfasen årligt at give PEPP-modtagerne oplysninger om de PEPP-ydelser, der skal udbetales, og den tilsvarende udbetalingsform. Det er endvidere en overtrædelse af stk. 2 ikke at levere den årlige PEPP-oversigt med de relevante centrale oplysninger, hvis PEPP-opsparerer fortsat foretager indbetalinger eller fortsat bærer investeringsrisici i udbetalingsfasen.

I medfør af artikel 39 skal PEPP-udbyderen på anmodning af en PEPP-opsparer eller en PEPP-modtager eller disses repræsentanter give de supplerende oplysninger, der er omhandlet i artikel 37, stk. 1, samt supplerende oplysninger om de antagelser, der ligger til grund for de prognoser, der er omhandlet i artikel 36, stk. 1, litra d.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 39 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i på anmodning fra en PEPP-opsparer, en PEPP-modtager eller en repræsentant

for disse, undlade at give de supplerende oplysninger, der er omhandlet i artikel 37, stk. 1, samt supplerende oplysninger om de antagelser, der ligger til grund for de prognoser, der er omhandlet i artikel 36, stk. 1, litra d. Et eksempel kan være ikke at udlevere PEPP-udbyderens offentligt tilgængelige årsregnskaber eller årsrapporter, eller ikke at give supplerende oplysninger om de pensionsprognoser, der fremgår af PEPP-oversigten.

I medfør af artikel 40 skal PEPP-udbydere ud over de oplysninger, som følger af sektorspecifik lovgivning, til de kompetente myndigheder indberette de oplysninger, som er nødvendige for tilsynsprocessen. Af stk. 1 fremgår hvilket formål, de skal tjene, af stk. 3 fremgår hvilke elementer, som skal indgå og fra hvilke kilder, og af stk. 4 fremgår krav til kvaliteten af oplysningerne. I stk. 5 er opremset hvilke oplysninger, PEPP-udbydere årligt skal indberette til de kompetente myndigheder. Det følger endvidere af stk. 6, at PEPP-udbydere skal have indført passende systemer og strukturer, som gør det muligt at opfylde kravene i stk. 1-5, og at PEPP-udbydere skal have en nedskreven politik, som er godkendt af PEPP-udbyderens ledelses-, tilsyns- eller administrationsorgan, til løbende at sikre de indsendte oplysningers hensigtsmæssighed. Derudover skal PEPP-udbydere i henhold til stk. 8 forelægge den relevante nationale myndighed alle de oplysninger, der er nødvendige for, at der kan nydes godt af fordele eller incitament, der måtte være knyttet til indbetalinger og ydelser.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 40 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at indberette de relevante oplysninger af den kvalitet eller med det indhold, som fremgår af bestemmelsens stk. 1-4, ikke årligt at indsende de oplysninger, der fremgår af stk. 5, eller ikke at overholde kravene om passende systemer og en nedskrevet politik, som foreskrevet i stk. 6.

I medfør af artikel 41 skal PEPP-udbydere investere de aktiver, der svarer til PEPP-produktet, i overensstemmelse med prudent person-princippet og øvrige krav fastsat i artikel 41, stk. 1, litra a-h, medmindre der findes strengere bestemmelser i den nationale lovgivning.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 41 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at følge de i bestemmelsen fastsatte krav for investering. Det vil eksempelvis være ikke at investere i overensstemmelse med prudent person-princippet, og dermed ikke i overensstemmelse med, hvad PEPP-opsparene er stillet i udsigt, eller ikke at udsætte udbyderen selv eller de aktiver, der svarer til PEPP-produktet, for overdreven gearing, jf. stk. 1, litra h.

I medfør af artikel 42 kan PEPP-udbydere tilbyde PEPP-opspare op til seks investeringsmuligheder, hvoraf en skal være et grundlæggende PEPP-produkt. I de øvrige kan indgå

alternative investeringsmuligheder. Alle investeringsmuligheder skal imidlertid udformes på grundlag af en garanti eller en risikoreduktionsteknik, som sikrer PEPP-opsparene en tilstrækkelig beskyttelse.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 42 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i, at tilbyde PEPP-opspare flere end seks investeringsmuligheder, ikke at inkludere et grundlæggende PEPP-produkt i sine investeringsmuligheder, eller ikke at udforme investeringsmuligheder på andet grundlag end en garanti eller en risikoreduktionsteknik, som sikrer PEPP-opsparene en tilstrækkelig beskyttelse.

I medfør af artikel 44 skal en PEPP-opspare have ret til at vælge en anden investering i opsparingsfasen, hvis opspareren har valgt en alternativ investering, eller hvis der efterfølgende er sket ændringer i den valgte investering. Ændringen skal kunne foretages efter mindst 5 år fra aftaleindgåelsen, og i tilfælde af efterfølgende ændringer, efter fem år fra den seneste ændring i investeringsmuligheden. Ændringen skal kunne ske vederlagsfrit.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 44, er PEPP-udbydere, der tilbyder alternative investeringsmuligheder. Den strafbare handling består i at undlade at give PEPP-opsparene mulighed for vederlagsfrit at vælge en anden investeringsmulighed mindst fem år fra indgåelse af PEPP-aftalen og, i tilfælde af efterfølgende ændringer, efter fem år fra den seneste ændring i investeringsmuligheden, eller at opkræve betaling i forbindelse med ændringen.

I medfør af artikel 45, stk. 1, skal det grundlæggende PEPP-produkt være et sikkert produkt, der repræsenterer standardinvesteringsmuligheden. Det skal udformes som et produkt med en garanti for den kapital, der forfalder ved begyndelsen af udbetalingsfasen og i udbetalingsfasen, hvis det er relevant, eller som et produkt, der gør brug af en risikoreduktionsteknik, som har til formål at sikre den indskudte kapital. Omkostninger og gebyrer for det grundlæggende PEPP-produkt må ikke overstige 1 % af den årligt opsparede kapital.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 45 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at udforme et PEPP-produkt i overensstemmelse med kravene i artikel 45, eksempelvis ikke at basere produktet på en garanti eller at lade omkostningerne overstige 1 % af den årligt opsparede kapital.

I medfør af artikel 46 skal brugen af risikoreduktionsteknikker sikre, at investeringsstrategien for PEPP-produktet er udformet, således, at det opbygger stabile og tilstrækkelige individuelle fremtidige pensionsindtægter fra PEPP-produktet og sikrer en retfærdig behandling af alle generationer af PEPP-opsparene. Alle risikoreduktionsteknikker skal være

pålidelige, robuste og i overensstemmelse med risikoprofilen for den tilsvarende investeringsmulighed, uanset om risikoreduktionsteknikkerne anvendes i forbindelse med det grundlæggende PEPP-produkt eller alternative investeringsmuligheder.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 46 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at overholde de krav til risikoreduktionsteknikkerne, der fremgår af artikel 46. Dette kan for eksempel være, at risikoreduktionsteknikkerne ikke er pålidelige, robuste eller i overensstemmelse med risikoprofilen for den tilsvarende investeringsmulighed.

I medfør af artikel 48, stk. 1, skal PEPP-udbydere som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra c, e og f, udpege en eller flere depositarer med henblik på opbevaringen af aktiver, der vedrører PEPP-pensionsvirksomheden og overvågningsopgaver.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 48, stk. 1, er PEPP-udbyderen. Den strafbare handling består i ikke at udpege en eller flere depositarer.

I medfør af artikel 50 skal PEPP-udbydere og -distributører indføre og anvende hensigtsmæssige og effektive procedurer for bilægelse af klager fra PEPP-kunder vedrørende deres rettigheder og forpligtelser. Bestemmelsen fastsætter detaljerede krav til udformningen af sådanne procedurer, herunder sagsbehandlingstider, og information til PEPP-kunder om disse procedurer.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 50, er PEPP-udbydere og -distributører. Den strafbare handling består i ikke at overholde de i artikel 50 nævnte krav for håndtering af klager. Dette kan for eksempel være, at proceduren ikke er gjort tilgængelig på et af de officielle sprog i den medlemsstat, PEPP-kunden har valgt.

I medfør af artikel 52 skal PEPP-udbydere tilbyde, at PEPP-kunder på anmodning kan skifte PEPP-udbyder. Bestemmelsen fastsætter nærmere regler om, hvordan og hvornår et sådant skift kan foretages.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 52 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at overholde de i artikel 52 nævnte krav til at gennemføre et skift af udbydere. Dette kan for eksempel være, hvis PEPP-udbyder ikke tillader skift til en anden udbyder efter mindst fem år efter indgåelsen af PEPP-aftalen, eller at PEPP-udbyderen alene tilbyder skift af udbyder i opsparingsfasen.

I medfør af artikel 53 skal hhv. den modtagende og den overførende PEPP-udbyder iværksætte skiftet inden for nær-

mere fastsatte frister og ved en i bestemmelsen fastsat sagsgang.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 53 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke på PEPP-kundens anmodning at udføre de proceduretrin, der er opregnet i artikel 53 inden for de i bestemmelsen fastsatte tidsfrister. Et eksempel kan være, at den overførende PEPP-udbyder undlader at sende en PEPP-oversigt for perioden fra datoen fra den sidst udarbejdede PEPP-oversigt til datoen for anmodningen til den modtagende PEPP-udbyder samt PEPP-opsparerer efter anmodning fra disse.

I medfør af artikel 54 kan den overførende PEPP-udbyder alene opkræve PEPP-kunden de reelt afholdte administrative omkostninger forbundet med lukning af PEPP-kontoen, dog højst 0,5% af beløbet eller pengeværdien af de aktiver, der overføres. Den overførende PEPP-udbyder kan ikke kræve yderligere gebyrer eller afgifter af den modtagende PEPP-udbyder, og den modtagende PEPP-udbyder kan kun kræve de faktiske administrations- og transaktionsomkostninger forbundet med skiftet.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 54 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at overholde de i artikel 54 fastsatte rammer for opkrævninger i forbindelse med skift af udbyder. Dette kan for eksempel være den overførende PEPP-udbyders opkrævning af et beløb, der overstiger de reelt afholdte administrative omkostninger.

I medfør af artikel 55 skal PEPP-udbydere straks godtgøre PEPP-kundens økonomisk tab, der direkte kan henføres til, at PEPP-udbyderen ikke i forbindelse med et skift af PEPP-udbyder har overholdt de forpligtelser, der fremgår af artikel 53, med mindre PEPP-udbyderen kan påberåbe sig en af de i stk. 2 nævnte ansvarsfritagelsesgrunde.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 55 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke straks at godtgøre PEPP-kundens økonomiske tab, som er beskrevet i artikel 55, stk. 1.

I medfør af artikel 56 skal PEPP-udbydere give PEPP-opsparerer de oplysninger om ydelsen, der består i skift af udbyder, der er nødvendige for at sætte PEPP-opsparerer i stand til at træffe en informeret beslutning. I artiklens stk. 1, litra a-e, er det anført, hvilke oplysninger, der er nødvendige. Oplysningerne skal være tilgængelige på PEPP-udbyderens websted og skal desuden stilles til rådighed for PEPP-opsparerer efter anmodning i overensstemmelse med forordningens artikel 24.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 56 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at give PEPP-

opsparere de i bestemmelsen anførte oplysninger samt at undlade at gøre oplysningerne tilgængelige på PEPP-udbyderens websted.

Til nr. 19 (§ 373, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 373, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed, indeholder en generel bemyndigelsesbestemmelse, der giver Finanstilsynet bemyndigelse til at fastsætte regler om bødestraf, for overtrædelse af forordninger, der vedtages som niveau 2 regler (delegerede retsakter), i medfør de i bestemmelsen oplyste niveau 1 retsakter.

Det foreslås, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt indsættes i § 373, stk. 10.

Den foreslåede ændring af § 373, stk. 10, vil medføre, at Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte regler om straf af bøde, for overtrædelser af de delegerede forordninger, der vedtages som niveau 2 regler i medfør af PEPP-forordningen.

Til § 2

Til nr. 1 (§ 16, stk. 7, 1. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

§ 16, stk. 7, 1. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. omhandler, hvor en forvalter kan placere sit kapitalgrundlag.

I medfør af § 16, stk. 7, 1. pkt., kan en forvalter placere sit kapitalgrundlag, herunder ekstra kapitalgrundlag som omhandlet i stk. 5, nr. 1, i kapitalandele og obligationer, som er optaget til handel på et reguleret marked, eller i andele i UCITS og kapitalforeninger, der opfylder betingelserne i § 162, stk. 1, nr. 8, i lov om finansiel virksomhed.

En forvalter skal forøge sit kapitalgrundlag ud over kravene i stk. 1-4 således, at det er passende til at dække eventuelle risici for erstatningsansvar som følge af pligtforsømmelse, eller have en erhvervsansvarsforsikring mod erstatningsansvar som følge af pligtforsømmelse, som er passende i forhold til de risici, den skal dække, jf. § 16, stk. 5, nr. 1 og 2.

Bestemmelsen i § 162 i lov om finansiel virksomhed blev imidlertid ophævet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed. Ved samme lov blev §§ 157 a og 157 b indsat i lov om finansiel virksomhed. Disse bestemmelser viderefører de betingelser, der tidligere fulgte af § 162, stk. 1, nr. 8, jf. §§ 162 a og 162 b i lov om finansiel virksomhed.

Lov om finansiel virksomheds § 157 a indeholder krav til vedtægterne for kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 157, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed.

Lov om finansiel virksomheds § 157 b indeholder regler om spredning af den enkelte afdelings investeringer i finansielle instrumenter.

Det foreslås at ændre henvisningen i § 16, stk. 7, 1. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., så bestemmelsen fremover henviser til §§ 157 a og 157 b i lov om finansiel virksomhed i stedet for at henvise til § 162, stk. 1, nr. 8, i lov om finansiel virksomhed, som er ophævet.

Ændringen vil medføre, at der i § 16, stk. 7, 1. pkt., henvises til de korrekte bestemmelser.

Til nr. 2 (§ 155, stk. 1, 6. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det følger af § 155, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at Finanstilsynet påser overholdelsen af en række forordninger.

Det foreslås for det første, at der indsættes en henvisning i § 155, stk. 1, 6. pkt., til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 (cross border-forordningen).

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet udpeges som ansvarlig myndighed for tilsynet med overholdelse af cross border-forordningen.

Finanstilsynet er allerede i dag tilsynsmyndighed for de virksomheder, der omfattes af cross border-forordningen.

Det foreslås for det andet at indsætte en henvisning i § 155, stk. 1, 6. pkt., til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt og regler udstedt i medfør heraf.

Tilføjelsen vil medføre, at Finanstilsynet som kompetent myndighed kan føre tilsyn med, at PEPP-forordningen og regler udstedt i medfør heraf overholdes.

Finanstilsynet er allerede i dag tilsynsmyndighed for forvaltere af alternative investeringsfonde, der omfattes af forordningen.

I henhold til artikel 61, stk. 1, i PEPP-forordningen fører de kompetente myndigheder for PEPP-udbyderen løbende og i overensstemmelse med den relevante sektorspecifikke tilsynsordning tilsyn med overholdelsen af PEPP-forordningen. De er tillige ansvarlige for tilsynet med dels overholdelsen af forpligtelserne i PEPP-udbyderens regler eller vedtægter, dels hensigtsmæssigheden af dennes ordninger og organisation med hensyn til de opgaver, der skal udføres i forbindelse med udbud af et PEPP-produkt.

De kompetente myndigheder er i artikel 2, nr. 18, i PEPP-forordningen defineret som de nationale myndigheder udpeget af en medlemsstat til at føre tilsyn med PEPP-udbydere eller PEPP-distributører, alt efter tilfældet, eller til at udføre de opgaver, der er omhandlet i forordningen.

I medfør af artikel 62 i PEPP-forordningen skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget af de nationale myndigheder, har de tilsyns-, undersøgelses- og sanktionsbeføjelser, der er nødvendige, for at den kan opfylde sine opgaver i henhold til PEPP-forordningen.

Bestemmelsen gennemfører PEPP-forordningens artikel 61 og 62.

Til nr. 3 (§ 190, stk. 2., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det følger af den gældende § 190, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i loven og artikler i forordninger straffes med bøde.

Det foreslås, at der i § 190, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., indsættes en henvisning til artikel 5-7, 18-30, 33-42, 44-46, 48, 50, og 52-56 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/0143/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt.

Endvidere foreslås tre nødvendige redaktionelle ændringer i ordlyden af § 190, stk. 2, som følge af at PEPP-forordningen artikler foreslås tilføjet bestemmelsen. De redaktionelle ændringer er, at ”, og artikel 5” ændres til ”, artikel 5,” ”(PRIIP’er)” ændres til ”(PRIIP’er), og” og efter ”penge-markedsforeninger” indsættes ”og artikel 5-7, 18-30, 33-42, 44-46, 48, 50, og 52-56 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt”.

Ændringen af § 190, stk. 2, vil medføre, at der fastsættes hjemmel i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. til at straffe overtrædelse af PEPP-forordningen med bøde.

Den foreslåede ændring ser en konsekvens af artikel 67 i PEPP-forordningen, som forpligter medlemsstaterne til at pålægge administrative eller strafferetlige sanktioner for overtrædelse af en række af forordningens artikler.

Det følger af artikel 67, stk. 1, i PEPP-forordningen, at medlemsstaterne skal fastsætte bestemmelser om passende administrative sanktioner og andre foranstaltninger, som finder anvendelse for overtrædelse af forordningen, og træffe alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. De fastsatte administrative sanktioner og andre foranstaltninger skal være effektive, forholdsmæssige og have afskrækkende virkning.

Medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner for overtrædelse, der er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til deres nationale ret.

I det følgende henvises til en række begreber fra PEPP-forordningen, som er defineret i PEPP-forordningens artikel 2.

Med ”PEPP-udbyder” skal forstås en finansiel virksomhed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, der har fået godkendelse til at producere et PEPP-produkt og til at distribuere det pågældende PEPP-produkt

Med ”portabilitetsydelse” skal forstås en PEPP-opparers ret til fortsat at indbetale på sin eksisterende PEPP-konto og bevare alle fordele og incitament, som PEPP-udbyderen tilbyder, og som er forbundet med fortsat investering i deres PEPP-produkt, når PEPP-oppareren skifter bopæl til en anden medlemsstat.

En ”PEPP-konto” er en personlig pensionskonto, som føres i en PEPP-opparers eller PEPP-modtagers navn, og som anvendes til registrering af transaktioner, som gør det muligt for PEPP-oppareren at indbetale periodiske pensionsbidrag frem til pensionering og for PEPP-modtageren at modtage PEPP-pensionsydelser

En ”PEPP-opparer” er en fysisk person, der har indgået en PEPP-aftale med en PEPP-udbyder.

En ”PEPP-aftale” er en aftale mellem en PEPP-opparer og en PEPP-udbyder, som opfylder betingelserne i PEPP-forordningens artikel 4.

En ”PEPP-modtager” er en fysisk person, der modtager PEPP-ydelser.

Med ”PEPP-ydelser” skal forstås PEPP-pensionsydelser og andre yderligere fordele, som en PEPP-modtager er beretti-

get til i henhold til PEPP-aftalen, navnlig i forbindelse med de stærkt begrænsede tilfælde af tilbagekøb, eller hvis PEPP-aftalen giver dækning af biometriske risici.

Med ”PEPP-pensionsydelser” menes ydelser, der udbetales ved pensionering eller en forventning om pensionering i en af de i artikel 58, stk. 1, omhandlede former.

Nedenfor anføres en mere uddybende beskrivelse af indholdet af de enkelte artikler i PEPP-forordningen, der foreslås straffelagt med den foreslåede bestemmelse.

Med den foreslåede ændring foreslås, at overtrædelse af artikel 5 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det følger af artikel 5, stk.1, at et PEPP-produkt kun må udbydes og distribueres i Unionen, hvis det er registreret i det centrale offentlige register, der føres af EIOPA.

EIOPA er Den Europæiske Myndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 5, er forvalteren af alternative investeringsfonde, som udbyder eller distribuerer under betegnelsen ”paneuropæisk personligt pensionsprodukt” eller ”PEPP-produkt”. Den strafbare handling består i at udbyde eller distribuere produkter under betegnelsen ”paneuropæisk personligt pensionsprodukt” eller ”PEPP-produkt”, uden at have opnået registrering af produktet i overensstemmelse med PEPP-forordningens artikel 6.

Med den foreslåede ændring foreslås, at overtrædelse af artikel 6 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 6, stk. 2, skal de i stk. 1 anførte finansielle virksomheder indgive ansøgning til den nationale, kompetente myndighed, og ansøgningen skal indeholde nærmere angivne oplysninger, som oplistes i bestemmelsens stk. 2.

Forvaltere af alternative investeringsfonde er en finansiell virksomhed omfattet af § 6, stk.1, litra f, i PEPP-forordningen.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 6, stk. 2, er forvalteren af alternative investeringsfonde, der indgiver ansøgning til Finanstilsynet om registrering af et PEPP-produkt. Den strafbare handling består i at angive urigtige eller vildledende erklæringer/oplysninger til brug for ansøgning efter artikel 6, eller på anden uretmæssig vis at opnå registrering af et PEPP-produkt i strid med artikel. 6.

I medfør af artikel 6, stk. 6, 2. afsnit, skal enhver ændring i den dokumentation eller de dokumenter, der er indgivet i forbindelse med ansøgningen om registrering, meddeles Finanstilsynet omgående.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 6, stk. 6, 2. pkt., er forvalteren af alternative investeringsfonde, der til Finanstilsynet har indgivet ansøgning om registrering af et PEPP-produkt. Den strafbare handling består i ikke straks/uden ugrundet ophold at give Finanstilsynet besked om ændringer i de indsendte oplysninger.

Med den foreslåede ændring foreslås det endvidere, at overtrædelse af artikel 7 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning

I medfør af artikel 7, stk. 3, kan en finansiell virksomhed, som omtalt i artikel 6, stk. 1, udbyde eller distribuere et PEPP-produkt fra og med den dato, produktet registreres i det centrale, offentlige register.

Det følger af artikel 6, stk. 1, litra f, at EU-forvaltere af alternative investeringsfonde (EU-FAIF'er), der er godkendt i henhold til direktiv 2011/61/EU kan ansøge om registrering af et PEPP-produkt.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 7, stk. 3, er forvalteren af alternative investeringsfonde, der til Finanstilsynet har indgivet ansøgning om registrering af et PEPP-produkt. Den strafbare handling består i at udbyde eller distribuere et PEPP-produkt, før det er registreret i det centrale, offentlige register, der føres af EIOPA.

Med den foreslåede ændring foreslås, at overtrædelse af artikel 18 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 18, stk. 1, skal PEPP-udbydere på anmodning give PEPP-opsparer adgang til portabilitetsydelsen, jf. artikel 17 i PEPP-forordningen.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 18, stk. 1, er forvalteren af alternative investeringsfonde, som fører den pågældende PEPP-opspares konti. Den strafbare handling består i ikke at give PEPP-opsparereren adgang til portabilitetsydelsen efter anmodning herom, eksempelvis ved ikke at tillade fortsatte indbetalinger til den eksisterende PEPP-konto efter flytning eller ved at ændre i vilkårene herfor.

I medfør af artikel 18, stk. 2, skal PEPP-udbyderen eller -distributøren, når denne foreslår et PEPP-produkt, give potentielle PEPP-opsparene oplysning om portabilitetsydelsen

og om hvilke underkonti, der er umiddelbart tilgængelige. Oplysningen om hvilke underkonti, der er tilgængelige, skal gives i forbindelse med, at PEPP-produktet foreslås.

Med ”PEPP-distributør” skal forstås en finansiel virksomhed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, som er meddelt tilladelse til at distribuere PEPP-produkter, som den ikke har produceret, et investeringsselskab, der yder rådgivning, eller en forsikringsformidler som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 3), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97/EU (Europa-Parlamentet og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution (EUT L 26 af 2.2.2016), s. 19).

Med ”underkonto” skal forstås et nationalt afsnit, som åbnes under hver enkelt PEPP-konto, og som opfylder de lovgivningsmæssige krav og betingelser for udnyttelse af eventuelle incitamenters fastsat på nationalt plan til investering i et PEPP-produkt af den medlemsstat, hvori PEPP-opsparerer har sin bopæl; for hver underkonto kan en person således være PEPP-opsparer eller PEPP-modtager, afhængigt af de lovgivningsmæssige krav for henholdsvis opsparingsfasen og udbetalingsfasen

En forvalter af alternative investeringsfonde er omfattet af PEPP-forordningens artikel 6, stk. 1 og kan distribuere PEPP-produkter, som er produceret af en alternativ investeringsfond, som forvalteren ikke er forvalter for.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 18, stk. 2, er forvalteren af alternative investeringsfonde, som foreslår et PEPP-produkt til den potentielle PEPP-opsparer. Den strafbare handling består i ikke at give den potentielle PEPP-opsparer oplysning om, hvilke underkonti der er umiddelbart tilgængelige.

I medfør af artikel 18, stk. 3, skal PEPP-udbyderen inden tre år efter den dato, hvor forordningen finder anvendelse, tilbyde nationale underkonti for mindst to medlemsstater, hvis PEPP-udbyderen anmodes herom.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 18, stk. 3, er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke inden 15. august 2023 at udbyde underkonto i mindst to medlemsstater, hvis forvalteren er blevet anmodet herom af PEPP-opsparerer.

Med lovændringen foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 19 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 19, stk. 1, 1. pkt., skal PEPP-udbydere, når de giver adgang til portabilitetsydelsen ved at etablere en ny underkonto til en PEPP-konto, sikre sig, at underkon-

toen lever op til de retlige krav og betingelser, som i medfør af artikel 47 og 57 fastsættes i national ret for PEPP-produkter i PEPP-opsparerens nye bopælsmedlemsstat. Det følger videre af artikel 19, stk. 1, 2. pkt., at alle transaktioner på PEPP-kontoen opføres på en tilsvarende underkonto, og af artikel 19, stk. 1, 3. pkt., at indbetalinger til og udbetalinger fra underkontoen kan gøres til genstand for separate aftalevilkår.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 19, stk. 1 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i, at forvalteren ikke sikrer sig, at underkontoen lever op til de retlige krav og betingelser til opsparings- og udbetalingsfasen, som i medfør af forordningens artikel 47 og 57, skal fastsættes i Danmark. Endvidere vil det være en strafbar handling i medfør af artikel 19, stk. 1, 2. pkt., hvis forvalteren ikke opfører alle transaktioner på PEPP-kontoen på en tilsvarende underkonto.

Med lovændringen foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 20 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 20, stk. 1-4, skal PEPP-udbyderen umiddelbart efter at være blevet underrettet om PEPP-opsparerens flytning til en anden medlemsstat oplyse denne om muligheden for at åbne en ny underkonto under PEPP-opsparerens PEPP-konto samt om fristen, inden for hvilken en sådan konto kan åbnes. PEPP-udbyderen skal vederlagsfrit udlevere en PEPP KID, der er udfærdiget som foreskrevet i artikel 28, og med et særligt afsnit om de specifikke krav, der gælder for underkontoen i det land, som opsparerer er flyttet til, jf. artikel 28, stk. 3, litra g. PEPP-udbyderen skal endvidere tilbyde PEPP-opsparerer en individuel anbefaling af, hvorvidt det vil være mere favorabelt at åbne en ny underkonto og indbetale på denne, end at fortsætte med at indbetale på den sidst åbnede PEPP-konto.

Hvis det ikke er muligt at åbne en ny underkonto i opsparerens nye bopælsmedlemsstat, skal PEPP-udbyderen informere opsparerer om retten til at skifte straks og vederlagsfrit, samt om muligheden for fortsat at spare op på den sidst åbnede konto

Med ”PEPP KID” skal forstås et selvstændigt dokument udarbejdet af PEPP-udbyderen for det pågældende PEPP-produkt, og så opfylder kravene hertil i artiklerne 26-33.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 20, stk. 1, er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at oplyse PEPP-opsparerer om muligheden for at åbne en ny underkonto under PEPP-opsparerens PEPP-konto, ikke at oplyse om fristen for at åbne en sådan ny underkonto, ikke at give oplysningerne til PEPP-opsparerer umiddelbart efter at være blevet underrettet om PEPP-

opsparerens flytning til en anden medlemsstat, ikke at udlevere en PEPP KID for den pågældende underkonto, ikke at udlevere PEPP KID'et vederlagsfrit, ikke at give PEPP-opspareren en individuel anbefaling af fordelagtigheden i at vælge at oprette en ny underkonto fremfor at fortsætte indbetalingerne på den senest oprettede konto, og i de tilfælde hvor den eksisterende forvalter ikke kan gøre en ny underkonto tilgængelig, ikke at oplyse PEPP-opspareren om retten til at skifte straks og vederlagsfrit til en anden PEPP-udbyder og om retten til fortsat at indbetale på den senest oprettede underkonto.

Med lovændringen foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 21 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 21, stk. 1, skal PEPP-udbyderen, når den ønsker at åbne en ny underkonto for en værtsmedlemsstat for første gang, underrette de kompetente myndigheder i hjemlandet. Underretningen skal i henhold til stk. 2 indeholde standardaftalevilkår for PEPP-aftalen, jf. artikel 4, herunder bilaget for den nye underkonto, PEPP KID'et, der indeholder de specifikke krav til den underkonto, der svarer til den nye underkonto, jf. artikel 28, stk. 3, litra g, PEPP-overSIGTEN, jf. artikel 36, og oplysninger om aftalevilkår som omhandlet i artikel 19, stk. 2, hvor dette er relevant. Sker der ændringer i de indsendte oplysninger, skal PEPP-udbyderen underrette de kompetente myndigheder i hjemlandet mindst en måned inden ændringen træder i kraft, jf. stk. 6.

Med "PEPP-oversigt" skal forstås et kortfattet, personligt dokument udarbejdet af PEPP-udbyderen, der udleveres under opsparingsfasen med centrale oplysninger for hver PEPP-opsparer, hvori der tages hensyn til de særlige forhold i de nationale pensionssystemer og al den relevante lovgivning, herunder den nationale social-, arbejdsmarkeds- og skatteret (artikel 35, stk. 1).

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 21 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at oplyse de kompetente myndigheder i hjemlandet om, at PEPP-udbyderen agter at åbne en underkonto i en anden medlemsstat, ikke at indlevere de påkrævede oplysninger til Finanstilsynet eller ikke at underrette Finanstilsynet mindst en måned før, ændringer i de indleverede oplysninger træder i kraft. Endvidere vil det være en strafbar handling, at forvalteren åbner en underkonto i en medlemsstat, før Finanstilsynet har givet meddelelse om, at det må ske. Det følger af bestemmelsens stk. 5, at Finanstilsynet giver denne meddelelse, når de indleverede oplysninger er sendt til de kompetente myndigheder i værtslandet og disse har kvitteret for modtagelsen. Da oprettelsen af nye underkonti skal afvente denne proces, er der i forordningen fastsat korte frister for sagsbehandlingen.

Med lovændringen foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 22 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 22 skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører som et generelt princip altid handle ærligt, redeligt og professionelt i deres PEPP-kunders bedste interesse ved udførelsen af distributionsvirksomhed.

Med "PEPP-kunde" menes en PEPP-opsparer, en potentiel PEPP-opsparer eller en PEPP-modtager.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 22 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at handle ærligt, redeligt og professionelt og med PEPP-kundens bedste interesse for øje.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 23 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 23, stk. 1, litra c, skal alle andre PEPP-udbydere og PEPP-distributører overholde gældende nationale ret om anvendelse af de regler om markedføring og distribution af finansielle instrumenter, der er fastsat i artikel 16, stk. 3, 1. afsnit, og i artikel 23, 24 og 25 i direktiv 2014/65/EU, med undtagelse af artikel 24, stk. 2, og artikel 25, stk. 2, 3 og 4, i nævnte direktiv, med umiddelbart gældende EU-ret vedtaget i henhold til disse bestemmelser og denne forordning.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 23, stk. 1, litra c, er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at overholde gældende nationale ret om anvendelse af de regler om markedføring og distribution af finansielle instrumenter i de nævnte artikler i MiFID II-direktivet (2014/65/EU), som forvaltere af alternative investeringsfonde er omfattet af.

Det foreslås, at overtrædelse af artikel 24 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 24 skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører gøre alle dokumenter og oplysninger, som beskrives i forordningens kapitel IV, tilgængelige for PEPP-kunder elektronisk og vederlagsfrit, forudsat at PEPP-kunden er i stand at lagre sådanne oplysninger på en måde, der giver mulighed for fremtidig henvisning og i et tidsrum, der er tilstrækkelig langt til informationsformålet, og at værktøjet giver mulighed for uændret reproduktion af de lagrede oplysninger. PEPP-udbydere og PEPP-distributører skal tillige på anmodning stille disse dokumenter og oplysninger vederlagsfrit til rådighed på et andet varigt medium, herunder pa-

pir. PEPP-udbydere og PEPP-distributører skal oplyse PEPP-kunder om deres ret til vederlagsfrit at anmode om en kopi af disse dokumenter på et andet varigt medium, herunder papir. PEPP-udbydere og PEPP-distributører skal endvidere oplyse PEPP-kunder om deres ret til at anmode om en kopi af disse dokumenter på et andet varigt medium, herunder papir, vederlagsfrit.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 24 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at gøre de i kapitel IV beskrevne dokumenter, herunder PEPP KID, PEPP-aftale, den individuelle rådgivning i henhold til artikel 34, PEPP-oversigt, oplysninger om udbetalingsfasen i henhold til artikel 38, og oplysninger om de antagelser, der ligger til grund for pensionsprognoser medtaget i PEPP-oversigten, tilgængelige elektronisk, vederlagsfrit og på en måde, hvor PEPP-kunder kan lagre oplysningerne og sådan at PEPP-kunder kan tilgå og reproducere oplysningerne i uændret form i et tidsrum, der tjener informationsformålet. Det vil endvidere være strafbart ikke på anmodning vederlagsfrit at stille oplysningerne til rådighed på et varigt medium, eksempelvis papir. Ligeledes er det strafbart ikke at oplyse PEPP-kunder om, at de har ret til vederlagsfrit at få udleveret en kopi af oplysningerne på et varigt medium.

Med lovforslaget foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 25 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 25, stk. 1, 1.-5. afsnit, skal PEPP-udbydere opretholde, anvende og revidere en procedure til godkendelse af det enkelte PEPP-produkt eller væsentlige justeringer af et eksisterende PEPP-produkt inden distributionen til PEPP-kunder. Produktgodkendelsesproceduren skal være forholdsmæssigt afpasset og hensigtsmæssig i forhold til PEPP-produktets art. Som led i produktgodkendelsesproceduren skal hvert PEPP-produkt have angivet en afgrænset målgruppe, det skal sikres, at alle relevante risici for denne afgrænsede målgruppe vurderes, og at den tilsigtede distributionsstrategi er i overensstemmelse med den afgrænsede målgruppe, og der skal træffes hensigtsmæssige foranstaltninger for at sikre, at PEPP-produktet distribueres til den afgrænsede målgruppe. PEPP-udbyderen skal forestå og regelmæssigt revidere de PEPP-produkter, som denne udbyder, under hensyntagen til eventuelle begivenheder, som materielt kunne påvirke de potentielle risici for den afgrænsede målgruppe, for som minimum at vurdere, om PEPP-produkterne stadig opfylder den afgrænsede målgruppes behov, og om den tilsigtede distributionsstrategi stadig er hensigtsmæssig. PEPP-udbydere skal give PEPP-distributører alle relevante oplysninger om PEPP-produktet samt produktgodkendelsesproceduren, herunder den afgrænsede målgruppe for PEPP-produktet.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 25, stk. 1, 1-5. afsnit, er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at opretholde, anvende og revidere en produktgodkendelsesprocedure, der er forholdsmæssigt afpasset og hensigtsmæssig, til brug for godkendelse af nye PEPP-produkter eller væsentlige ændringer i udbyderens eksisterende PEPP-produkter. Det er også strafbart ikke at angive en afgrænset målgruppe i produktgodkendelsesproceduren, ikke at sikre at den tilsigtede distributionsstrategi er i overensstemmelse med den afgrænsede målgruppe og at undlade at træffe hensigtsmæssige foranstaltninger for at sikre, at PEPP-produktet distribueres til den afgrænsede målgruppe. Det er endvidere strafbart for forvalteren ikke regelmæssigt at revidere de PEPP-produkter, vedkommende udbyder, og i den forbindelse at tage hensyn til eventuelle begivenheder, som materielt kunne påvirke de potentielle risici for den afgrænsede målgruppe, for derved som minimum at vurdere, om PEPP-produkterne stadig opfylder den afgrænsede målgruppes behov, og om den tilsigtede distributionsstrategi stadig er hensigtsmæssig. Derudover vil det være strafbart for PEPP-udbyderen ikke at give PEPP-distributøren alle relevante oplysninger om PEPP-produktet og produktgodkendelsesproceduren inklusiv den afgrænsede målgruppe.

I medfør af artikel 25, stk. 1, 6. afsnit, skal PEPP-distributører have indført passende ordninger, som gør det muligt at indhente de i 5. afsnit omhandlede oplysninger og forstå hvert PEPP-produkts egenskaber og afgrænsede målgruppe.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 25, stk. 1, 6. afsnit, er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i at undlade at indføre sådanne passende ordninger, hvormed forvalteren kan indhente alle relevante oplysninger om PEPP-produktet og produktgodkendelsesproceduren, herunder den for produktet afgrænsede målgruppe, og forstå det enkelte PEPP-produkts egenskaber og målgruppe.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 26 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 26 skal PEPP-udbydere inden et PEPP-produkt udbydes udarbejde et PEPP KID for et pågældende produkt. PEPP KID'et skal udarbejdes i overensstemmelse med anvisningerne i artikel 26, stk. 2-9, artikel 27 og artikel 28, og skal offentliggøres på PEPP-udbyderens hjemmeside.

Af artikel 26, stk. 2-9 følger en række generelle formkrav for PEPP KID'et, herunder krav til sproget, opsætning, og hvornår der skal udarbejdes selvstændige PEPP KID'er, samt krav om andre oplysninger, potentielle PEPP-opsparere skal have før aftaleindgåelsen.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 26 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at overholde de krav, der stilles til udformningen af PEPP KID'et, eksempelvis at anvende en lille skriftstørrelse, der besværliggør læsningen, eller undlade at give potentielle PEPP-opsparede de øvrige oplysninger, eksempelvis ikke at henvise til eventuelle offentligt tilgængelige indberetninger om PEPP-udbyderens økonomiske situation, herunder dennes solvens, således at potentielle PEPP-opsparede har nem adgang til disse oplysninger.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 27 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 27 skal PEPP KID'et affattes på de officielle sprog eller på mindst et af de officielle sprog, der anvendes i den del af medlemsstaten, hvor PEPP-produktet distribueres eller på et andet sprog, som de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat har accepteret. Hvis dokumentet er affattet på et andet sprog, skal det oversættes, og oversættelsen skal nøje gengive indholdet af det oprindelige PEPP KID.

Hvis et PEPP-produkt markedsføres i en medlemsstat gennem markedsføringsmateriale affattet på et eller flere af denne medlemsstats officielle sprog, skal PEPP KID'et som minimum være affattet på de tilsvarende officielle sprog. PEPP KID'et stilles efter anmodning til rådighed i et format, der er passende for PEPP-opsparede med synsudsættelse.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 27 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at udarbejde PEPP KID'et på mindst ét af de officielle sprog, der anvendes i den del af medlemsstaten, hvor PEPP-produktet distribueres, eller på et andet sprog, som er accepteret af de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat. Hvis forvalterens PEPP KID er affattet på et andet sprog, vil det være strafbart ikke at sikre, at dokumentet bliver oversat, og at oversættelsen på troværdig vis nøje gengiver indholdet af det oprindelige PEPP KID. Det vil endvidere være strafbart, hvis PEPP KID'et ikke findes på de samme officielle sprog som det markedsføringsmateriale, der anvendes til at markedsføre et PEPP-produkt i en medlemsstat, eller hvis forvalteren ikke på anmodning stiller PEPP KID'et til rådighed i et format, der er passende for PEPP-opsparede med synsudsættelse.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 28 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det følger af artikel 28, stk. 1-4, hvilket indhold PEPP KID'et skal have, hvilke overskrifter, der skal indgå, og hvordan det kan præsenteres digitalt.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 28 er forvaltere af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at udarbejde PEPP KID'et i overensstemmelse med de forskrifter, der følger af artikel 28. Det vil eksempelvis være ikke at medtage de angivne overskrifter, eller ikke at angive de omkostninger, som er forbundet med en investering, i både procent og beløb, jf. stk. 3, litra f), 1. pkt.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 29 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 29 må skal markedsføringsmateriale, der indeholder specifikke oplysninger om et PEPP-produkt, ikke indeholde udsagn, som er i modstrid med oplysningerne i PEPP KID'et eller mindsker betydningen af dette. I markedsføringsmaterialet angives det, at der findes et PEPP KID, og hvordan og hvor det kan erhverves, herunder PEPP-udbyderens hjemmeside.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 29 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i at markedsføringsmaterialet indeholder udsagn, som er i modstrid med oplysningerne i PEPP KID'et eller mindsker betydningen af disse oplysninger, samt at det ikke af markedsføringsmaterialet fremgår, at der findes et PEPP KID, og hvor og hvordan der kan opnås adgang til det, eksempelvis ved henvisning til forvalterens hjemmeside.

Med lovforslaget foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 30 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 30 gennemgår PEPP-udbyderen oplysningerne i PEPP KID'et mindst en gang om året og ændrer omgående dokumentet, hvis gennemgangen viser, at der er behov for ændringer. Den ændrede udgave gøres straks tilgængelig.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 30 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i, at forvalteren ikke mindst en gang om året gennemgår oplysningerne i PEPP KID'et og omgående ændrer dokumentet, hvis der viser sig behov herfor. Det vil ligeledes være strafbart, hvis der foretages ændringer i oplysningerne i PEPP KID'et, og det ændrede dokument ikke straks gøres tilgængeligt.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 33 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 33 skal PEPP-udbydere eller -distributører stille alle de PEPP KID'er, der er udarbejdet i overensstemmelse med artikel 26, til rådighed for potentielle PEPP-opparere i forbindelse med rådgivning om eller tilbud om salg af et PEPP-produkt, i god tid før de pågældende PEPP-opparere er bundet af en PEPP-aftale eller et tilbud vedrørende den pågældende PEPP-aftale. PEPP-udbyderen kan opfylde dette ved at stille PEPP KID'et til rådighed for en fysisk person, der har en skriftlig beføjelse til at træffe investeringsbeslutninger på vegne af PEPP-oppareren i forbindelse med transaktioner, der foretages i medfør af denne skriftlige beføjelse.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 33 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at stille alle de PEPP KID'er, som forvalteren har udarbejdet for sine produkter, til rådighed for potentielle PEPP-opparere forud for aftaleindgåelse. Dokumenterne skal være til rådighed i forbindelse med rådgivning om eller tilbud om salg af et PEPP-produkt, og i god tid før de pågældende PEPP-opparere er bundet af en PEPP-aftale eller et tilbud vedrørende den pågældende PEPP-aftale.

Hvis PEPP-oppareren har udpeget en fysisk person som sin repræsentant, der skriftligt har fået beføjelse til at træffe investeringsbeslutninger på vegne af PEPP-oppareren, kan forvalteren opfylde kravet ved at stille PEPP KID'et til rådighed for repræsentanten.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 34 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 34 skal PEPP-udbyderen eller -distributøren i forbindelse med rådgivning og før indgåelse af en PEPP-aftale udlevere individuelt tilpassede dokumenter til potentielle PEPP-oppareren, så denne kan træffe en informeret investeringsbeslutning. De forskellige dokumenter er nærmere beskrevet i artikel 34, stk. 1-3. Derudover skal PEPP-udbyderen eller -distributøren indhente konkrete oplysninger om den potentielle PEPP-opparers viden og erfaring inden for investeringer, samt vedkommendes investeringsmål og evne til at bære tab, for derved at kunne anbefale det bedst egnede produkt til den pågældende, potentielle PEPP-opparer. PEPP-udbyderens ansvarsområder må ikke reduceres, fordi rådgivningen ydes helt eller delvist gennem et automatiseret eller semiautomatiseret system. PEPP-udbydere og -distributører skal på anmodning over for de kompetente myndigheder kunne dokumentere, at fysiske personer, som yder rådgivning om PEPP-produkter, er i besiddelse af den nødvendige viden og kompetence til at opfylde deres forpligtelser i henhold til denne forordning.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 34 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling

består i ikke at udlevere de i artiklen beskrevne dokumenter. Et eksempel kan være, at forvalteren ikke indhenter nødvendige oplysninger fra den potentielle PEPP-opparer og på baggrund heraf leverer en specifikation af den pågældende, potentielle PEPP-oppareres pensionsrelaterede efterspørgsel og behov, herunder det eventuelle behov for at erhverve et produkt, der tilbyder annuiteter, jf. artikel 34, stk. 1, 1. pkt. Det vil endvidere være strafbart, hvis forvalteren ikke indhenter de nødvendige oplysninger, som er beskrevet i artikel 34, stk. 4, og ikke at lægge disse til grund for sin anbefaling. Det kan eksempelvis være ikke at indhente oplysninger om den potentielle PEPP-oppareres investeringsmål og risikotolerance. Forvalteren bærer det fulde ansvar for indhentelsen af nødvendige oplysninger fra den potentielle PEPP-opparer og udarbejdelsen af individuelt tilpassede dokumenter, også såfremt rådgivningen ydes helt eller delvist gennem et automatiseret eller semiautomatiseret system. Desuden vil det være strafbart, hvis forvalteren ikke over for de kompetente myndigheder kan dokumentere, at fysiske personer, som yder rådgivning om dennes PEPP-produkter, er i besiddelse af den viden og kompetence, som er nødvendig, for at kunne opfylde deres forpligtelser i henhold til forordningen.

Med lovforslaget foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 35 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 35 skal PEPP-udbyderen for hver PEPP-opparer årligt udarbejde et kortfattet, personligt dokument til udlevering under opsparingsfasen med centrale oplysninger for hver PEPP-opparer (en såkaldt PEPP-oversigt). I PEPP-oversigten skal der tages hensyn til de særlige forhold i de nationale pensionssystemer og al den relevante lovgivning, herunder den nationale social-, arbejdsmarkeds- og skatteret. I en PEPP-oversigt skal ordet "PEPP-oversigt" fremgå af overskriften, datoer i dokumentet skal være nøjagtige og skal fremgå tydeligt, oplysninger i dokumentet skal være nøjagtige og opdaterede, og hvis der foretages væsentlige ændringer i forhold til den senest udarbejdede PEPP-oversigt, skal disse fremgå tydeligt. Derudover skal PEPP-oppareren under hele aftalens løbetid omgående orienteres om enhver ændring i de i stk. 6, stk. 2, litra a-c nævnte forhold.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 35 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke under hele opsparingsfasen at udarbejde en årlig PEPP-oversigt med centrale oplysninger for hver PEPP-opparer og i overensstemmelse med artikel 35, stk. 1-5, eller ikke omgående at orientere om ændringer de i stk. 2, litra a-c nævnte forhold. Et eksempel kan være ikke omgående at orientere PEPP-oppareren om en ændring i de almindelige eller særlige policebetingelser.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 36 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 36, stk. 1, skal PEPP-udbyderen som minimum medtage de i litra a–l angivne centrale oplysninger.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 36, stk. 1, er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i, at forvalteren ikke medtager de oplysninger, som opremses i litra a–l. Et eksempel kan være ikke at inkludere opdaterede oplysninger om de bidrag, PEPP-opsparerer eller en tredjepart har indbetalt til PEPP-kontoen i løbet af de foregående 12 måneder, eller ikke at opdele PEPP-oversigten på alle eksisterende underkonti, hvis der er flere tilknyttet PEPP-opsparerens PEPP-konto.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 37 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 37 skal PEPP-oversigten angive, hvor og hvordan der kan indhentes supplerende oplysninger. I bestemmelsens stk. 1, litra a–e anføres eksempler på supplerende oplysninger, som det af PEPP-oversigten skal fremgå, hvor og hvordan PEPP-opsparerer kan hente.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 37, stk. 1, er den forvalter af alternative investeringsfonde, som er ansvarlig for udfærdigelse af PEPP-oversigten, jf. artikel 35, stk. 1, 1. pkt. Den strafbare handling består i ikke i at inkludere oplysning i PEPP-oversigten om, hvor og hvordan PEPP-opsparerer kan indhente supplerende oplysninger. Et eksempel kan være ikke i PEPP-oversigten at anviser, hvor PEPP-opsparerer kan finde yderligere praktiske oplysninger om PEPP-opsparerers rettigheder og muligheder, herunder med hensyn til investeringer, udbetalingsfasen, skift af udbydere og portabilitetsydelsen.

Med ”skift af udbydere” menes overførsel, på anmodning af en PEPP-opsparer, af de tilsvarende beløb eller i givet fald af aktiver i naturalier i overensstemmelse med artikel 52, stk. 4, fra én PEPP-konto til en anden, med lukning af den tidligere PEPP-konto, med forbehold for artikel 53, stk. 4, litra e.

Med lovforslaget foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 38 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 38, stk. 1 skal PEPP-udbydere ud over PEPP-oversigten to måneder før de datoer, der er omhandlet i artikel 59, stk. 1, litra a og b, eller på anmodning af PEPP-opsparerer, give hver enkelt PEPP-opsparer oplysninger om

den kommende start på udbetalingsfasen, de mulige udbetalingsformer og muligheden for, at PEPP-opsparerer kan ændre udbetalingsform i overensstemmelse med artikel 59, stk. 1. I medfør af stk. 2 skal PEPP-udbydere i udbetalingsfasen hvert år give PEPP-modtagere oplysninger om de PEPP-ydelser, der skal udbetales, og den tilsvarende udbetalingsform, og hvis PEPP-opsparerer fortsat foretager indbetalinger eller fortsat bærer investeringsrisici i udbetalingsfasen, skal PEPP-udbyderen fortsat levere PEPP-oversigten med de relevante oplysninger.

Med ”udbetalingsfase” skal forstås den periode, hvorunder aktiver opsøret på en PEPP-konto kan udbetales til finansiering af pensionstilværelsen eller andre indkomstkraav.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 38 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling efter stk. 1 består i ikke henholdsvis 14 måneder før og to måneder før påbegyndelse af udbetalingsfasen, eller på anmodning fra PEPP-opsparerer, at give den enkelte PEPP-opsparer oplysninger om den kommende start på udbetalingsfasen, de mulige udbetalingsformer og muligheden for at ændre udbetalingsform i overensstemmelse med artikel 59, stk. 1. Et eksempel på en overtrædelse af bestemmelsen kan f.eks. være, at PEPP-opsparerer ikke på anmodning gives oplysning om de mulige udbetalingsformer.

Den strafbare handling efter stk. 2 består i, at forvalteren ikke under udbetalingsfasen årligt giver PEPP-modtagerne oplysninger om de PEPP-ydelser, der skal udbetales, og den tilsvarende udbetalingsform. Det er endvidere en overtrædelse af stk. 2, at forvalteren ikke leverer den årlige PEPP-oversigt med de relevante, centrale oplysninger, hvis PEPP-opsparerer fortsat foretager indbetalinger eller fortsat bærer investeringsrisici i udbetalingsfasen.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 39 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 39 skal PEPP-udbyderen på anmodning af en PEPP-opsparer eller en PEPP-modtager eller disses repræsentanter give de supplerende oplysninger, der er omhandlet i artikel 37, stk. 1, samt supplerende oplysninger om de antagelser, der ligger til grund for de prognoser, der er omhandlet i artikel 36, stk. 1, litra d.

Med ”PEPP-modtager” skal forstås en fysisk person, der modtager PEPP-ydelser. PEPP-ydelser er PEPP-pensionsydelser og andre yderligere fordele, som en PEPP-modtager er berettiget til i henhold til PEPP-aftalen, navnlig i forbindelse med de stærkt begrænsede tilfælde af tilbagekøb, eller hvis PEPP-aftalen giver dækning af biometriske risici.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 39 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke på anmodning fra en PEPP-opsparer, en PEPP-modtager eller en repræsentant at give de supplerende oplysninger, bestemmelsen henviser til. Et eksempel kan være ikke at udlevere PEPP-udbyderens offentligt tilgængelige årsregnskaber eller årsrapporter, eller ikke at give supplerende oplysninger om de pensionsprognoser, der fremgår af PEPP-oversigten.

Med lovforslaget foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 40 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 40 skal PEPP-udbydere ud over de oplysninger, som følger af sektorspecifik lovgivning, til de kompetente myndigheder indberette de oplysninger, som er nødvendige for tilsynsprocessen. Af stk. 1 fremgår hvilket formål, de skal tjene, af stk. 3 fremgår hvilke elementer, som skal indgå og fra hvilke kilder, og af stk. 4 fremgår krav til kvaliteten af oplysningerne. I stk. 5 er opremset hvilke oplysninger, PEPP-udbydere årligt skal indberette til de kompetente myndigheder. Det følger endvidere af stk. 6, at PEPP-udbydere skal have indført passende systemer og strukturer, som gør det muligt at opfylde kravene i stk. 1-5, og at PEPP-udbydere skal have en nedskreven politik, som er godkendt af PEPP-udbyderens ledelses-, tilsyns- eller administrationsorgan, til løbende at sikre de indsendte oplysningers hensigtsmæssighed. Derudover skal PEPP-udbydere i henhold til stk. 8 forelægge den relevante nationale myndighed alle de oplysninger, der er nødvendige for, at der kan nydes godt af fordele eller incitamenter, der måtte være knyttet til indbetalinger og ydelser.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 40 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at indberette de relevante oplysninger af den kvalitet eller med det indhold, som fremgår af bestemmelsens stk. 1-4, ikke årligt at indsende de oplysninger, der fremgår af stk. 5, eller ikke at overholde kravene om passende systemer og en nedskrevet politik, som foreskrevet i stk. 6.

I medfør af artikel 41 skal PEPP-udbydere investere de aktiver, der svarer til PEPP-produktet, i overensstemmelse med prudent person-princippet og øvrige krav fastsat i artikel 41, stk. 1, litra a-h, medmindre der findes strengere bestemmelser i den nationale lovgivning.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 41 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at følge de i bestemmelsen fastsatte krav for investering. Det vil eksempelvis være ikke at investere i overensstemmelse med prudent person-princippet, og dermed ikke i overensstemmelse med, hvad PEPP-opsparerne

er stillet i udsigt, eller ikke at udsætte udbyderen selv eller de aktiver, der svarer til PEPP-produktet, for overdreven gearing, jf. stk. 1, litra h.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 42 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 42 kan PEPP-udbydere tilbyde PEPP-opsparende op til seks investeringsmuligheder, hvoraf en skal være et grundlæggende PEPP-produkt. I de øvrige kan indgå alternative investeringsmuligheder. Alle investeringsmuligheder skal imidlertid udformes på grundlag af en garanti eller en risikoreduktionsteknik, som sikrer PEPP-opsparende en tilstrækkelig beskyttelse.

Med ”risikoreduktionsteknikker” menes teknikker til systematisk reduktion af eksponeringen mod en risiko og/eller sandsynligheden for dens indtræden.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 42 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i, at forvalteren tilbyder PEPP-opsparende flere end seks investeringsmuligheder, ikke at inkludere et grundlæggende PEPP-produkt i sine investeringsmuligheder, eller ikke at udforme investeringsmuligheder på andet grundlag end en garanti eller en risikoreduktionsteknik, som sikrer PEPP-opsparende en tilstrækkelig beskyttelse.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 44 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 44 skal en PEPP-opsparende have ret til at vælge en anden investering i opsparingsfasen, hvis opspareren har valgt en alternativ investering, eller hvis der efterfølgende er sket ændringer i den valgte investering. Ændringen skal kunne foretages efter mindst 5 år fra aftaleindgåelsen, og i tilfælde af efterfølgende ændringer, efter fem år fra den seneste ændring i investeringsmuligheden. Ændringen skal kunne ske vederlagsfrit.

Med ”opsparingsfase” menes den periode, hvorunder der opsøres aktiver på en PEPP-konto, og som sædvanligvis løber, indtil PEPP-udbetalingsfasen begynder.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 44, er forvalteren af alternative investeringsfonde, der tilbyder alternative investeringsmuligheder. Den strafbare handling består i at undlade at give PEPP-opsparende mulighed for vederlagsfrit at vælge en anden investeringsmulighed mindst fem år fra indgåelse af PEPP-aftalen og, i tilfælde af efterfølgende ændringer, efter fem år fra den seneste ændring i investe-

ringsmuligheden, eller at opkræve betaling i forbindelse med ændringen.

Med lovforslaget foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 45 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 45, stk. 1, skal det grundlæggende PEPP-produkt være et sikkert produkt, der repræsenterer standardinvesteringsmuligheden. Det skal udformes som et produkt med en garanti for den kapital, der forfalder ved begyndelsen af udbetalingsfasen og i udbetalingsfasen, hvis det er relevant, eller som et produkt, der gør brug af en risikoreduktionsteknik, som har til formål at sikre den indskudte kapital. Omkostninger og gebyrer for det grundlæggende PEPP-produkt ikke må overstige 1 % af den årligt opsparede kapital.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 45, er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at udforme et PEPP-produkt i overensstemmelse med kravene i artikel 45, eksempelvis ikke at basere produktet på en garanti eller at lade omkostningerne overstige 1 % af den årligt opsparede kapital.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 46 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 46 skal brugen af risikoreduktionsteknikker sikre, at investeringsstrategien for PEPP-produktet er udformet, således, at det opbygger stabile og tilstrækkelige individuelle fremtidige pensionsindtægter fra PEPP-produktet og sikrer en retfærdig behandling af alle generationer af PEPP-opparere. Alle risikoreduktionsteknikker skal være pålidelige, robuste og i overensstemmelse med risikoprofilen for den tilsvarende investeringsmulighed, uanset om risikoreduktionsteknikkerne anvendes i forbindelse med det grundlæggende PEPP-produkt eller alternative investeringsmuligheder.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 46 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at overholde de krav til risikoreduktionsteknikkerne, der fremgår af artikel 46. Dette kan for eksempel være, at risikoreduktionsteknikkerne ikke er pålidelige, robuste eller i overensstemmelse med risikoprofilen for den tilsvarende investeringsmulighed.

I medfør af artikel 48, stk. 1, skal PEPP-udbydere som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra c, e og f, udpege en eller flere depositarer med henblik på opbevaringen af aktiver, der vedrører PEPP-pensionsvirksomheden og overvågningsopgaver.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 48, stk. 1, er forvalteren af alternative investeringsfonde eller depositaren.

For så vidt angår forvalteren af alternative investeringsfonde består den strafbare handling i ikke at udpege en eller flere depositarer. Der kan kun udpeges en depositar pr. alternativ investeringsfond. I medfør af lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. har forvalteren pligt til at sørge for, at den alternative investeringsfond udpeger en depositar.

Den strafbare handling for depositaren består i ikke at overholder sine overvågningsopgaver.

Med overvågningsopgaver menes de forpligtelser depositarer er pålagt i artikel 85-86, 89-90, 92-99 og 101-102 i FAIF level 2-forordningen - Kommissionens delegerede forordning nr. 231/2013/EU af 19. december 2012 om udbygning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU for så vidt angår undtagelser, generelle vilkår for drift, depositarer, gearing, gennemsigtighed og tilsyn.

Det fremgår af PEPP forordningens artikel 67, stk. 2, litra d, at de administrative sanktioner og andre foranstaltninger, der er fastsat i denne artikels stk. 3, som finder minimum anvendelse på situationer, hvor en depositar ikke har opfyldt sine overvågningsopgaver i henhold til artikel 48.

Med lovforslaget foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 50 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 50 skal PEPP-udbydere og -distributører indføre og anvende hensigtsmæssige og effektive procedurer for bilæggelse af klager fra PEPP-kunder vedrørende deres rettigheder og forpligtelser. Bestemmelsen fastsætter detaljerede krav til udformningen af sådanne procedurer, herunder sagsbehandlingstider, og information til PEPP-kunder om disse procedurer.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 50, er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at overholde de i artikel 50 nævnte krav for håndtering af klager. Dette kan for eksempel være, at proceduren ikke er gjort tilgængelig på et af de officielle sprog i den medlemsstat, PEPP-kunden har valgt.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 52 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 52 skal PEPP-udbydere tilbyde, at PEPP-kunder på anmodning kan skifte PEPP-udbyder. Bestem-

melsen fastsætter nærmere regler om, hvordan og hvornår et sådant skift kan foretages.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 52 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at overholde de i artikel 52 nævnte krav til at gennemføre et skift af udbyder. Dette kan for eksempel være, hvis forvalteren ikke tillader skift til en anden udbyder efter mindst fem år efter indgåelsen af PEPP-aftalen, eller at forvalteren alene tilbyder skift af udbyder i opsparingsfasen.

Det foreslås, at overtrædelse af artikel 53 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 53 skal henholdsvis den modtagende og den overførende PEPP-udbyder iværksætte skiftet inden for nærmere fastsatte frister og ved en i bestemmelsen fastsat sagsgang.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 53 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke på PEPP-kundens anmodning at udføre de proceduretrin, der er opregnet i artikel 53 inden for de i bestemmelsen fastsatte tidsfrister.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 54 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 54 kan den overførende PEPP-udbyder alene opkræve PEPP-kunden de reelt afholdte administrative omkostninger forbundet med lukningen af PEPP-kontoen, dog højst 0,5% af beløbet eller pengeværdien af de aktiver, der overføres. Den overførende PEPP-udbyder kan ikke kræve yderligere gebyrer eller afgifter af den modtagende PEPP-udbyder, og den modtagende PEPP-udbyder kan kun kræve de faktiske administrations- og transaktionsomkostninger forbundet med skiftet.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 54 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at overholde de i artikel 54 fastsatte rammer for opkrævninger i forbindelse med skift af udbyder. Dette kan for eksempel være den overdragende PEPP-udbyders opkrævning af et beløb, der overstiger de reelt afholdte administrative omkostninger.

Med lovforslaget foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 55 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 55 skal PEPP-udbydere straks godtgøre PEPP-kundens økonomisk tab, der direkte kan henføres til, at PEPP-udbyderen i forbindelse med et skift af PEPP-udbyder ikke har overholdt de forpligtelser, der fremgår af artikel 53, med mindre PEPP-udbyderen kan påberåbe sig en af de i stk. 2 nævnte ansvarsfritagelsesgrunde.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 55 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke straks at godtgøre PEPP-kundens økonomiske tab, som er beskrevet i artikel 55, stk. 1.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 56 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 56 skal PEPP-udbydere give PEPP-opsparere de oplysninger om ydelsen, der består i skift af udbyder, der er nødvendige for at sætte PEPP-opspareren i stand til at træffe en informeret beslutning. I artiklens stk. 1, litra a-e, er anført, hvilke oplysninger, der er nødvendige. Oplysningerne skal være tilgængelige på PEPP-udbyderens websted, og skal desuden stilles til rådighed for PEPP-opsparere efter anmodning i overensstemmelse med forordningens artikel 24.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 56 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at give PEPP-opsparere de i bestemmelsen anførte oplysninger samt at undlade at gøre oplysningerne tilgængelige på PEPP-udbyderens websted.

Til § 3

Til nr. 1 (§ 2, nr. 5 og 9, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Bestemmelsen i § 2 i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder en række definitioner.

I § 2, nr. 5, fremgår definitionen på et investeringsinstituts (UCITS') hjemland. Et investeringsinstituts hjemland defineres som den EU-medlemsstat, hvor investeringsinstituttet har opnået tilladelse i henhold til artikel 5 i direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), herefter UCITS-direktivet.

Et investeringsinstitut er en UCITS. Danske UCITS omfatter investeringsforeninger, SIKAV'er (selskaber for investering med en kapital, der er variabel) og værdipapirfonde.

Artikel 5 i UCITS-direktivet omhandler godkendelse af et investeringsinstitut af de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland. Artikel 5 i UCITS-direktivet er implementeret i dansk ret i §§ 9-11 i lov om investeringsforeninger m.v.

I § 2, nr. 9, fremgår definitionen på et administrationselskabs hjemland. Et administrationselskabs hjemland defineres som den EU-medlemsstat, hvor administrationselskabet har sit vedtægtsmæssige hjemsted.

I Danmark er et administrationselskab et investeringsforvaltningsselskab. Investeringsforvaltningsselskaber skal have tilladelse til at udøve virksomhed efter lov om finansiel virksomhed.

EØS-landene – Island, Liechtenstein og Norge - har ved afgørelse nr. 120/2010 af 10. november 2010 – bilag IX (Finansielle tjenesteydelser) til EØS-aftalen besluttet at tiltræde UCITS-direktivet.

Det foreslås, at det skal fremgå af definitionerne i § 2, nr. 5 og 9, i lov om investeringsforeninger m.v., at EØS-landene også er omfattet af bestemmelserne. I § 2, nr. 5 og 9, indsættes efter »Den EU-medlemsstat«: »eller det land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Lovforslaget vil medføre, at det kommer til at fremgå af definitionerne, at et EØS-land også kan være henholdsvis et investeringsinstituts (UCITS') eller administrationselskabs hjemland eller værtsland.

Til nr. 2 (§ 2, nr. 6 og 10, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Bestemmelsen i § 2 i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder en række definitioner.

I § 2, nr. 6, fremgår definitionen på et investeringsinstituts (UCITS') værtsland. Et investeringsinstituts værtsland defineres som en EU-medlemsstat, som ikke er investeringsinstituttets hjemland, og hvor andelene i investeringsinstituttet markedsføres.

I § 2, nr. 10, fremgår definitionen på et administrationselskabs værtsland. Et administrationselskabs værtsland defineres som en EU-medlemsstat, som ikke er administrationselskabets hjemland, og hvor administrationselskabet har filial eller præsterer tjenesteydelser.

EØS-landene – Island, Liechtenstein og Norge - har ved afgørelse nr. 120/2010 af 10. november 2010 – bilag IX (Finansielle tjenesteydelser) til EØS-aftalen besluttet at tiltræde UCITS-direktivet.

Det foreslås, at det skal fremgå af definitionerne i § 2, nr. 6 og 10, i lov om investeringsforeninger m.v., at EØS-landene også er omfattet af bestemmelserne. I § 2, nr. 6 og 10, indsættes efter »En EU-medlemsstat«: »eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område«.

Lovforslaget vil medføre, at det kommer til at fremgå af definitionerne, at et EØS-land også kan være henholdsvis et investeringsinstituts (UCITS') eller administrationselskabs hjemland eller værtsland.

Til nr. 3 (§ 10, stk. 1, nr. 2, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Bestemmelsen i § 10 i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder en række krav, som en SIKAV skal opfylde for at få tilladelse af Finanstilsynet til at udøve virksomhed som SIKAV.

En SIKAV er et selskab for investering med kapital, der er variabel. En SIKAV er en dansk UCITS og består af en eller flere afdelinger, der er særskilte økonomiske enheder.

Det følger af § 10, stk. 1, nr. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., at Finanstilsynet tillader en SIKAV at udøve virksomhed, hvis kravene i lovens § 3, stk. 1-3, 6 og 7, er opfyldt.

Bestemmelsen i § 3 i lov om investeringsforeninger indeholder en række krav til virksomheder, hvis de skal have tilladelse af Finanstilsynet til at udøve virksomhed som danske UCITS.

Danske UCITS er investeringsforeninger, SIKAV'er og værdipapirfonde.

I lov om investeringsforeninger m.v. § 3, stk. 6, fremgår, at værdipapirfonde kun må udøve virksomhed som nævnt i stk. 1 og 3 og § 26, stk. 1, og har eneret og pligt til at benytte betegnelsen værdipapirfond i værdipapirfondens navn i breve og på andre forretningspapirer, herunder elektroniske meddelelser, og på værdipapirfondens hjemmeside, jf. dog § 4, stk. 2. Pligterne i 1. pkt. påhviler i medfør af § 8, stk. 4, det investeringsforvaltningsselskab eller administrationselskab, der administrerer værdipapirfonden. Andre virksomheder må ikke anvende navne eller betegnelser, der er egnet til at fremkalde det indtryk, at de er værdipapirfonde.

Af § 3, stk. 7, i lov om investeringsforeninger m.v. fremgår, at Finanstilsynet videresender de i stk. 2, nr. 2, nævnte oplysninger til de kompetente myndigheder i et andet medlemsland inden for Den Europæiske Union eller et land, som

Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når feederinstituttet har hjemsted der.

Henvisninger til § 3 i gældende § 10, stk. 1, nr. 2, er således ikke korrekte.

I 2013 blev der udarbejdet en ny hovedlov til lov om investeringsforeninger m.v., hvor § 3 i lov om investeringsforeninger m.v. indeholdt 11 stykker. Stk. 6 og 7 omhandlede krav til SIKAV'er.

Ved lov nr. 706 af 8. juni 2018, om ændring af lov om finansiel virksomhed, hvidvaskloven, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og forskellige andre love blev tre stykker (stk. 5, 7 og 9) i § 3 ophævet, uden at der skete konsekvensrettelser i § 10 i lov om investeringsforeninger m.v.

Det foreslås at ændre § 10, stk. 1, nr. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., således at der indsættes en henvisning til § 3, stk. 5, i stedet for 6 og 7. Det indebærer, at der fremadrettet bliver henvist til § 3, stk. 1-3 og 5.

Ændringen vil medføre, at der fremover henvises til de korrekte stykker i § 3 i lov om investeringsforeninger m.v.

Til nr. 4 (§ 11, stk. 1, nr. 1, og § 11, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v.)

I § 11 i lov om investeringsforeninger m.v. fremgår en række krav til værdipapirfonde, som skal opfyldes, før værdipapirfonden kan få tilladelse af Finanstilsynet til at udøve virksomhed.

En værdipapirfond består af en eller flere afdelinger, der er særskilte økonomiske enheder. Værdipapirfonde kan alene etableres og administreres af investeringsforvaltningsselskaber. En værdipapirfond er en dansk UCITS.

I lov om investeringsforeninger m.v. § 11, stk. 1, nr. 1, følger, at Finanstilsynet tillader en værdipapirfond at udøve virksomhed, hvis kravene i lovens § 3, stk. 1-3, 8 og 9, er opfyldt.

Af lov om investeringsforeninger m.v. § 11, stk. 2, fremgår, at en ansøgning om tilladelse efter § 3, stk. 1-3, 8 og 9, skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i stk. 1 er opfyldt.

Ved lov nr. 706 af 8. juni 2018, om ændring af lov om finansiel virksomhed, hvidvaskloven, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og forskellige andre love blev tre stykker (stk. 5, 7 og 9) i § 3 ophævet uden der skete

konsekvensrettelser i § 11 i lov om investeringsforeninger m.v. Den gældende § 3 indeholder ikke længere et stk. 8 og stk. 9.

Det foreslås at ændre § 11, stk. 1, nr. 1, og § 11, stk. 2, således at der indsættes en henvisning til § 3, stk. 6, i stedet for § 3, stk. 8 og 9. Det indebærer, at der fremadrettet bliver henvist til § 3, stk. 1-3 og 6.

Ændringen vil medføre, at der fremover henvises til de korrekte stykker i § 3 i lov om investeringsforeninger m.v.

Til nr. 5 (§ 94, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v.)

§ 94 i lov om investeringsforeninger m.v. omhandler danske UCITS' pligt til at indsende årsrapporter til Erhvervsstyrelsen og Finanstilsynet.

Det følger af § 94, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v., at et feederinstitut med et udenlandsk masterinstitut skal sende masterinstitutets årsrapport og halvårsrapport til Finanstilsynet.

Et feederinstitut er en UCITS eller en afdeling heraf, der har tilladelse i sit hjemland til at investere mindst 85 pct. af sin formue i en anden UCITS, eller en dansk UCITS eller en afdeling heraf, der har tilladelse efter § 12, stk. 2, henholdsvis § 15, stk. 3, § 16, stk. 3, eller § 17, stk. 3, jf. § 2, nr. 21, i lov om investeringsforeninger m.v.

Et masterinstitut er en UCITS, herunder en dansk UCITS eller en afdeling heraf, som har mindst et feederinstitut blandt sine investorer, ikke selv er et feederinstitut og ikke investerer i et feederinstitut, jf. § 2, nr. 20, i lov om investeringsforeninger m.v.

En UCITS er et investeringsinstitut, der har tilladelse i henhold til regler, der gennemfører direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), og som i medfør af direktivets artikel 1, stk. 3, kan oprettes

- a) i henhold til aftale som investeringsfonde administreret af investeringsforvaltningsselskaber eller administrationselskaber (i Danmark: værdipapirfonde),
- b) som trusts (unit trusts) eller
- c) i henhold til vedtægter som investeringselskaber (i Danmark: investeringsforeninger og selskaber for investering med kapital, der er variabel (SIKAV'er)), jf. § 2, nr. 4, i lov om investeringsforeninger m.v.

Danske UCITS er investeringsforeninger, SIKAV'er (selskab for investering med kapital, der er variabel) og værdipapirfonde.

Det foreslås at ændre § 94, stk. 5, så det kommer til at fremgå af bestemmelsen, at et feederinstitut med et udenlandsk masterinstitut skal sende masterinstitutets årsrapport og halvårsrapport til Finanstilsynet ved anvendelse af digital kommunikation.

Ændringen medfører, at et feederinstitut med et udenlandsk masterinstitut ikke længere vil kunne indsende årsrapporter og halvårsrapporter til Finanstilsynet i fysisk form.

Til nr. 6 (§ 100, stk. 1 og 2, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Ifølge § 100, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. skal den eksterne revisor for en dansk UCITS og dennes afdelinger straks meddele Finanstilsynet oplysninger om ethvert forhold og enhver afgørelse, som revisoren bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, og som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som særlig vedfører den danske UCITS' og dennes afdelingers drift, som kan påvirke den danske UCITS' og dennes afdelingers fortsatte aktivitet eller føre til nægtelse af at påtage regnskabet eller til, at konklusionen modificeres.

Det foreslås i § 100, stk. 1, at "afgørelse" ændres til "beslutning", da beslutning er i bedre overensstemmelse med ordlyden af artikel 106 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet). Af direktivet fremgår det, at meddelelsespligten gælder "ethvert forhold eller enhver beslutning". Eftersom "ethvert forhold" i praksis også vil inkludere enhver beslutning, og en afgørelse vil være en beslutning, er der alene tale om en sproglig ændring uden materiel betydning, for hvornår der skal gives meddelelse til Finanstilsynet.

Til nr. 7 (§ 100, stk. 1, nr. 1, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Ifølge § 100, stk. 1, nr. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. skal den eksterne revisor for en dansk UCITS og dennes afdelinger straks meddele Finanstilsynet oplysninger om ethvert forhold og enhver afgørelse, som revisoren bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, og som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse

af tilladelse, eller som særlig vedfører den danske UCITS' og dennes afdelingers drift.

Det foreslås i § 100, stk. 1, nr. 1, at "drift" ændres til "aktiviteter", da aktiviteter er i bedre overensstemmelse med ordlyden af artikel 106 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet). Der er tale om en sproglig ændring.

Til nr. 8 (§ 100, stk. 1, nr. 2, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Ifølge § 100, stk. 1, nr. 2, i lov om investeringsforeninger m.v. skal den eksterne revisor for en dansk UCITS og dennes afdelinger straks meddele Finanstilsynet oplysninger om ethvert forhold og enhver afgørelse, som revisoren bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, og som kan påvirke den danske UCITS' og dennes afdelingers fortsatte aktivitet.

Det foreslås i § 100, stk. 1, nr. 2, at "aktivitet" ændres til "drift", da drift er i bedre overensstemmelse med ordlyden af artikel 106 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet). Der er tale om en sproglig ændring.

Til nr. 9 (§ 161, stk. 1, 2. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det følger af § 161, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., at Finanstilsynet påser overholdelsen af en række direktiver og forordninger.

Det foreslås for det første, at der i § 161, stk. 1, 2. pkt., i lov om investeringsforeninger, indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 (cross border-forordningen).

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet udpeges som ansvarlig myndighed for tilsynet med overholdelse af cross border-forordningen.

Finanstilsynet er allerede i dag tilsynsmyndighed for de virksomheder, der omfattes af cross border-forordningen.

Det foreslås også at indsætte en henvisning til § 161, stk. 1, 2. pkt. i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt.

Tilføjjelsen vil medføre, at Finanstilsynet som kompetent myndighed kan føre tilsyn med, at PEPP-forordningen og regler udstedt i medfør heraf overholdes.

Finanstilsynet er allerede i dag tilsynsmyndighed for investeringsforeninger, der omfattes af forordningen.

I henhold til artikel 61, stk. 1, i PEPP-forordningen fører de kompetente myndigheder for PEPP-udbyderen løbende og i overensstemmelse med den relevante sektorspecifikke tilsynsordning tilsyn med overholdelsen af PEPP-forordningen. De er tillige ansvarlige for tilsynet med dels overholdelsen af forpligtelserne i PEPP-udbyderens regler eller vedtægter, dels hensigtsmæssigheden af dennes ordninger og organisation med hensyn til de opgaver, der skal udføres i forbindelse med udbud af et PEPP-produkt.

De kompetente myndigheder er i artikel 2, nr. 18, i PEPP-forordningen defineret som de nationale myndigheder udpeget af en medlemsstat til at føre tilsyn med PEPP-udbydere eller PEPP-distributører, alt efter tilfældet, eller til at udføre de opgaver, der er omhandlet i forordningen.

I medfør af artikel 62 i PEPP-forordningen skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget af de nationale myndigheder, har de tilsyns-, undersøgelses- og sanktionsbeføjelser, der er nødvendige, for at den kan opfylde sine opgaver i henhold til PEPP-forordningen.

Bestemmelsen gennemfører PEPP-forordningens artikel 61 og 62.

Til nr. 10 (§ 190, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det følger af § 190, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v., at overtrædelse af en række bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1131/EU af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger straffes med bøde.

Det foreslås, at der er i § 190, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v., indsættes en henvisning til artikel 5 og 6 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt.

Den foreslåede ændring vil medføre, at der fastsættes hjemmel i lov om investeringsforeninger m.v. til at straffe overtrædelser af PEPP-forordningen med bøde.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af artikel 67 i PEPP-forordningen, som forpligter medlemsstaterne til at pålægge administrative eller strafferetlige sanktioner for en række af forordningens artikler.

Det følger af artikel 67, stk. 1, i PEPP-forordningen, at medlemsstaterne skal fastsætte bestemmelser om passende administrative sanktioner og andre foranstaltninger, som finder anvendelse for overtrædelser af forordningen, og træffe alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. De fastsatte administrative sanktioner og andre foranstaltninger skal være effektive, forholdsmæssige og have afskrækkende virkning.

Medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner som omhandlet i første afsnit af artikel 67, stk. 1, for overtrædelser, der er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til deres nationale ret.

Ved "selvadministrerende investeringsforening" forstås en investeringsforening, der ikke har delegeret administrationen af investeringsforeningen til et investeringsforvaltnings-selskab. En selvadministrerende investeringsforening må kun distribuere egne produkter.

Nedenfor anføres en mere uddybende beskrivelse af indholdet i artikel 5 og 6 i PEPP-forordningen, der foreslås straffebelagt med den foreslåede bestemmelse.

Med den foreslåede ændring foreslås, at overtrædelse af artikel 5 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det følger af artikel 5, stk. 1, at et PEPP-produkt kun må udbydes og distribueres i Unionen, hvis det er registreret i det centrale offentlige register, der føres af EIOPA.

EIOPA er Den Europæiske Myndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 5 er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening, som ikke registrerer et "PEPP-produkt". Den selvadministrerende investeringsforening må ikke selv udbyde eller distribuere et PEPP-produkt, men må gerne registrere det. Den strafbare handling består i at registrere produkter under betegnelsen "paneuropæisk personligt pensionsprodukt" eller "PEPP-produkt", ikke registreres i overensstemmelse med PEPP-forordningens artikel 6.

Med den foreslåede ændring foreslås, at overtrædelse af artikel 6 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning

I medfør af artikel 6, stk. 2, skal de i stk. 1 anførte finansielle virksomheder indgive ansøgning til den nationale, kompetente myndighed, og ansøgningen skal indeholde nærmere angivne oplysninger, som oplystes i bestemmelsens stk. 2.

Selvadministrerende investeringsforening er en finansiell virksomhed omfattet af § 6, stk. 1, litra e.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 6, stk. 2, er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening, der indgiver ansøgning til Finanstilsynet om registrering af et PEPP-produkt. Den straffbare handling består i at angive urigtige eller vildledende erklæringer/oplysninger til brug for ansøgning efter artikel 6, eller på anden uretmæssig vis at opnå registrering af et PEPP-produkt i strid med artikel 6.

I medfør af artikel 6, stk. 6, 2. pkt. skal enhver ændring i den dokumentation eller de dokumenter, der er indgivet i forbindelse med ansøgningen om registrering, meddeles Finanstilsynet omgående.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 6, stk. 6, 2. pkt., er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening, der til Finanstilsynet har indgivet ansøgning om registrering af et PEPP-produkt. Den straffbare handling består i ikke straks/uden ugrundet ophold at give Finanstilsynet besked om ændringer i de indsendte oplysninger.

Med den foreslåede ændring foreslås det endvidere, at overtrædelse af artikel 7 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 7, stk. 3, kan en finansiell virksomhed, som omtalt i artikel 6, stk. 1, udbyde eller distribuere et PEPP-produkt fra og med den dato, produktet registreres i det centrale, offentlige register.

Det følger af artikel 6, stk. 1, litra e, at investeringsselskaber eller administrationsselskaber, der er godkendt i henhold til direktiv 2009/65/EF kan ansøge om registrering af et PEPP-produkt. En selvadministrerende investeringsforening må ikke udbyde og distribuere PEPP-produkter, men foreningen må registrere et PEPP-produkt.

Til § 4

Til nr. 1 (§ 39 i lov om betalinger)

Det følger af § 39 i lov om betalinger, at et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut kun må outsource væsentlige driftsmæssige funktioner, når instituttet har underrettet Finanstilsynet om outsourcingen, når outsourcingen ikke i væsentlig grad forringer kvaliteten af instituttets interne kontrol eller Finanstilsynets mulighed for at overvåge, om instituttet opfylder alle forpligtelserne i denne lov, når outsourcingen ikke medfører, at den daglige ledelse delegerer sit ansvar, når instituttets forhold til og forpligtelser over for sine brugere i henhold til denne lov ikke ændres. De betingelser, som instituttet skal opfylde for at blive meddelt tilladelse og bevare denne i henhold til denne lov, skal fortsat opfyldes. Ingen af de betingelser, som lå til grund for meddelelsen af tilladelsen må ophæves eller ændres.

Bestemmelsen implementerer 2. betalingstjenestedirektivs regler om anvendelse af outsourcing, i artikel 19, stk. 6, artikel 20, stk. 1, og artikel 28, stk. 1, 2. pkt. Heraf følger det bl.a., at hvis betalingsinstitutter eller et e-pengeinstitut har til hensigt at outsource betalingstjenesters driftsmæssige funktioner, skal de underrette de kompetente myndigheder i hjemlandet herom.

Derudover fremgår det, at vigtige driftsmæssige funktioner, herunder IT-systemer, ikke må outsources på en måde, der i væsentlig grad forringer kvaliteten af betalingsinstituttets interne kontrol og de kompetente myndigheders mulighed for at kunne overvåge og spore, om betalingsinstituttet opfylder alle forpligtelserne i dette direktiv.

§ 39 i lov om betalinger omtaler i dag kun væsentlige driftsmæssige funktioner, og der følger derfor i dag kun et underretningskrav for outsourcing, når der er tale om outsourcing af væsentlige driftsmæssige funktioner. I overensstemmelse med artikel 19, stk. 6, i 2. betalingstjenestedirektiv forstås en driftsmæssig funktion som væsentlig, hvis en fejl eller et svigt i gennemførelsen af funktionen i væsentlig grad vil forringe instituttets overholdelse af de krav, der stilles i forbindelse med instituttets tilladelse, eller dets øvrige forpligtelser efter denne lov, regler udstedt i medfør heraf og bestemmelser indeholdt i Den Europæiske Unions forordninger for de områder af loven, som Finanstilsynet fører tilsyn med, dets driftsmæssige resultat eller instituttets soliditet eller fortsatte beståen.

Med henblik på at opnå en mere direktivnær implementering, foreslås der i § 39 indsat et nyt stk. 1, hvoraf det fremgår, at et e-pengeinstitut eller et betalingsinstitut kan efter underretning af Finanstilsynet outsource en proces en tjenesteydelse eller en aktivitet, som virksomheden ellers selv ville udføre, til en leverandør.

Dermed fastsættes det i § 39, stk. 1, i lov om betalinger, at uanset type af outsourcing, skal Finanstilsynet altid underrettes herom på forhånd.

Til nr. 2 (§ 39, stk. 1, i lov om betalinger)

Det følger i dag af § 39 i lov om betalinger, at et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut kun må outsource væsentlige driftsmæssige funktioner, når instituttet har underrettet Finanstilsynet om outsourcingen, når outsourcingen ikke i væsentlig grad forringer kvaliteten af instituttets interne kontrol eller Finanstilsynets mulighed for at overvåge, om instituttet opfylder alle forpligtelserne i denne lov, når outsourcingen ikke medfører, at den daglige ledelse delegerer sit ansvar, når instituttets forhold til og forpligtelser over for sine brugere i henhold til denne lov ikke ændres. De betingelser, som instituttet skal opfylde for at blive meddelt tilladelse og bevare denne i henhold til denne lov, skal fortsat opfyldes. Ingen af de betingelser, som lå til grund for meddelelsen af tilladelsen må ophæves eller ændres.

Det foreslås, at ordlyden i § 39, stk. 1, ændres så ”væsentlige driftsmæssige funktioner” ændres til ”en kritisk eller vigtig proces, tjenesteydelse eller aktivitet”.

Ved vurderingen af om virksomheden selv ville have udført den outsourcete proces, tjenesteydelse eller aktivitet, bør virksomheden overveje om den proces, den tjenesteydelse eller den aktivitet, eller dele heraf, der outsources til en leverandør, udføres gentagne gange eller løbende af leverandøren. Det skal forudsættes af parterne, at aftalen ikke kun er en enkeltstående ydelse, men en aftale der på tidspunktet for dens indgåelse, forventes at gentage sig og strække sig over en periode af en vis varighed, og vurderes om denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet, eller dele heraf, normalt ville falde inden for rammerne af processer, tjenesteydelser eller aktiviteter, der ville eller kunne blive udført af virksomheden, også selvom virksomheden ikke har udført denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet selv tidligere.

Såfremt det outsourcete kan kategoriseres som enten en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, finder reglerne anvendelse, uanset om det outsourcete også vil falde under en af de øvrige kategorier.

En proces, tjenesteydelse eller aktivitet, betragtes som kritisk eller vigtig, hvis en fejl eller et svigt i gennemførelsen af processen, tjenesteydelsen eller aktiviteten i væsentlig grad vil forringe instituttets overholdelse af de krav, der stilles i forbindelse med instituttets tilladelse, eller dets øvrige forpligtelser efter denne lov, regler udstedt i medfør heraf og bestemmelser indeholdt i Den Europæiske Unions forordninger for de områder af loven, som Finanstilsynet fører tilsyn med, dets driftsmæssige resultat eller instituttets soliditet eller fortsatte beståen.

Som udgangspunkt vil en proces, tjenesteydelse eller aktivitet således blive betragtet som kritisk eller vigtig, hvis beslutningen om outsourcing går ud over, hvad direktionen

normalt kan beslutte, uden mandat fra bestyrelsen, under hensyn til instituttets art og størrelse. Outsourcing af opgaver, som kan have betydning for betalingstjenestens driftsmæssige funktioner, kan derimod godt være af ikke-kritisk eller vigtig karakter, og vil derved ikke være omfattet af bestemmelsen. Dette kan eksempelvis omfatte: Juridisk rådgivning, uddannelse af medarbejdere, fakturering og bogholderi samt operationelle funktioner, der ikke har betydning for brugere af betalingstjenester, såsom kantinedrift og rengøring.

Den nærmere afgrænsning af kritisk eller vigtig outsourcing og øvrig outsourcing vil i øvrigt blive fastlagt igennem Finanstilsynets praksis

Med ændringen sikres det, at loven anvender den terminologi, der også anvendes i ”Retningslinjer for outsourcing” udstedt af EBA, og som også finder anvendelse for e-penge- og betalingsinstitutter. Ved en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, vil det være enhver form for outsourcing og ikke kun ved væsentlige driftsmæssige funktioner, hvorfor der foretages en udvidelse af omfanget af den tidligere bestemmelse. Efter den nye bestemmelse er det således alle former for outsourcing, og ikke kun outsourcing af væsentlige driftsmæssige funktioner, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn.

Ændringen vurderes at være i overensstemmelse med 2. betalingstjenestedirektiv, idet direktivet ikke kun omtaler outsourcing af ”væsentlige driftsmæssige funktioner”, men outsourcing af aktiviteter i øvrigt. Endvidere tager ”Retningslinjer for outsourcing” udstedt af EBA netop udgangspunkt i disse regler. Ændringen vurderes således at være en direktivkonform implementering, og sikrer en ensartet forståelse af outsourcingbegrebet på tværs af de virksomheder, der er omfattet af de samme regler.

Med forslaget sikres det ligeledes, at definitionen af outsourcing harmoniseres på tværs af den finansielle sektor, hvilket vil bidrage til, at outsourcete aktiviteter som udgangspunkt vil blive underlagt samme regulering, uanset om det eksempelvis er et betalingsinstitut eller et pengeinstitut, der har outsourcete udstedelse af betalingskort til en leverandør.

Til nr. 3 (§ 39, stk. 1, nr. 1, i lov om betalinger)

Det følger af den gældende § 39, stk. 1, nr. 1, at et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut kun må outsource væsentlige driftsmæssige funktioner, når instituttet har underrettet Finanstilsynet om outsourcingen.

Det foreslås, at § 39, stk. 1, nr. 1, ophæves.

Ophævelsen skal ses i lyset af, at der med lovforslagets § 4, nr. 5, indføres en ny bemyndigelse til erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler vedrørende e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters pligt til at underrette Finanstilsynet om outsourcing i § 39, stk. 3, nr. 6, der bliver til § 39, stk. 4, nr. 6, i lov om betalinger. Der vil blive udstedt en bekendtgørelse, der fastsætter nærmere regler herom.

Til nr. 4 (§ 39, stk. 2, i lov om betalinger)

Det følger af § 39, stk. 2, i lov om betalinger, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at instituttets outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder betingelserne fastsat i stk. 1.

Med dette lovforslags § 4, nr. 1, er der foreslået indsat et nyt stk. 1 i § 39, hvorefter det gældende stk. 1 bliver til stk. 2.

Det foreslås på den baggrund, at ændre ordlyden af § 39, stk. 2, der bliver stk. 3, således at ordene "fastsat i stk. 1" ændres til "i denne bestemmelse eller regler fastsat i medfør af stk. 4".

Ændringen medfører, at bestemmelsen udvides, således at Finanstilsynet fremover kan træffe afgørelse om, at instituttets outsourcing skal bringes til ophør indenfor en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder betingelserne i § 39, eller regler fastsat i medfør af § 39, stk. 4.

Til nr. 5 (§ 39, stk. 3, i lov om betalinger)

Den gældende § 39, stk. 3, i lov om betalinger, bemyndiger erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler om outsourcing af væsentlige driftsmæssige funktioner for e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter i forhold til de betingelser for outsourcing, der omtales i § 39, stk. 1, i lov om betalinger. Bemyndigelsen har endnu ikke været udnyttet.

Det foreslås at nyaffatte § 39, stk. 3, der som følge af lovforslagets § 4, nr. 1, bliver til stk. 4, således at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler vedrørende e-penge- og betalingsinstitutters outsourcing.

Det foreslås i § 39, stk. 3, nr. 1, der bliver til § 39, stk. 4, nr. 1, at erhvervsministeren vil fastsætte nærmere regler om instituttets ledelsesordninger, ansvar, risikostyring, overvågning, kontrol og rapportering i tilknytning til outsourcing til en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing. Outsourcingvirksomhederne skal have effektive former for virksomhedsstyring, ligesom at outsourcingvirksomhederne skal sikre, at organisationens opbygning indrettes således, at

der er klart definerede ansvars- og arbejdsområder for outsourcing. Bemyndigelsesbestemmelsen vil for så vidt angår de nævnte forhold blive udnyttet i én samlet bekendtgørelse, der forventes udformet i overensstemmelse med "Retningslinjer for outsourcing" udstedt af EBA. Reglerne vil blive revideret for outsourcingvirksomhedens brug af outsourcing i forhold til blandt andet den governance og de processer, som outsourcingvirksomheden skal efterleve, når den foretager outsourcing. Eksempelvis vil der i bekendtgørelsen blive stillet krav om, at outsourcingvirksomhederne skal have et register over alle deres outsourcingordninger. "Retningslinjer for outsourcing" udstedt af EBA stiller differentierede krav i forhold til virksomhedstypen, men i særdeleshed også i relation til, om outsourcingen kan betegnes som kritisk eller vigtig, hvor kravene er større end for anden outsourcing. Den nærmere afgrænsning af kritisk outsourcing og øvrig outsourcing vil blive fastlagt igennem Finanstilsynets praksis. Den nærmere udnyttelse af bemyndigelsen vil vise, om der er behov for at foretage ændringer i andre administrative forskrifter.

Det foreslås i § 39, stk. 3, nr. 2, der bliver til § 39, stk. 4, nr. 2, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om instituttets interne retningslinjer for outsourcing. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse, der forventes udformet i overensstemmelse med "Retningslinjer for outsourcing" udstedt af EBA

Det foreslås i § 39, stk. 3, nr. 3, der bliver til § 39, stk. 4, nr. 3, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om instituttets håndtering af interessekonflikter i forbindelse med outsourcing. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse, der forventes udformet i overensstemmelse med "Retningslinjer for outsourcing" udstedt af EBA.

Det foreslås i § 39, stk. 3, nr. 4, der bliver til § 39, stk. 4, nr. 4, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om de krav, som instituttet som minimum skal sikre, at leverandører eller underleverandører til enhver tid skal opfylde, herunder også adgangs-, oplysnings- og revisionsrettigheder hos leverandører og underleverandører. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse, der forventes udformet i overensstemmelse med "Retningslinjer for outsourcing" udstedt af EBA.

Det foreslås i § 39, stk. 3, nr. 5, der bliver til § 39, stk. 4, nr. 5, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om de krav, som outsourcingkontrakten skal indeholde og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse, der forventes udformet i overensstemmelse med "Retningslinjer for outsourcing" udstedt af EBA.

Det foreslås i § 39, stk. 3, nr. 6, der bliver til § 39, stk. 4, nr. 6, erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om institutternes pligt til at underrette Finanstilsynet om outsourcing. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse, der forventes udformet i overensstemmelse med ”Retningslinjer for outsourcing” udstedt af EBA

Til nr. 6 (§ 148 i lov om betalinger)

Den gældende § 148, stk. 1, i lov om betalinger, fastsætter at omkostninger ved Forbrugerombudsmandens og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens administrations af loven pålægges udbydere af betalingsinstrumenter, hvor betalingsinstrumenter defineres i henhold til lovens § 7, nr. 18. Efter den gældende § 148, stk. 2, kan erhvervsministeren fastsætte nærmere regler om fastsættelse af betalingen og om Forbrugerombudsmandens og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens opkrævning heraf.

Beregning og betaling af gebyr er i dag reguleret i bekendtgørelse nr. 1492 af 15. december 2004 om gebyrer i medfør af lov om visse betalingsmidler.

Tilsynet af udbydere af betalingsinstrumenter finansieres således i dag ved et gebyr, der fastsættes i forhold til omsætningen på betalingstransaktioner gennemført på de udbudte betalingsinstrumenter, jf. § 1 i bekendtgørelse nr. 1492 af 15. december 2004 om gebyrer i medfør af lov om visse betalingsmidler.

Det foreslås at nyaffatte § 148 i lov om betalinger.

Det foreslås i § 148, stk. 1, at dækning af omkostningerne ved Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens tilsyn efter lov om betalinger fremover skal finansieres ved en årlig afgift, der betales af de i § 148, stk. 1, nr. 1-6, oplyste finansielle virksomheder til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Det foreslås i stk. 1, nr. 1, at der for betalingsinstitutter fastsættes et grundbeløb for afgiften på 26.820 kr. Beløbet er angivet i 2020-pris- og lønniveau. Grundbeløbet for afgiften vil blive reguleret årligt i tråd med det generelle pris- og lønindeks, jf. den foreslåede § 148, stk. 4.

Det foreslås i stk. 1, nr. 2, at der for betalingsinstitutter fra udlandet (filial i Danmark) fastsættes et grundbeløb for afgiften på 8.940 kr. Beløbet er angivet i 2020-pris- og lønniveau. Grundbeløbet for afgiften vil blive reguleret årligt i tråd med det generelle pris- og lønindeks, jf. den foreslåede § 148, stk. 4.

Det foreslås i stk. 1, nr. 3, at der for e-pengeinstitutter fastsættes et grundbeløb for afgiften på 45.880 kr. Beløbet er

angivet i 2020-pris- og lønniveau. Grundbeløbet for afgiften vil blive reguleret årligt i tråd med det generelle pris- og lønindeks, jf. den foreslåede § 148, stk. 4.

Det foreslås i stk. 1, nr. 4, at der for virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester fastsættes et grundbeløb for afgiften på 3.150 kr. Beløbet er angivet i 2020-pris- og lønniveau. Grundbeløbet for afgiften vil blive reguleret årligt i tråd med det generelle pris- og lønindeks, jf. den foreslåede § 148, stk. 4.

Det foreslås i stk. 1, nr. 5, at der for virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge fastsættes et grundbeløb for afgiften på 4.450 kr. Beløbet er angivet i 2020-pris- og lønniveau. Grundbeløbet for afgiften vil blive reguleret årligt i tråd med det generelle pris- og lønindeks, jf. den foreslåede § 148, stk. 4.

Det foreslås i stk. 1, nr. 6, at der for virksomheder med tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester fastsættes et grundbeløb for afgiften på 8.560 kr. Beløbet er angivet i 2020-pris- og lønniveau. Grundbeløbet for afgiften vil blive reguleret årligt i tråd med det generelle pris- og lønindeks, jf. den foreslåede § 148, stk. 4.

Det foreslås i stk. 2, at virksomheder, der er meddelt tilladelse efter § 7, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, til at udøve virksomhed som pengeinstitut, og filialer her i landet af kreditinstitutter etableret i Den Europæiske Union eller i et land, som Den Europæiske Union har indgået aftale med på det finansielle område, betaler differencen mellem omkostningerne ved tilsynet og provenuet af afgifterne i stk. 1, nr. 1-6, inden for det på finansloven fastsatte samlede afgiftsbeløb for året.

§ 7, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, fastsætter, at virksomheder, der modtager indlån eller andre midler fra offentligheden, der skal tilbagebetales og som yder lån for egen regning, dog ikke på grundlag af udstedelse af realkreditobligationer, jf. § 8, stk. 3, skal have tilladelse som pengeinstitut.

Den foreslåede § 148, stk. 2, fastsætter således, at pengeinstitutter og filialer her i landet af udenlandske kreditinstitutter skal betale et beløb svarende til differencen mellem omkostningerne ved tilsynet og provenuet af de afgifter, der er indkrævet med hjemmel i stk. 1, nr. 1-6, inden for det på finansloven fastsatte samlede afgiftsbeløb for året. Det samlede afgiftsbeløb reguleres årligt med den i de successivt offentliggjorte forslag til finanslov fastsatte sats for det generelle pris- og lønindeks med niveaokorrektion. Pengeinstitutterne og filialer af udenlandske kreditinstitutter vil som i dag fortsat betale ca. 90 pct. af den samlede finansiering.

Det foreslås i *stk. 3*, at den samlede afgiftssum for pengeinstitutter og filialer her i landet af udenlandske kreditinstitutter, jf. *stk. 2*, fordeles på de enkelte pengeinstitutter efter andel af de omfattede virksomheders samlede gælds- og garantiforpligtelser. Det foreslås endvidere, at der altid pålægges en minimumsafgift på 2.000 kr.

Fordelingsprincippet svarer til fordelingsprincippet, som Finanstilsynet anvender ved opkrævning af afgifter efter § 363, *stk. 1*, i lov om finansiel virksomhed. De omfattede virksomheder har indrapporтерingspligt til Finanstilsynet vedrørende gælds- og garantiforpligtelser.

Det foreslås i *stk. 4*, at afgifterne angivet i *stk. 1*, nr. 1-6, reguleres årligt med de satser for regulering af det generelle pris- og lønindeks med niveaokorrektion, der fastsættes i de successivt offentliggjorte forslag til finanslov. De foreslåede beløb for afgifterne i *stk. 1*, nr. 1-6, er udtryk for grundbeløb og beløbene er angivet i 2020 pris- og lønniveau. For at afgifterne kan følge den generelle pris- og lønudvikling i samfundet, så foreslås det, at beløbene, som er angivet i *stk. 1*, nr. 1-6, reguleres årligt. Reguleringen vil ske på baggrund af de satser, der årligt fastsættes i forslag til finansloven. Regulering foretages første gang 1. december 2020 med virkning for 2021.

Det foreslås i *stk. 5*, at beregningen af afgifterne nævnt i *stk. 2-3* foretages efter reglerne i § 368, *stk. 1-4*, i lov om finansiel virksomhed, og sker på baggrund af oplysninger fra Finanstilsynets register over virksomheder under tilsyn og indrapporтерede oplysninger om gælds- og garantiforpligtelser.

De foreslåede *stk. 2* og *3* til § 148, i lov om betalinger, omhandler den afgift, der skal betales af pengeinstitutter og filialer her i landet af udenlandske kreditinstitutter til dækning af omkostningerne for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens tilsyn. Det foreslås i *stk. 5*, at beregningen af denne afgift skal ske efter § 368, *stk. 1-4*, i lov om finansiel virksomhed.

§ 368, *stk. 1*, i lov om finansiel virksomhed, fastsætter, at beregning af afgifter fra virksomheder omfattet af § 360, *stk. 3*, og §§ 362-367 foretages på grundlag af oplysninger i den for seneste regnskabsår aflagte årsrapport eller i mangel af en sådan den senest indsendte regnskabsindberetning. §§ 362-367 fastsætter konkrete regler for betalinger af afgifter betalt af forskellige typer af finansielle virksomheder. § 363 fastlægger regler for pengeinstitutters betaling af afgift til Finanstilsynet. § 363 a fastlægger regler for afgiftsbetaling for filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den virksomhed, som er nævnt i §§ 7-11, i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Pengeinstitutter og filialer her i landet af

udenlandske kreditinstitutter er således allerede i dag omfattet af reglerne for afgiftsbetaling til Finanstilsynet efter § 368 og bl.a. §§ 363-363 a, i lov om finansiel virksomhed.

§ 368, *stk. 2*, fastsætter, at fuld afgiftspligt påhviler enhver virksomhed, der har været under tilsyn i en del af det pågældende kalenderår. Afgiftsbetalingen afventer den samlede afgiftsberegning. § 368, *stk. 3*, fastsætter, at hvis to eller flere virksomheder under Finanstilsynets tilsyn sammenlægges, betaler den fortsættende virksomhed for den ophørte virksomheds afgift. § 368, *stk. 4*, fastsætter, at hvis en virksomhed ophører med at være under tilsyn på anden måde end ved sammenlægning, fastsættes afgiften for det kalenderår, hvori virksomheden ophører, på tre forskellige måder, der er oplyst i *stk. 4*, nr. 1-3. *Stk. 4*, nr. 3, fastsætter, at virksomheder omfattet af §§ 363-367 betaler procenten fra den seneste afgiftsopkrævning i forhold til afgiftsgrundlaget i det seneste års årsrapport. Hvis ikke det seneste års årsrapport er indsendt til Finanstilsynet på ophørstidspunktet, beregnes afgiften i forhold til afgiftsgrundlaget i den seneste regnskabsindberetning.

Den foreslåede *stk. 5* indebærer, at reglerne i § 368, *stk. 1-4*, i lov om finansiel virksomhed anvendes ved opgørelse af beregningsgrundlaget for de afgifter, der skal betales af pengeinstitutter og filialer her i landet af udenlandske kreditinstitutter til dækning af omkostningerne for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens tilsyn. Med det foreslåede § 148, *stk. 5*, i lov om betalinger, vil der derfor være de samme regler for det oplysningsgrundlag, der anvendes til beregning af afgiftsbetaling for Finanstilsynets tilsyn og til beregningen af afgiften til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens tilsyn. Oplysningsgrundlaget for afgiftsberegningen foreslås således baseret på reglerne i § 368, i lov om finansiel virksomhed. Det indebærer bl.a., at afgiftsbetalingen vil være baseret på Finanstilsynets register over virksomheder med tilladelse til at agere på markedet, hvorved det sikres, at de rette virksomheder opkræves. Desuden anvendes de regnskabsdata som virksomhederne har indrapporтерet til Finanstilsynet til beregning af afgiftens størrelse for den enkelte virksomhed. Beregningen af afgiften for pengestitutter og filialer her i landet af udenlandske kreditinstitutter vil blive foretaget på baggrund af det foreslåede § 148, *stk. 2* og *3*, jf. bemærkningerne hertil.

Det foreslås i *stk. 6*, at §§ 6-8 i lov om opkrævning af skatter og afgifter m.v. (opkrævningsloven) skal finde anvendelse. Opkrævningslovens § 6 fastsætter et rykkergebyr på 65 kr. § 7 indeholder en udregningsmetode for fastsættelsen af rente ved for sen betaling af den opkrævede afgift, som indebærer, at rentens udsving vil følge markedsrentens bevægelser, mens rentesatsen dog vil ligge noget højere. Rentensatsen offentliggøres i Statstidende og Tidsskrift for Skatter. § 8 giver mulighed for fritagelse for betaling af rykkergebyr efter § 6 og renter efter § 7.

Det foreslås i *stk. 7*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om fastsættelse af betalingen af afgifterne i *stk. 1-3*, og om Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens opkrævning heraf. Det foreslås derfor med *stk. 7*, at indsætte en bemyndigelse til, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om fastsættelse af betalingen og om Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens opkrævning heraf. De nærmere regler vil omfatte den praktiske gennemførelse af opkrævningen, herunder hvem der forestår opkrævningen, antallet af betalingsrater og betalingstidspunkter.

Til nr. 7 (§ 152, stk. 2, i lov om betalinger)

Ifølge § 152, stk. 2, i lov om betalinger, straffes bl.a. overtrædelser af artikel 3, stk. 1 og 1a, artikel 4, stk. 1, 3 og 4, og artikel 6 og 7, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 924/2009/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, med bøde.

Det foreslås at indsætte en henvisning i § 152, *stk. 2*, så det fremover kan straffes med bøde at overtræde artikel 3a, *stk. 3* og 4, artikel 3b i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Denne ændring foreslås at træde i kraft den 19. april 2020, jf. artikel 2, litra b og d, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

Med lovforslaget udvides strafbestemmelsen til at omfatte artikel 3a, *stk. 3-4*, og artikel 3b i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001. Artikel 3a, *stk. 3-4*, og artikel 3b blev indsat i forordningen med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 518/2019/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

Artikel 3a, *stk. 3*, indeholder en oplysningspligt for den part, der leverer valutaomregningstjenesten i en pengeautomat eller på salgsstedet. De skal give betaleren de oplysninger, der opregnes i artikel 3a, *stk. 3*, litra a og b, før betalingstransaktionen initieres.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 3a, *stk. 3*, er parter, der leverer valutaomregningstjenesten i en pengeautomat eller på salgsstedet. Det vil eksempelvis udgøre en

overtrædelse af bestemmelsen, hvis de ikke giver de obligatoriske oplysninger.

Artikel 3a, *stk. 4*, præciserer, hvordan den part, der leverer valutaomregningstjenester i pengeautomat eller på salgssted, skal opfylde sin oplysningspligt. Oplysningerne nævnt i artikel 3, *stk. 1*, skal klart anføres i pengeautomaten eller på salgsstedet. Desuden skal parten underrette betaleren om muligheden for at betale i den valuta, som betalingsmodtageren anvender, og med den valutaomregning, der efterfølgende udføres af betalerens betalingstjenesteudbyder. De nævnte oplysninger skal også stilles til rådighed for betaleren på et varigt medium, efter at transaktionen er blevet initieret.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 3a, *stk. 4*, er parter, der leverer valutaomregningstjenester i pengeautomat eller på salgssted. Det vil eksempelvis udgøre en overtrædelse af bestemmelsen, hvis de ikke anfører de obligatoriske oplysninger i pengeautomaten eller på salgsstedet eller ikke stiller dem til rådighed for betaleren på et varigt medium, efter at transaktionen er initieret.

Artikel 3b, *stk. 1*, indeholder en forpligtelse for en betalings-tjenesteudbyder, der tilbyder en valutaomregningstjeneste i forbindelse med en kreditoverførsel som beskrevet i artikel 3b, *stk. 1*, til at informere betaleren på en klar, neutral og forståelig måde om de anslåede gebyrer for valutaomregningstjenester, der gælder for kreditoverførslen, før betalingstransaktionen initieres.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 3b, *stk. 1*, er betalingstjenesteudbydere, der tilbyder en valutaomregningstjeneste i forbindelse med en kreditoverførsel som beskrevet i artikel 3b, *stk. 1*. Det vil eksempelvis udgøre en overtrædelse af bestemmelsen, hvis betaleren ikke informeres om de anslåede gebyrer for valutaomregningstjenester.

Artikel 3b, *stk. 2*, indeholder en forpligtelse for betalingstjenesteudbyderen til forud for initieringen af en betalings-transaktion at meddele betaleren de i artikel 3b, *stk. 2*, anførte oplysninger om kreditoverførslen.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 3b, *stk. 2*, er betalingstjenesteudbydere, der tilbyder en valutaomregningstjeneste i forbindelse med en kreditoverførsel som beskrevet i artikel 3b, *stk. 1*. Det vil eksempelvis udgøre en overtrædelse af bestemmelsen, hvis betalingstjenesteudbyderen ikke meddeler betaleren de obligatoriske oplysninger.

Det følger af § 152, *stk. 5*, i lov om betalinger, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter kapitel 5, i straffeloven. Det fremgår af § 27, *stk. 1*, 1. pkt., i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person for-

udsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden, er de mulige ansvarssubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. Ved valg af ansvarssubjekt er det udgangspunktet, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til – ud over tiltalen mod den juridiske person – tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed.

Ved udmålingen af bøder bør der, ud over de almindelige strafudmålingsprincipper i straffelovens kapitel 10, indgå betragtninger om, at der skal være en sammenhæng mellem virksomhedernes finansielle styrke, grovheden af overtrædelsen og bødestørrelsen. Baggrunden herfor er at sikre, at sanktionsniveauet for overtrædelser er mærkbart for alle aktører, således at bøder vil have en pønalt og præventiv effekt. Vurderingen af overtrædelsens grovhed bør foregå uafhængigt af gerningsmandens økonomiske forhold.

Til § 5

Til nr. 1 (§ 57 a, stk. 1 og 2, i lov om kapitalmarkeder)

Ifølge § 57 a, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, skal den eksterne revisor for en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af en dataindberetningstjeneste straks meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver afgørelse vedrørende selskabet, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, og som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som særlig vedrører operatøren af et reguleret marked eller udbyderen af en dataindberetningstjenestes virksomhed, som kan påvirke operatøren af et reguleret markeds eller udbyderen af en dataindberetningstjenestes fortsatte aktivitet, eller føre til nægtelse af at påtegne regnskabet eller til, at konklusionen modificeres.

Det foreslås i § 57 a, stk. 1, at ”afgørelse” ændres til ”beslutning”, da ”beslutning” er i bedre overensstemmelse med ordlyden af artikel 77 i Europa-Parlament og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (MiFID II-direktivet). Af direktivets danske version fremgår det, at meddelelsespligten gælder ”ethvert forhold eller enhver afgørelse”. I den engelske version af direktivet fremgår det, at meddelelsespligten gælder ”any fact or decision”. Eftersom ”ethvert forhold” i praksis også vil

inkludere enhver beslutning, og en afgørelse vil være en beslutning, er der alene tale om en sproglig ændring uden materiel betydning, for hvornår der skal gives meddelelse til Finanstilsynet.

Til nr. 2 (§ 57 a, stk. 1, nr. 1, i lov om kapitalmarkeder)

Ifølge § 57 a, stk. 1, nr. 1, i lov om kapitalmarkeder, skal den eksterne revisor for en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af en dataindberetningstjeneste straks meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver afgørelse vedrørende selskabet, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, og som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som særlig vedrører operatøren af et reguleret marked eller udbyderen af en dataindberetningstjenestes virksomhed.

Det foreslås i § 57 a, stk. 1, nr. 1, at ”virksomhed” ændres til ”aktiviteter”, da ”aktiviteter” er i bedre overensstemmelse med ordlyden af artikel 77 i Europa-Parlament og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (MiFID II-direktivet). I direktivets danske version står der ”virksomhed”, men i den engelske version er det ”activities”. Der er tale om en sproglig ændring.

Til nr. 3 (§ 57 a, stk. 1, nr. 2, i lov om kapitalmarkeder)

Ifølge § 57 a, stk. 1, nr. 2, i lov om kapitalmarkeder, skal den eksterne revisor for en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af en dataindberetningstjeneste straks meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver afgørelse vedrørende selskabet, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, og som kan påvirke operatøren af et reguleret markeds eller udbyderen af en dataindberetningstjenestes fortsatte aktivitet.

Det foreslås i § 57 a, stk. 1, nr. 2, at ”aktivitet” ændres til ”drift”, da ”drift” er i bedre overensstemmelse med ordlyden af artikel 77 i Europa-Parlament og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (MiFID II-direktivet). I direktivets danske version står der ”fortsatte funktion”, og i den engelske version er det ”continuous functioning”. I praksis vil det svare til det man normalt kalder ”fortsat drift”. Der er tale om en sproglig ændring.

Til nr. 4 (§ 62 i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af § 62 i lov om kapitalmarkeder, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcing af drift af

et reguleret marked vedrørende outsourcingvirksomhedernes ansvar og kontrol med en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing, interne retningslinjer for outsourcing og krav, som outsourcingvirksomhederne som minimum skal sikre at leverandøren til enhver tid opfylder, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten. Det følger endvidere af bestemmelsen, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at outsourcingvirksomhedernes outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne fastsat i medfør af stk. 1.

Outsourcingreglerne har til formål at sikre, at outsourcingvirksomheder fortsat bærer ansvaret for de opgaver, der udføres hos en leverandør samt at sikre, at Finanstilsynet fortsat kan udøve et effektivt tilsyn. Ved outsourcing skal outsourcingvirksomhederne derfor sikre, at de har kontrol over opgaverne, og at outsourcingvirksomhederne har mulighed for at udøve nødvendig indflydelse på opgavernes udførelse.

Med forslaget nyaffattes § 62.

Det foreslås i § 62, *stk. 1*, at operatører af et reguleret marked kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet til en leverandør, som operatørerne ellers selv ville udføre.

Ved vurderingen af om virksomheden selv ville have udført den outsourcete proces, tjenesteydelse eller aktivitet, bør virksomheden overveje om den proces, den tjenesteydelse eller den aktivitet, eller dele heraf, der outsources til en leverandør, udføres gentagne gange eller løbende af leverandøren. Det skal forudsættes af parterne, at aftalen ikke kun er en enkeltstående ydelse, men en aftale der på tidspunktet for dens indgåelse, forventes at gentage sig og strække sig over en periode af en vis varighed. og om denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet, eller dele heraf, normalt ville falde inden for rammerne af processer, tjenesteydelser eller aktiviteter, der ville eller kunne blive udført af virksomheden, også selvom virksomheden ikke har udført denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet selv tidligere.

Såfremt det outsourcete kan kategoriseres som enten en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, finder reglerne anvendelse, også selvom det outsourcete kan kategoriseres i mere end én af de pågældende kategorier.

Begreberne ”outsourcing”, ”outsourcingvirksomhed”, ”leverandør” og ”videreoutsourcing” skal forstås på samme måde som i § 5, stk. 1, nr. 27, 1. pkt., og § 5, stk. 1, nr. 29-31, i lov om finansiel virksomhed. Derved følger begrebsanvendelsen de definitioner, der gælder for øvrige virksomheder, jf. § 5, stk. 1, nr. 27, 1. pkt., som nyaffattet ved lovforslagets § 1, nr. 2.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at outsourcingvirksomhedens outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne fastsat i medfør af stk. 3.

Reglen er en videreførelse af § 62, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder.

Ophør er relevant, hvor outsourcingkontrakten ikke lever op til kravene, eller hvor det konstateres, at kontraktens parter ikke efterlever de krav, der følger af den foreslåede bestemmelse, eller de efter stk. 3 fastsatte krav. Ved fastsættelsen af fristen skal der tages hensyn til de alvorlige følgevirkninger, der kan være ved, at outsourcingvirksomheden i utide skal bringe outsourcingaktiviteten til ophør, og efter omstændighederne kan der tages hensyn til den tid, det tager virksomheden at kontrahere til anden side.

Med reglen gives Finanstilsynet en beføjelse til at gribe ind i et privatretligt kontraktforhold, og dermed bringe uforvarlig outsourcing til ophør, såfremt virksomheden eller dens kontraktparter ikke inden for en rimelig frist har gjort tiltag, der kan sikre, at outsourcingen sker på forsvarlig vis, og i overensstemmelse med reglerne. Fristen skal endvidere fastsættes efter forholdets karakter. Finanstilsynet er som offentlig myndighed underlagt proportionalitetsprincippet i forbindelse med dets beføjelser til at bringe kontraktforhold til ophør.

Det foreslås i *stk. 3*, at erhvervsministeren vil fastsætte nærmere regler om outsourcing.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 1*, at erhvervsministeren vil fastsætte nærmere regler om outsourcingvirksomhedernes ledelsesordninger, ansvar, risikostyring, overvågning, kontrol og rapportering i tilknytning til outsourcing til en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing. Outsourcingvirksomhederne skal have effektive former for virksomhedsstyring, ligesom at outsourcingvirksomheden skal sikre, at organisationens opbygning indrettes således, at der er klart definerede ansvars- og arbejdsområder for outsourcing. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse. Bekendtgørelsen forventes udformet i overensstemmelse med ”*Retningslinjer for outsourcing*” udstedt af EBA. Reglerne vil blive revideret for outsourcingvirksomhedernes brug af outsourcing i forhold til blandt andet den governance og de processer, som outsourcingvirksomhederne skal efterleve, når de foretager outsourcing. Den nærmere udnyttelse af bemyndigelsen vil vise, om der er behov for at foretage ændringer i andre administrative forskrifter.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 2*, at erhvervsministeren vil fastsætte nærmere regler om outsourcingvirksomhedernes interne retningslinjer for outsourcing. Bemyndigelsesbestemmelsen vil

blive udnyttet i en bekendtgørelse, der forventes udformet i overensstemmelse med ”Retningslinjer for outsourcing” udstedt af EBA.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 3*, at erhvervsministeren vil fastsætte nærmere regler om outsourcingvirksomhedernes håndtering af interessekonflikter i forbindelse med outsourcing. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse, der forventes udformet i overensstemmelse med ”Retningslinjer for outsourcing” udstedt af EBA.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 4*, at erhvervsministeren vil fastsætte nærmere regler om de krav, som outsourcingvirksomhederne som minimum skal sikre, at leverandører eller underleverandører til enhver tid skal opfylde, herunder også adgangs-, oplysnings- og revisionsrettigheder hos leverandører og underleverandører. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse, der forventes udformet i overensstemmelse med ”Retningslinjer for outsourcing” udstedt af EBA.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 5*, at erhvervsministeren vil fastsætte nærmere regler om de krav, som outsourcingkontrakter skal indeholde og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse, der forventes udformet i overensstemmelse med ”Retningslinjer for outsourcing” udstedt af EBA.

Det foreslås i *stk. 3, nr. 6*, at erhvervsministeren vil fastsætte nærmere regler om outsourcingvirksomhedernes pligt til at underrette Finanstilsynet om outsourcing.

Bemyndigelsesbestemmelsen vil, for så vidt angår *stk. 3, nr. 1-6*, som angivet ovenfor, blive udnyttet én bekendtgørelse, der forventes udformet i overensstemmelse med ”Retningslinjer for outsourcing” udstedt af EBA. Reglerne vil blive revideret for outsourcingvirksomhedernes brug af outsourcing i forhold til blandt andet den governance og de processer, som outsourcingvirksomhederne skal efterleve, når de foretager outsourcing. Eksempelvis vil der i bekendtgørelsen blive stillet krav om, at outsourcingvirksomhederne skal have et register over alle deres outsourcingordninger. ”Retningslinjer for outsourcing” udstedt af EBA stiller differentierede krav i relation til, om outsourcingen kan betegnes som kritisk eller vigtig, hvor kravene er større end for anden outsourcing. Den nærmere afgrænsning af kritisk eller vigtig outsourcing og øvrig outsourcing vil blive fastlagt igennem Finanstilsynets praksis.

Til nr. 5 (§ 124, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder)

§ 124 i lov om kapitalmarkeder fastlægger regler om tick size-ordninger for aktielignende instrumenter. Det fremgår således af § 124, stk. 1, at en operatør af en markedsplads, skal have en ordning, der fastsætter det mindste beløb (tick size),

hvormed kursen kan ændres på en aktie, et depotbevis, en børshandlet fond (EFT), et certifikat, andre lignende finansielle instrumenter og finansielle instrumenter, der er omfattet af en retsakt, som er vedtaget af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 49, stk. 4, i MiFID II-direktivet.

Formålet med bestemmelsen er at forhindre forstyrrelser på kapitalmarkederne, hvor markedspladser inden for relativt korte tidsintervaller sænker de tick sizes, som de tillader, med få decimaler, for at tiltrække handlen inden for et bestemt aktielignende instrument.

Bestemmelsen gennemfører artikel 49 i MiFID II-direktivet.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 2* i § 124, som skal være en undtagelse til *stk. 1*. Undtagelsen betyder, at en operatør af en markedsplads må matche ordrer til midtpunktet mellem den aktuelle købs- og salgspris i instrumentet for ordrer over den normale markedsstørrelse (såkaldt large-in-scale) for det pågældende finansielle instrument.

Den foreslåede ændring er en lempelse af reglerne for en operatør af en markedsplads. Ordre på en markedsplads falder i dag ind under tick-size regimet, også hvis de er større end large-in-scale. Det præcise beløb for large-in-scale afhænger af det enkelte finansielle instrument. Med den foreslåede ændring kan en operatør af en markedsplads undgå tick sizes og matche ordrer på midtpunktet mellem to ticks, hvis der er tale om ordrer, der er store i forhold til den normale markedsstørrelse (large-in-scale).

Ændringen af bestemmelsen gennemfører artikel 64, nr. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/2034/EU af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber og om ændring af direktiv 2002/87/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU og 2014/65/EU, som ændrer artikel 49 i MiFID II-direktivet ved at nyaffatte artikel 49, stk. 1.

Baggrunden for ændringen af artikel 49, stk. 1, i MiFID II-direktivet er, at handler større end normal markedsstørrelse ofte ikke er prisdannende. Desuden vil anvendelsen af tick size forhindre markedsdeltagerne i at eksekvere ordrer større end normal markedsstørrelse til midtpunktet mellem den aktuelle købs- og salgspris i det finansielle instrument, som ellers kan anses for at være den mest retfærdige pris mellem køber og sælger.

Ændringen af § 124, stk. 2, bevirker desuden, at ordrer større end normal markedsstørrelse kan handles til midtpunktet mellem den aktuelle købs- og salgspris på markedspladserne, ligesom det også er tilladt for systematiske internalisatorer, jf. artikel 17a i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 600/2014/EU af 15. maj 2014 om markeder for fi-

nansielle instrumenter (MiFIR), som indsat ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 575/2013, (EU) nr. 600/2014 og (EU) nr. 806/2014. Den nye bestemmelse i artikel 17a i MiFIR indebærer nemlig, at de systematiske internalisatorer er omfattet af tick size regimet for ordrer fra standard market size (det præcise beløb for standard market size afhænger af den enkelte aktie) og op til large in scale (det præcise beløb for standard market size afhænger af den enkelte aktie), hvor reglerne i dag kun gælder op til standard market size.

Den foreslåede ændring sammenholdt med den nye artikel 17a i MiFIR indebærer, at der fremover vil gælde de samme regler for en operatør af en markedsplads, som for en systematisk internalisator.

Til nr. 6 (§ 249, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

§ 249, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder er en strafbemmel-else. Det er i bestemmelsen angivet, hvilke overtrædelser af reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 596/2014/EU af 16. april 2014 om markedsmisbrug (markedsmisbrugsforordningen), der kan straffes med bøde.

Straf efter § 249, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder forudsætter, at der er begået en overtrædelse af én af de bestemmelser, som fremgår af bestemmelsen.

Det følger af § 255, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter kapitel 5 i straffeloven. Af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven fremgår, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden, er de mulige ansvars-subjekter for straf ved overtrædelse af bestemmelserne virksomheden, jf. § 255, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder, og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. Der vil således kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, og endelig vil der også kunne rejses tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden alene. Udgangspunktet er tiltale mod virksomheden for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller nogle af disse personer, har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed.

Det følger af bemærkningerne til § 255, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, side 49, at der ved udmåling af bøder efter § 249 skal lægges vægt på overtrædelsens grovhed og gerningsmandens økonomiske forhold. Her er ligeledes en nærmere beskrivelse af udmålingen af bøder.

På nuværende tidspunkt kan overtrædelse af artikel 19, stk. 1, 2, 5, 7 og 11 i markedsmisbrugsforordningen, straffes med bøde, jf. § 249, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder.

Det følger af artikel 19, stk. 1, i markedsmisbrugsforordningen, at ledende medarbejdere hos en udsteder og disses nærtstående er forpligtet til at underrette udsteder og Finanstilsynet om transaktioner, som de foretager i finansielle instrumenter forbundet med udsteder, f.eks. aktier. Af artikel 19, stk. 3, følger, at udsteder er forpligtet til at offentliggøre transaktionerne til markedet, jf. artikel 19, stk. 3.

Af artikel 19, stk. 3, 3. afsnit, fremgår det, at national ret alternativt kan fastsætte, at en kompetent myndighed selv offentliggør oplysningerne. Ved gennemførelsen af markedsmisbrugsforordningen valgte Danmark at udnytte den mulighed. Det betyder, at det har været Finanstilsynet, der offentliggjorde oplysningerne, og det er årsagen til, at artikel 19, stk. 3, i markedsmisbrugsforordningen ikke er omfattet af straffebestemmelsen.

Praksis har været, at når den ledende medarbejder eller dennes nærtstående indberettede transaktionerne til Finanstilsynets indberetningssystem (OASM-systemet), blev de betragtet som offentliggjort.

Denne praksis er ændret pr. 1. september 2019 således, at udsteder fremover har pligt til at sørge for, at transaktionerne bliver offentliggjort til markedet. Dermed er indberetning til Finanstilsynet via OASM-systemet altså ikke længere tilstrækkelig.

Årsagen til praksisændringen er, at den ikke vurderes at være i fuld overensstemmelse med metoden til offentliggørelse, som fastlagt i artikel 19, stk. 3, i markedsmisbrugsforordningen. Heraf følger, at offentliggørelse bl.a. skal ske på en måde, som muliggør hurtig adgang til oplysningerne, og så oplysningerne formidles til så bred en modtagerskare som muligt. Offentliggørelseskravet er enslydende med offentliggørelseskravet i § 24 i lov om kapitalmarkeder, der eksempelvis gælder for udsteders oplysningsforpligtelser i kapitel 5 i lov om kapitalmarkeder og artikel 17, stk. 1 og 7, i markedsmisbrugsforordningen. Oplysningerne anses for offentliggjort, når de er udbredt til en række medier. Oplysningerne betragtes ikke som værende offentliggjort, hvis de alene er indberettet i Finanstilsynets OASM-system. Udsteder skal i øvrigt sikre sig, at oplysningerne er indberettet til den relevante markedsplads i henhold til markedspladsens regler, så-

ledes at meddelelsen fremgår på den del af markedspladsens websted, hvor markedspladsen er forpligtet til at gøre de pågældende offentliggjorte oplysninger lettilgængelige.

Den aktuelle løsning for offentliggørelse af ledende medarbejders transaktioner lever derfor ikke op til Finanstilsynets normale krav til offentliggørelse. Derfor er praksis blevet tilpasset med henblik på at sikre en ensartet fortolkning i forhold til de øvrige oplysningsforpligtelser, der er for udstedere.

Som følge af den nævnte praksisændring er det fundet relevant at gøre det muligt at kunne straffe udstedere, som ikke opfylder pligten i artikel 19, stk. 3.

Det foreslås at udvide anvendelsesområdet af § 249, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder med artikel 19, stk. 3, i markedsmissbrugsforordningen.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af bestemmelsen er udstederen. Udstederen kan idømmes en bøde, hvis udstederen ikke overholder sin offentliggørelsespligt i medfør af bestemmelsen, som fastsætter, at offentliggørelse skal ske straks og senest tre arbejdsdage efter transaktionen, der er indberettet af den ledende medarbejder eller dennes nærtstående.

Overtrædelse af bestemmelsen kan medføre, at offentligheden i form af markedet ikke har adgang til de oplysninger, de skal have. Det har betydning, når man som investor skal købe eller sælge sine finansielle instrumenter. Overtrædelser af længerevarende karakter eller undladelse af offentliggørelse i henhold til artikel 19, stk. 3, er en grov overtrædelse, og det skal anses for en skærpende omstændighed ved straffens udmåling.

Til nr. 7 (§ 251 i lov om kapitalmarkeder)

Lov om kapitalmarkeder § 251 strafbelægger overtrædelse af artikel 4, stk. 1, artikel 7, stk. 1, 1. pkt., artikel 8, stk. 1, artikel 9, stk. 1, artikel 10, stk. 1, og artikel 11, stk. 1-4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2012/648/EU af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR-forordningen), med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I henhold til artikel 4, stk. 1, i EMIR-forordningen skal alle modparter, der indgår OTC-derivataftaler, sikre, at aftalen bliver centralt clearet, hvis den pågældende aftale opfylder begge følgende betingelser angivet i artikel 4, stk. 1, i EMIR-forordningen:

- a) aftalen er indgået på en af følgende måder:
  - i. mellem to finansielle modparter, som defineret i artikel 2, nr. 8, i EMIR,

- ii. mellem en finansiell modpart og en ikke-finansiell modpart, som defineret i artikel 2, nr. 9, i EMIR-forordningen, som opfylder betingelserne i artikel 10, stk. 1, litra b),
  - iii. mellem to ikke-finansielle som opfylder betingelserne i artikel 10, stk. 1, litra b),
  - iv. mellem en finansiell modpart eller en ikke-finansiell modpart, der opfylder betingelserne i artikel 10, stk. 1, litra b), og en enhed, der er etableret i et tredjeland, som ville være omfattet af clearingforpligtelsen, hvis den var etableret i Unionen, eller
  - v. mellem to enheder, der er etableret i et eller flere tredjelande, som ville være omfattet af clearingforpligtelsen, hvis de var etableret i Unionen, forudsat at aftalen har en direkte, væsentlig og forudselig virkning i Unionen, eller hvis en sådan forpligtelse er nødvendig eller hensigtsmæssig for at forhindre unddragelse af nogen af dens forordnings bestemmelser, og
- b) aftalen er indgået eller der indgås en ny aftale enten:
- i. på eller efter den dato, hvor clearingforpligtelsen får virkning, eller
  - ii. på tidspunktet for eller efter underretning, som omhandlet i artikel 5, stk. 1, men inden den dato, hvor clearingforpligtelsen får virkning, hvis aftalerne har en restløbetid, der er længere end den mindste restløbetid som fastsat af Kommissionen i henhold til artikel 5, stk. 2, litra c).

Artikel 7, stk. 1, 1. pkt., i EMIR-forordningen indeholder et krav om, at centrale modparter (CCP) skal acceptere at klare OTC-derivattransaktioner på et ikke-diskriminerende og gennemsigtigt grundlag, uanset handelspladsen.

Det følger af artikel 8, stk. 1, i EMIR-forordningen, at en handelsplads på et ikke-diskriminerende og gennemsigtigt grundlag skal stille handelsfeeds til rådighed for enhver CCP, der har fået tilladelse til at klare OTC-derivataftaler, som handles på den pågældende handelsplads, på den berørte CCP's anmodning.

Artikel 9, stk. 1, i EMIR-forordningen indeholder en pligt for CCP'er og parter i en derivataftale, der var gældende eller blev indgået efter den 16. august 2012, til at indberette oplysninger om enhver derivataftale, som de har indgået, ændret eller ophævet til et transaktionsregister.

Artikel 10, stk. 1, i EMIR-forordningen indeholder en række krav til ikke-finansielle modparter, som tager positioner i OTC-derivataftaler, hvis positionerne overskrider et clearingthreshold, som beskrevet i artikel 3 i EMIR.

Artikel 11, stk. 1-4, i EMIR-forordningen stiller krav om at finansielle modparter i OTC-derivattransaktioner benytter

visse risikoreduktionsteknikker, i overensstemmelse med artikel 11, stk. 14 og 15, i EMIR-forordningen.

Med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/834/EU af 20. maj 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 for så vidt angår clearingforpligtelsen, suspension af clearingforpligtelsen, indberetningskrav, risikoreduktionsteknikker for OTC-derivataftaler, der ikke cleareres af en central modpart, registrering af og tilsyn med transaktionsregistre samt krav til transaktionsregistre (EMIR REFIT) indføres en ny bestemmelse i artikel 4, stk. 3a i EMIR-forordningen, jf. artikel 1, stk. 2, litra b i EMIR-REFIT. Denne nye bestemmelse skal kunne strafsanktioneres i overensstemmelse med artikel 12 i EMIR-forordningen.

Der foreslås derfor, at der i § 251 indsættes en henvisning til artikel 4, stk. 3a, i EMIR-forordningen.

Artikel 4, stk. 3a, som ændret ved artikel 1, stk. 2, litra b i EMIR REFIT, indeholder et krav om, at clearingmedlemmer og kunder som defineret i artikel 2, nr. 14 og 15 i EMIR-forordningen, som direkte eller indirekte leverer clearingydelser, skal levere disse på fair, rimelige, ikke-diskriminerende og gennemsigtige forretningsmæssige vilkår. Disse clearingmedlemmer og kunder skal træffe alle rimelige forholdsregler til identificering, forebyggelse, forvaltning og overvågning af interessekonflikter, som kan skade den fair, rimelige, ikke-diskriminerende og gennemsigtige levering af clearingydelser.

Europa-Kommissionen er i henhold til artikel 4, stk. 3a, 3. afsnit, bemyndiget til at vedtage en delegeret retsakt i overensstemmelse med artikel 82 i EMIR-forordningen, hvori det yderligere kan præciseres, hvad der skal forstås ved fair, rimelige, ikke-diskriminerende og gennemsigtige forretningsmæssige vilkår.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er clearingmedlemmer og kunder, som direkte eller indirekte udbyder clearingydelser. Det vil f.eks. være et dansk institut, der leverer direkte clearing som medlem af en CCP (der findes pt. ingen CCP'er i Danmark), som skal iagttage reglerne i artikel 4, stk. 3a i EMIR REFIT. Det samme gælder for instituttets kunder, som leverer clearingydelser via instituttet til sine kunder, også kaldet indirekte clearing. Den strafbare handling består f.eks. i ikke at levere en clearingydelse på fair, rimelige, ikke-diskriminerende og gennemsigtige forretningsmæssige vilkår.

Den foreslåede ændring af § 251, i lov om kapitalmarkeder, gennemfører artikel 12, stk. 1, i EMIR-forordningen.

Til nr. 8 (§ 251 i lov om kapitalmarkeder)

Lov om kapitalmarkeder § 251 strafbelægger overtrædelse af artikel 4, stk. 1, artikel 7, stk. 1, 1. pkt., artikel 8, stk. 1, artikel 9, stk. 1, artikel 10, stk. 1, og artikel 11, stk. 1-4, i EMIR-forordningen, med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I henhold til artikel 4, stk. 1, i EMIR-forordningen skal alle modparter, der indgår OTC-derivataftaler, sikre, at aftalen bliver centralt cleareret, hvis den pågældende aftale opfylder begge følgende betingelser angivet i artikel 4, stk. 1, i EMIR-forordningen:

- a) aftalen er indgået på en af følgende måder:
  - i. mellem to finansielle modparter, som defineret i artikel 2, nr. 8, i EMIR,
  - ii. mellem en finansiell modpart og en ikke-finansiell modpart, som defineret i artikel 2, nr. 9, i EMIR-forordningen, som opfylder betingelserne i artikel 10, stk. 1, litra b),
  - iii. mellem to ikke-finansielle som opfylder betingelserne i artikel 10, stk. 1, litra b),
  - iv. mellem en finansiell modpart eller en ikke-finansiell modpart, der opfylder betingelserne i artikel 10, stk. 1, litra b), og en enhed, der er etableret i et tredjeland, som ville være omfattet af clearingforpligtelsen, hvis den var etableret i Unionen, eller
  - v. mellem to enheder, der er etableret i et eller flere tredjelande, som ville være omfattet af clearingforpligtelsen, hvis de var etableret i Unionen, forudsat at aftalen har en direkte, væsentlig og forudselig virkning i Unionen, eller hvis en sådan forpligtelse er nødvendig eller hensigtsmæssig for at forhindre unddragelse af nogen af dens forordnings bestemmelser, og
- b) aftalen er indgået eller der indgås en ny aftale enten:
  - i. på eller efter den dato, hvor clearingforpligtelsen får virkning, eller
  - ii. på tidspunktet for eller efter underretning, som omhandlet i artikel 5, stk. 1, men inden den dato, hvor clearingforpligtelsen får virkning, hvis aftalerne har en restløbetid, der er længere end den mindste restløbetid som fastsat af Kommissionen i henhold til artikel 5, stk. 2, litra c).

Artikel 7, stk. 1, 1. pkt., i EMIR-forordningen indeholder et krav om, at centrale modparter (CCP) skal acceptere at clearere OTC-derivattransaktioner på et ikke-diskriminerende og gennemsigtigt grundlag, uanset handelspladsen.

Det følger af artikel 8, stk. 1, i EMIR-forordningen, at en handelsplads på et ikke-diskriminerende og gennemsigtigt grundlag skal stille handelsfeeds til rådighed for enhver CCP, der har fået tilladelse til at clearere OTC-derivataftaler, som handles på den pågældende handelsplads, på den berørte CCP's anmodning.

Artikel 9, stk. 1, i EMIR-forordningen indeholder en pligt for CCP'er og parter i en derivataftaler, der var gældende eller blev indgået efter den 16. august 2012, til at indberette oplysninger om enhver derivataftale, som de har indgået, ændret eller ophævet til et transaktionsregister.

Artikel 10, stk. 1, i EMIR-forordningen indeholder en række krav til ikke-finansielle modparter, som tager positioner i OTC-derivataftaler, hvis positionerne overskrider et clearingthreshold, som beskrevet i artikel 3 i EMIR.

Artikel 11, stk. 1-4, i EMIR-forordningen stiller krav om at finansielle modparter i OTC-derivatransaktioner benytter visse risikoreduktionsteknikker, i overensstemmelse med artikel 11, stk. 14 og 15, i EMIR-forordningen.

Med EMIR REFIT indføres to nye bestemmelser i artikel 9, stk. 1a og 1e, i EMIR-forordningen, jf. artikel 1, stk. 7, litra b, i EMIR REFIT. Disse nye bestemmelser skal kunne straf-sanktioneres i overensstemmelse med artikel 12 i EMIR-forordningen.

Det foreslås derfor, at der i § 251 indsættes en henvisning til artikel 9, stk. 1a og 1e, i EMIR-forordningen.

Artikel 9, stk. 1a, i EMIR-forordningen, som ændret ved artikel 1, stk. 7, litra b, i EMIR REFIT, indeholder et krav om, at finansielle modparter har ansvaret for at indberette oplysninger om OTC-derivataftaler, som er indgået med en ikke-finansielle modpart, som indgår OTC-derivataftaler, der ikke overstiger clearinggrænseværdien i artikel 10, stk. 3, som anført i artikel 10, stk. 1, 2. afsnit.

Derudover er den ikke-finansielle modpart ansvarlig for at give den finansielle modpart alle oplysninger om OTC-derivater indgået mellem parterne, som er nødvendige for den finansielle modparts indberetning, som det ikke med rimelighed kan forventes, at den finansielle modpart er i besiddelse af. Den ikke-finansielle modpart er ligeledes ansvarlig for at sikre, at de pågældende oplysninger er rigtige. Den ikke-finansielle modpart kan dog vælge selv at indberette oplysninger om OTC-derivater til et transaktionsregister, mod at den ikke-finansielle modpart på forhånd underretter den finansielle modpart, med hvilke de har indgået OTC-derivataftaler med, om deres beslutning. I dette tilfælde er den ikke-finansielle modpart ansvarlig for at indberette oplysninger og sikre deres rigtighed.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er både den finansielle og ikke-finansielle modpart. Bestemmelsen er eksempelvis overtrådt, hvis den finansielle modpart ikke foretager indberetning eller ikke sikrer sig rigtigheden af de indberettede oplysninger. Bestemmelsen er eksempelvis også overtrådt, hvis den ikke-finansielle modpart giver oplys-

ninger til den finansielle modpart til brug for indberetning, som medfører en forkert rapportering fra den finansielle modpart.

Artikel 9, stk. 1e, i EMIR-forordningen, som ændret ved artikel 1, stk. 7, litra b, i EMIR REFIT, indeholder et krav om, at modparter og CCP'er, som pålægges at indberette oplysninger om derivataftaler, skal sikre at sådanne oplysninger indberettes korrekt og uden duplikationer.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den pågældende finansielle eller ikke-finansielle modpart eller CCP, som foretager indberetning af oplysninger omkring derivataftaler i medfør af artikel 9, stk. 1a-1d, i EMIR, hvis indberetningen ikke er korrekt, eller hvor indberetningen indeholder oplysninger, der allerede er indberettede.

Den foreslåede ændring af § 251, i lov om kapitalmarkeder, gennemfører artikel 12, stk. 1, i EMIR-forordningen.

Til nr. 9 (§ 251 i lov om kapitalmarkeder)

Lov om kapitalmarkeder § 251 strafbelægger overtrædelse af artikel 4, stk. 1, artikel 7, stk. 1, 1. pkt., artikel 8, stk. 1, artikel 9, stk. 1, artikel 10, stk. 1, og artikel 11, stk. 1-4, i EMIR-forordningen, med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I henhold til artikel 4, stk. 1, i EMIR-forordningen skal alle modparter, der indgår OTC-derivataftaler, sikre, at aftalen bliver centralt clearret, hvis den pågældende aftale opfylder begge følgende betingelser angivet i artikel 4, stk. 1, i EMIR-forordningen:

- a) aftalen er indgået på en af følgende måder:
  - i. mellem to finansielle modparter, som defineret i artikel 2, nr. 8, i EMIR,
  - ii. mellem en finansielle modpart og en ikke-finansielle modpart, som defineret i artikel 2, nr. 9, i EMIR-forordningen, som opfylder betingelserne i artikel 10, stk. 1, litra b),
  - iii. mellem to ikke-finansielle som opfylder betingelserne i artikel 10, stk. 1, litra b),
  - iv. mellem en finansielle modpart eller en ikke-finansielle modpart, der opfylder betingelserne i artikel 10, stk. 1, litra b), og en enhed, der er etableret i et tredjeland, som ville være omfattet af clearingforpligtelsen, hvis den var etableret i Unionen, eller
  - v. mellem to enheder, der er etableret i et eller flere tredjelande, som ville være omfattet af clearingforpligtelsen, hvis de var etableret i Unionen, forudsat at aftalen har en direkte, væsentlig og forudselig virkning i Unionen, eller hvis en sådan forpligtelse er nødvendig eller hensigtsmæs-

- sig for at forhindre unddragelse af nogen af den-
ne forordnings bestemmelser, og
- b) aftalen er indgået eller der indgås en ny aftale enten:
- i. på eller efter den dato, hvor clearingforpligtelsen får virkning, eller
  - ii. på tidspunktet for eller efter underretning, som omhandlet i artikel 5, stk. 1, men inden den dato, hvor clearingforpligtelsen får virkning, hvis aftalerne har en restløbetid, der er længere end den mindste restløbetid som fastsat af Kommissionen i henhold til artikel 5, stk. 2, litra c).

Artikel 7, stk. 1, 1. pkt., i EMIR-forordningen indeholder et krav om, at centrale modparter (CCP) skal acceptere at klare OTC-derivattransaktioner på et ikke-diskriminerende og gennemsigtigt grundlag, uanset handelspladsen.

Det følger af artikel 8, stk. 1, i EMIR-forordningen, at en handelsplads på et ikke-diskriminerende og gennemsigtigt grundlag skal stille handelsfeeds til rådighed for enhver CCP, der har fået tilladelse til at klare OTC-derivataftaler, som handles på den pågældende handelsplads, på den berørte CCP's anmodning.

Artikel 9, stk. 1, i EMIR-forordningen indeholder en pligt for CCP'er og parter i en derivataftale, der var gældende eller blev indgået efter den 16. august 2012, til at indberette oplysninger om enhver derivataftale, som de har indgået, ændret eller ophævet til et transaktionsregister.

Artikel 10, stk. 1, i EMIR-forordningen indeholder en række krav til ikke-finansielle modparter, som tager positioner i OTC-derivataftaler, hvis positionerne overskrider et clearing threshold, som beskrevet i artikel 3 i EMIR.

Artikel 11, stk. 1-4, i EMIR-forordningen stiller krav om at finansielle modparter i OTC-derivattransaktioner benytter visse risikoreduktionsteknikker, i overensstemmelse med artikel 11, stk. 14 og 15, i EMIR-forordningen.

Med EMIR REFIT nyaffattes artikel 10, stk. 2, i EMIR-forordningen, jf. artikel 1, stk. 8, i EMIR REFIT. Denne nyaffattede bestemmelse skal kunne strafsanktioneres i overensstemmelse med artikel 12 i EMIR-forordningen.

Der foreslås derfor, at der i § 251 indsættes en henvisning til artikel 10, stk. 2, i EMIR-forordningen.

Artikel 10, stk. 2, i EMIR-forordningen, som ændret ved artikel 1, stk. 8, litra a, i EMIR REFIT, fastsætter, at en ikke-finansielle modpart, der er omfattet af clearingforpligtelsen, forbliver omfattet af denne forpligtelse og fortsætter med clearing, indtil den ikke-finansielle modpart godtgør overfor den relevante kompetente myndighed, at den samlede gen-

nemsnitlige position ved månedens udgang for de foregående 12 måneder ikke overstiger den clearinggrænseværdi, der er fastsat i henhold til EMIR-forordningen artikel 4, litra b. Den ikke-finansielle modpart skal kunne dokumentere over for Finanstilsynet, at beregningen af positionerne ikke medfører, at positionerne er systematisk undervurderet.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den ikke-finansielle modpart. Den ikke-finansielle modpart kan idømmes bøde, såfremt denne ikke kan dokumentere, at dennes beregning af den samlede gennemsnitlige position ikke medfører en systematisk undervurdering af positionen.

Til § 6

Til nr. 1 (§ 16, stk. 3, i lov om forsikringsformidling)

Lov om forsikringsformidling indeholder i § 16 en række supplerende krav til forsikringsformidlere, der betegner sig som uafhængig forsikringsformidler. For at kunne betegne sig som en uafhængig forsikringsformidler eller anden betegnelse, der giver indtryk af, at forsikringsformidleren er uafhængig, skal forsikringsformidleren således opfylde en række betingelser.

En forsikringsformidler, der betegner sig som uafhængig, skal agere som kundens uvildige rådgiver og skal handle i kundens interesser uafhængig af egen- eller tredjemandsinteresser, jf. stk. 1, nr. 1.

I relation til livs- og skadesforsikringsaftaler er der forbud mod, at forsikringsformidlere modtager provision eller anden aflønning fra en forsikringsdistributør i tilknytning til det konkrete kundeforhold, med mindre provisionen fuldt ud viderefremmes videre til kunden, jf. stk. 1, nr. 2.

Forsikringsformidlere må ikke have direkte eller indirekte forbindelser til forsikringsdistributører, der er egnet til at skabe tvivl om uafhængigheden hos forsikringsformidleren, jf. stk. 1, nr. 3, ligesom en forsikringsformidler ikke inden for samme juridiske enhed må udøve andre former for forsikringsdistribution, hvor formidleren ikke vurderes at være uafhængig, jf. stk. 1, nr. 4.

Forsikringsformidleren skal yde sin rådgivning på baggrund af en analyse af et så stort antal af de på markedet disponible forsikringsaftaler, således at forsikringsformidleren er i stand til at yde rådgivning om, hvilken forsikringsaftale der opfylder kundens behov bedst, jf. stk. 1, nr. 5.

Endelig må en forsikringsformidler ikke placere forsikringskontrakter i virksomheder, som formidleren har snævre forbindelser med, jf. stk. 3.

Det følger allerede af § 16, stk. 1, nr. 3, at forsikringsformidlere ikke må have direkte eller indirekte forbindelser til forsikringsdistributører, der er egnet til at skabe tvivl om uafhængigheden hos forsikringsformidleren. Det fremgår imidlertid ikke eksplicit af bestemmelsen, at en forsikringsformidler ikke må have direkte eller indirekte forbindelser til andre virksomheder, der er egnet til at skabe tvivl om en forsikringsformidlers uafhængighed. Der kan således opstå situationer, hvor en forsikringsformidlers uafhængighed kan blive påvirket som følge af kolliderende interesser i forhold til en virksomhed, som forsikringsformidleren har snævre forbindelser med.

§ 16, stk. 3, indeholder ikke i dag et udtrykkeligt forbud mod placering af kundeopsparinger i virksomheder, som forsikringsformidleren måtte have snævre forbindelser med. En forsikringsformidler kan have en direkte eller indirekte interesse i en kundes valg af selskab i forbindelse med et udbud af en pensionsordning, f.eks. fordi forsikringsformidleren er koncernforbundet med udbydere af fonde, som er tilgængelig hos nogle pensionselskaber men ikke hos andre. Ved udbud af en firmapensionsordning vil den uafhængige forsikringsformidler være tilskyndet til at anbefale bud fra pensionselskaber, der har formidlerfonden blandt opsparingsmulighederne. Hvis den uafhængige forsikringsformidler efter udbuddet har en rolle med betjening af pensionskunderne, vil den uafhængige forsikringsformidler endvidere have incitament til at anbefale pensionstageren til at vælge den pågældende fond.

Det følger dog af Finanstilsynets praksis, at en uafhængig forsikringsformidlers formidling af forsikringsprodukter ikke må medvirke til direkte eller indirekte at generere indtjening til virksomheder, som den indgår i koncern med som følge af den koncernforbundne virksomheds interesser i selve forsikringsproduktet eller tilknyttede produkter.

Det er således allerede i dag i strid med uafhængighedsprincippet, hvis en uafhængig forsikringsformidler har kolliderende interesser i forhold til en virksomhed, som den har snævre forbindelser med f.eks. som følge af, at forsikringsformidleren placerer sine kunders opsparinger i den pågældende virksomhed med den konsekvens, at forsikringsformidleren eller en koncernforbundet virksomhed opnår en gevinst.

Med henblik på at tydeliggøre den gældende retstilstand, foreslås det at ændre § 16, stk. 3, så bestemmelsen, der i dag alene indeholder et forbud mod placering af forsikringsaftaler i koncernforbundne virksomheder, også omfatter et forbud mod placering af kundeopsparinger i virksomheder, som den uafhængige forsikringsformidler har snævre forbindelser med.

Det er afgørende at sikre, at forsikringsmæglere, der anvender betegnelser, som giver indtryk af, at de er uafhængige, reelt er uafhængige både i forhold til andre forsikringsdistributører samt øvrige virksomheder, som forsikringsformidleren måtte have snævre forbindelser med. Dette gælder både ved placeringen af en forsikringskontrakt og i forbindelse med placering af kundeopsparing.

Formålet med ændringen af bestemmelsen er således at afspejle den gældende retstilstand ved at sikre, at det klart fremgår af loven, at den uafhængige forsikringsformidler ikke har mulighed for at placere kunders opsparinger i virksomheder, som har snævre forbindelser med forsikringsformidleren.

Til nr. 2 (§ 22, stk. 1, 2. pkt., i lov om forsikringsformidling)

Det følger af den gældende § 22, stk. 1, i lov om forsikringsformidling, at Finanstilsynet fører tilsyn med virksomhedernes efterlevelse af loven samt regler udstedt i medfør heraf, idet tilsynet dog ikke omfatter § 18 om beskyttelse af ansatte, som indberetter overtrædelser til virksomhedernes eller Finanstilsynets whistleblowerordninger. Endvidere omfatter tilsynet virksomhedernes efterlevelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) og forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution om forsikringsdistribution. Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet med reglerne, idet bestyrelsen eksempelvis træffer beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter og i sager, der har videregående betydelige følger, ligesom bestyrelsen træffer beslutning om at overgive sådanne sager til politimæssig efterforskning. Endvidere har Forbrugerombudsmanden mulighed for at anlægge sager om handlinger, der strider mod redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 23.

Det foreslås, at der i § 22, stk. 1, 2. pkt., indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-forordningen).

Finanstilsynet bliver med den foreslåede ændring kompetent myndighed i relation til PEPP-forordningen for så vidt angår forsikringsformidlere, som efter forordningen anses for PEPP-distributører. Finanstilsynets tilsynsrolle i lov om forsikringsformidling bliver således udvidet med forslaget til at omfatte tilsynet med virksomhedernes efterlevelse af PEPP-forordningen.

I henhold til artikel 61 i PEPP-forordningen fører de kompetente myndigheder for PEPP-udbyderen løbende og i overensstemmelse med den relevante sektorspecifikke tilsyns-

ordning tilsyn med overholdelsen af PEPP-forordningen. De kompetente myndigheder er i artikel 2, nr. 18 i PEPP-forordningen defineret som de nationale myndigheder udpeget af en medlemsstat til at føre tilsyn med PEPP-udbydere eller PEPP-distributører eller til at udføre de opgaver, der er omhandlet i forordningen. Efter artikel 62 skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed har de tilsyns-, undersøgelses- og sanktionsbeføjelser, der er nødvendige for at kunne opfylde sine opgaver i henhold til PEPP-forordningen.

Artikel 63 foreskriver, at de kompetente myndigheder som led i sit tilsyn skal have en række beføjelser i relation til produktintervention. Tilsynet med PEPP-forordningen vil svare til det tilsyn, som Finanstilsynet allerede i dag varetager i forhold til forsikringsformidlers efterlevelse af lov om forsikringsformidling samt direktivet om forsikringsdistribution. Finanstilsynet har efter loven en række beføjelser, herunder påbud om berigtigelse eller ændring af forhold i strid med loven m.v., iværksættelse af undersøgelser, inddragelse af tilladelser samt afsættelse af ledelsesmedlemmer. Finanstilsynet kan selvstændigt eller i samarbejde med andre offentlige myndigheder offentliggøre resultaterne af sådanne undersøgelser. Dette indebærer bl.a., at virksomhederne er forpligtede til at give Finanstilsynet alle oplysninger nødvendige for at kunne varetage et effektivt tilsyn.

Det følger af forordningen, at en kompetent myndighed kan forbyde eller begrænse markedsføring eller distribution af et PEPP-produkt, hvis

- a) de kompetente myndigheder finder det godtgjort, at der er rimelig grund til at antage, at PEPP-produktet giver anledning til betydelig eller gentagen bekymring for opsparerens beskyttelse eller udgør en risiko for de finansielle markeders ordnede funktion og integritet eller for stabiliteten af dele af eller hele det finansielle system i mindst én medlemsstat
- b) foranstaltningen er forholdsmæssig under hensyntagen til arten af de identificerede risici, kompleksiteten af de berørte PEPP-opsparere og de sandsynlige virkninger af foranstaltningen for PEPP-opsparere, der har indgået en PEPP-aftale
- c) de kompetente myndigheder grundigt har hørt de kompetente myndigheder i andre medlemsstater, som i betydelig grad kan blive berørt af foranstaltningen, og
- d) foranstaltningen ikke har en diskriminerende virkning på tjenesteydelser eller aktiviteter, der udbydes fra en anden medlemsstat.

Udstedelse af et forbud forudsætter imidlertid, at der senest 1 måned inden påbuddets virkning er foretaget en fyldestgørende orientering til de berørte kompetente myndigheder samt EIOPA herom. EIOPA vil herefter foretage en vurdering af, hvorvidt begrænsningen er berettiget og forholdsmæssig.

Det forudsættes i forordningen, at der er et samarbejde mellem de respektive kompetente myndigheder i medlemsstaterne og EIOPA med henblik på at sikre en ensartet anvendelse af forordningen inden for EU.

Til nr. 3 (§ 42, stk. 2, i lov om forsikringsformidling)

Det følger af § 42, stk. 2, i lov om forsikringsformidling, at overtrædelse af en række af lovens bestemmelser, og artikler i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringssprodukter til detailinvestorer, straffes med bøde.

Det foreslås, at der i § 42, stk. 2, i lov om forsikringsformidling, indsættes en henvisning til artikel 7, 18, 22-25, 33, 34, og 50 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/0143/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt.

Med den foreslåede ændring vil der blive pålagt bødestraf for en forsikringsformidlers manglende efterlevelse af de forpligtelser, der påhviler PEPP-distributører efter forordningen.

I henhold til artikel 67 i forordningen skal medlemsstaterne fastsætte passende administrative sanktioner og andre foranstaltninger, som finder anvendelse på overtrædelser af forordningen. Sanktionerne skal være effektive, forholdsmæssige og have afskrækkende virkning.

Der følger af PEPP-forordningens artikel 67, stk. 3, hvilke sanktioner de kompetente myndigheder skal have beføjelse til at pålægge i de situationer, der er nævnt i bestemmelsens stk. 2. Myndighederne skal som minimum kunne pålægge:

- a) en offentlig meddelelse, hvori identiteten på den fysiske eller juridiske person og overtrædelsens art nævnes i overensstemmelse med artikel 69
- b) en afgørelse, hvorefter det pålægges den fysiske eller juridiske person at bringe den udviste handlemåde til ophør og at afholde sig fra at gentage en sådan handlemåde
- c) et midlertidigt forbud gældende for ethvert medlem af den finansielle virksomheds ledelsesorgan, tilsynsorgan eller administrative organ eller andre fysiske personer, som gøres ansvarlige, mod at udøve ledelsesfunktioner i sådanne virksomheder
- d) i tilfælde af en juridisk person, administrative maksimumsbøder på mindst 5 000 000 EUR eller i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, den tilsvarende værdi i national valuta den 14. august 2019
- e) i tilfælde af en juridisk person, kan de i litra d omhandlede administrative maksimumsbøder være på op til 10 % af den samlede årsomsætning ifølge det seneste af ledelsesorganet, tilsynsorganet eller det administrative

organ godkendte regnskab; hvis den juridiske person er en modervirksomhed eller en dattervirksomhed af den modervirksomhed, der skal udarbejde konsoliderede regnskaber i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU, er den relevante samlede årsomsætning den samlede årsomsætning eller den tilsvarende indkomsttype i overensstemmelse med de relevante retsakter om regnskaber ifølge de seneste konsoliderede regnskaber, som den øverste modervirksomheds ledelses-, tilsyns- eller administrationsorgan har godkendt

- f) i tilfælde af en fysisk personer, administrative maksimumsbøder på mindst 700 000 EUR eller i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, den tilsvarende værdi i national valuta den 14. august 2019
- g) administrative maksimumsbøder på mindst det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået ved overtrædelsen, såfremt fortjenesten kan beregnes, også selv om dette overstiger maksimumsbeløbene i henholdsvis litra d, e eller f.

Finanstilsynet har ikke kompetence til at udstede administrative bøder, og strafferetlige bøder kan efter dansk ret alene pålægges af domstolene. Finanstilsynets beføjelser vil derfor være offentliggørelse af afgørelser, påbud om at bringe en handlemåde til ophør og at afholde sig fra at gentage den, samt i forhold til fysiske personer, der indgår i den finansielle virksomheds ledelsesorgan, tilsynsorgan eller administrative organ eller andre fysiske personer, som gøres ansvarlige, at kunne udstede midlertidigt forbud mod at udføre ledelsesfunktioner i sådanne virksomheder.

Nedenfor følger en mere uddybende beskrivelse af indholdet af de enkelte artikler i PEPP-forordningen, der foreslås strafbelagt med den foreslåede ændring.

I medfør af artikel 7, stk. 3, kan en finansiel virksomhed, som omtalt i artikel 6, stk. 1, udbyde eller distribuere et PEPP-produkt fra og med den dato, produktet registreres i det centrale, offentlige register.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 7, stk. 3, er den finansielle virksomhed, der til Finanstilsynet har indgivet ansøgning om registrering af et PEPP-produkt eller den virksomhed, som ønsker at distribuere produktet. Den strafbare handling består i at udbyde eller distribuere et PEPP-produkt, før det er registreret i det centrale, offentlige register, der føres af EIOPA.

I medfør af artikel 18, stk. 2, skal PEPP-udbyderen eller -distributøren, når denne foreslår et PEPP-produkt, give potentielle PEPP-opsparende oplysning om portabilitetsydelsen og om hvilke underkonti, der umiddelbart er tilgængelige. Oplysningen om hvilke underkonti, der er tilgængelige, skal gives i forbindelse med, at PEPP-produktet foreslås.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 18, stk. 2, er PEPP-udbyderen eller PEPP-distributøren, som foreslår et PEPP-produkt til den potentielle PEPP-opsparende. Den strafbare handling består i ikke at give den potentielle PEPP-opsparende oplysning om hvilke underkonti, der umiddelbart er tilgængelige.

I medfør af artikel 22 skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører som et generelt princip altid handle ærligt, redeligt og professionelt i deres PEPP-kunders bedste interesse ved udførelsen af distributionsvirksomhed.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 22 er PEPP-udbydere og PEPP-distributører. Den strafbare handling består i ikke at handle ærligt, redeligt og professionelt og med PEPP-kundens bedste interesse for øje.

I medfør af artikel 23, stk. 1, skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører ved distributionen af PEPP-produkter overholde gældende nationale ret, der gennemfører bestemmelserne i kapitel V og VI i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97 med undtagelse af artiklerne 20, 23, 25 og 30, stk. 3, samt umiddelbart gældende EU-ret vedtaget i henhold til disse bestemmelser i relation til distribution af sådanne produkter samt denne forordning med undtagelse af artikel 34, stk. 4.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 23, stk. 1, er PEPP-udbydere og PEPP-distributører. Den strafbare handling består i ikke at overholde bestemmelserne i lov om forsikringsformidling for så vidt angår god skik og supplerende krav til forsikringsbaserede investeringsprodukter.

I medfør af artikel 24 skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører gøre alle dokumenter og oplysninger, som beskrives i forordningens kapitel IV, tilgængelige for PEPP-kunder elektronisk og vederlagsfrit, forudsat at PEPP-kunden er i stand at lagre sådanne oplysninger på en måde, der giver mulighed for fremtidig henvisning og i et tidsrum, der er tilstrækkelig langt til informationsformålet, og at værktøjet giver mulighed for uændret reproduktion af de lagrede oplysninger. PEPP-udbydere og PEPP-distributører skal tillige på anmodning stille disse dokumenter og oplysninger vederlagsfrit til rådighed på et andet varigt medium, herunder papir. PEPP-udbydere og PEPP-distributører skal oplyse PEPP-kunder om deres ret til at anmode om en kopi af disse dokumenter på et andet varigt medium, herunder papir, vederlagsfrit. PEPP-udbydere og PEPP-distributører skal endvidere oplyse PEPP-kunder om deres ret til at anmode om oplysninger på et varigt medium.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 24 er PEPP-udbydere og PEPP-distributører. Den strafbare handling består i ikke at gøre de i kapitel IV beskrevne dokumenter, herunder PEPP KID, PEPP-aftale, den individuelle rådgiv-

ning i henhold til artikel 34, PEPP-oversigt, oplysninger om udbetalingsfasen i henhold til artikel 38, og oplysninger om de antagelser, der ligger til grund for pensionsprognoser medtaget i PEPP-oversigten, tilgængelige elektronisk, vederlagsfrit og på en måde, hvor PEPP-kunder kan lagre oplysningerne, og sådan at PEPP-kunder kan tilgå og reproducere oplysningerne i uændret form i et tidsrum, der tjener informationsformålet. Det vil endvidere være strafbart ikke på anmodning vederlagsfrit at stille oplysningerne til rådighed på et varigt medium, eksempelvis papir. Ligeledes er det strafbart ikke at oplyse PEPP-kunder om, at de har ret til vederlagsfrit at få udleveret en kopi af oplysningerne på et varigt medium.

I medfør af artikel 25, stk. 1, 6. pkt., skal PEPP-distributører have indført passende ordninger, som gør det muligt at indhente de i 5. pkt. omhandlede oplysninger og forstå hvert PEPP-produkts egenskaber og afgrænsede målgruppe.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 25, stk. 1, 6. pkt., er PEPP-distributører. Den strafbare handling består i at undlade at indføre sådanne passende ordninger, hvormed PEPP-distributøren kan indhente alle relevante oplysninger om PEPP-produktet og produktgodkendelsesproceduren, herunder den for produktet afgrænsede målgruppe, og forstå den enkelte PEPP-produkts egenskaber og målgruppe.

I medfør af artikel 33 skal PEPP-udbydere eller PEPP-distributører stille alle de PEPP KID'er, der er udarbejdet i overensstemmelse med artikel 26, til rådighed for potentielle PEPP-opsparende i forbindelse med rådgivning om eller tilbud om salg af et PEPP-produkt, i god tid før de pågældende PEPP-opsparende er bundet af en PEPP-aftale eller et tilbud vedrørende den pågældende PEPP-aftale. PEPP-udbyderen eller PEPP-distributører kan opfylde dette ved at stille PEPP KID'et til rådighed for en fysisk person, der har en skriftlig beføjelse til at træffe investeringsbeslutninger på vegne af PEPP-opsparende i forbindelse med transaktioner, der foretages i medfør af denne skriftlige beføjelse.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 33 er PEPP-udbydere eller PEPP-distributører. Den strafbare handling består i ikke at stille alle de udarbejdede PEPP KID'er til rådighed for potentielle PEPP-opsparende forud for aftaleindgåelse. Dokumenterne skal være til rådighed i forbindelse med rådgivning om eller tilbud om salg af et PEPP-produkt, og i god tid før de pågældende PEPP-opsparende er bundet af en PEPP-aftale eller et tilbud vedrørende den pågældende PEPP-aftale.

Hvis PEPP-opsparende har udpeget en fysisk person som sin repræsentant, der skriftligt har fået beføjelse til at træffe investeringsbeslutninger på vegne af PEPP-opsparende, kan PEPP-udbyderen eller PEPP-distributøren opfylde kravet ved at stille PEPP KID'et til rådighed for repræsentanten.

I medfør af artikel 34 skal PEPP-udbyderen eller PEPP-distributøren i forbindelse med rådgivning og før indgåelse af en PEPP-aftale udlevere individuelt tilpassede dokumenter til potentielle PEPP-opsparende, så denne kan træffe en informeret investeringsbeslutning. De forskellige dokumenter er nærmere beskrevet i artikel 34, stk. 1-3. Derudover skal PEPP-udbyderen eller PEPP-distributøren indhente konkrete oplysninger om den potentielle PEPP-opsparende viden og erfaring inden for investeringer, samt vedkommendes investeringsmål og evne til at bære tab, for derved at kunne anbefale det bedst egnede produkt til den pågældende, potentielle PEPP-opsparende. PEPP-udbyderens eller PEPP-distributørens ansvarsområder må ikke reduceres, fordi rådgivningen ydes helt eller delvist gennem et automatiseret eller semiautomatiseret system. PEPP-udbydere eller PEPP-distributører skal på anmodning over for de kompetente myndigheder kunne dokumentere, at fysiske personer, som yder rådgivning om PEPP-produkter, er i besiddelse af den nødvendige viden og kompetence til at opfylde deres forpligtelser i henhold til denne forordning.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 34 er PEPP-udbydere og PEPP-distributører. Den strafbare handling består i ikke at udlevere de i artiklen beskrevne dokumenter. Et eksempel kan være, at PEPP-udbyderen eller PEPP-distributører ikke indhenter nødvendige oplysninger fra den potentielle PEPP-opsparende og på baggrund heraf leverer en specifikation af den pågældende, potentielle PEPP-opsparende pensionsrelaterede efterspørgsel og behov, herunder det eventuelle behov for at erhverve et produkt, der tilbyder annuiteter, jf. artikel 34, stk. 1, 1. pkt. Det vil endvidere være strafbart, hvis PEPP-udbyderen eller PEPP-distributører ikke indhenter de nødvendige oplysninger som beskrevet i bestemmelsens stk. 4, og ikke lægger disse til grund for sin anbefaling. Det kan eksempelvis være ikke at indhente oplysninger om den potentielle PEPP-opsparende investeringsmål og risikotolerance. PEPP-udbyderen eller PEPP-distributører bærer det fulde ansvar for indhentelsen af nødvendige oplysninger fra den potentielle PEPP-opsparende og udarbejdelsen af individuelt tilpassede dokumenter, også såfremt rådgivningen ydes helt eller delvist gennem et automatiseret eller semiautomatiseret system. Desuden vil det være strafbart, hvis PEPP-udbyderen eller PEPP-distributøren ikke over for de kompetente myndigheder kan dokumentere, at fysiske personer, som yder rådgivning om dennes PEPP-produkter, er i besiddelse af den viden og kompetence, som er nødvendig, for at kunne opfylde deres forpligtelser i henhold til forordningen.

I medfør af artikel 50 skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører indføre og anvende hensigtsmæssige og effektive procedurer for bilæggelse af klager fra PEPP-kunder vedrørende deres rettigheder og forpligtelser. Bestemmelsen fastsætter detaljerede krav til udformningen af sådanne procedurer, herunder sagsbehandlingstider, og information til PEPP-kunder om disse procedurer.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 50, er PEPP-udbydere og PEPP-distributører. Den strafbare handling består i ikke at overholde de i artikel 50 nævnte krav for håndtering af klager. Dette kan for eksempel være, at proceduren ikke er gjort tilgængelig på et af de officielle sprog i den medlemsstat, PEPP-kunden har valgt.

Til § 7

Til nr. 1 (§ 23 c i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension)

Det følger af den gældende § 23 c i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om outsourcing vedrørende Arbejdsmarkedets Tillægspensions ansvar og kontrol med en leverandør, herunder dennes videreoutsourcing, pligt til at underrette Finanstilsynet senest 8 hverdage efter outsourcingkontraktens indgåelse, interne retningslinjer for outsourcing og krav, som Arbejdsmarkedets Tillægspension som minimum skal sikre at leverandøren til enhver tid opfylder, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten. Outsourcing, outsourcingvirksomhed, leverandør og videreoutsourcing forstås med de nødvendige tilpasninger, på samme måde som i § 5 i lov om finansiel virksomhed.

Opfylder outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke reglerne fastsat i medfør af § 23 c, stk. 1,

kan Finanstilsynet træffe afgørelse om, at outsourcingvirksomhedens outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist. Leverandører og underleverandører til outsourcingkontrakter skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed. Finanstilsynet kan til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til leverandører og underleverandører med henblik på indhentelse af oplysninger om den outsourcete aktivitet.

Det foreslås, at § 23 c nyaffattes.

Outsourcingreglerne har bl.a. til formål at sikre, at Arbejdsmarkedets Tillægspension, i tilfælde af outsourcing, fortsat bærer ansvaret for de opgaver, der udføres hos leverandøren samt at sikre, at Finanstilsynet fortsat kan udøve et effektivt tilsyn. Ved outsourcing skal Arbejdsmarkedets Tillægspension derfor sikre sig, at den har kontrol over opgaverne, og at Arbejdsmarkedets Tillægspension har mulighed for at udøve nødvendig indflydelse på opgavernes udførelse.

Ifølge *stk. 1*, kan Arbejdsmarkedets Tillægspension outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som er underlagt Finanstilsynets tilsyn, og som Arbejdsmarkedets Tillægspension ellers selv ville udføre, til en leverandør.

Bestemmelsen indebærer, at outsourcing af de aktiviteter, som Arbejdsmarkedets Tillægspension udfører, og som ikke er underlagt Finanstilsynets tilsyn, hverken reguleres af denne bestemmelse eller af de regler, der udstedes i medfør af den foreslåede § 23 c, stk. 6. Aktivitetsområder hos Arbejdsmarkedets Tillægspension, der falder uden for Finanstilsynets tilsynsområde omfattes således ikke af definitionen.

Ved vurderingen af, om Arbejdsmarkedets Tillægspension selv ville have udført den outsourcete proces, tjenesteydelse eller aktivitet, bør Arbejdsmarkedets Tillægspension overveje om den proces, den tjenesteydelse eller den aktivitet, eller dele heraf, der outsources til en leverandør, udføres gentagne gange eller løbende af leverandøren. Det skal forudsættes af parterne, at aftalen ikke kun er enkeltstående ydelse, men en aftale der på tidspunktet for dens indgåelse, forventes at gentage sig og strække sig over en periode af en vis varighed, og om denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet, eller dele heraf, normalt ville falde inden for rammerne af processer, tjenesteydelser eller aktiviteter, der ville eller kunne blive udført af virksomheden, også selvom virksomheden ikke har udført denne proces, tjenesteydelse, aktivitet, selv tidligere.

Ved outsourcing forstås et arrangement af en hvilken som helst art mellem Arbejdsmarkedets Tillægspension og en leverandør, hvor leverandøren enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller en aktivitet, som Arbejdsmarkedets Tillægspension ellers selv ville have udført, og som er underlagt Finanstilsynets tilsyn. Begrebet »arrangement« skal forstås bredt, således at outsourcingreglerne finder anvendelse, uanset at der ikke er indgået en formel, skriftlig aftale.

Såfremt det outsourcete kan kategoriseres som enten en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, finder reglerne anvendelse, uanset om det outsourcete også vil falde under en af de øvrige kategorier (proces, tjenesteydelse eller aktivitet).

Ved leverandør forstås en virksomhed, som varetager outsourcete, tilsynsbelagte opgaver for Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Ved videreoutsourcing forstås en leverandørs outsourcing af opgaver, som denne varetager i henhold til en aftale med Arbejdsmarkedets Tillægspension, til en underleverandør og underleverandørens eventuelle videreoutsourcing af opgaverne til næste led i kæden af underleverandører samt eventuel videreoutsourcing til andre led i kæden af underleverandører.

Det foreslås i *stk. 2*, at Arbejdsmarkedets Tillægspension skal sikre, at outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter ikke foregår på en måde,

der kan medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i Arbejdsmarkedets Tillægspension, medføre en unødigt forøgelse af den operationelle risiko, forringe tilsynsmyndighedernes mulighed for at kontrollere, at Arbejdsmarkedets Tillægspension overholder sine forpligtelser eller være til hinder for, at Arbejdsmarkedets Tillægspension til stadighed kan tilbyde medlemmerne en tilfredsstillende service.

Det er således en afgørende forudsætning for outsourcing, at Arbejdsmarkedets Tillægspension sikrer, at outsourcingen ikke medfører forringelser i forhold til de omhandlede områder. De nærmere krav vil blive fastsat i en bekendtgørelse, udstedt i medfør af lovforslagets bemyndigelsesbestemmelse i § 23 c, stk. 6, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension.

For Arbejdsmarkedets Tillægspension er forslaget til § 23 c, stk. 2, nyt, og følger af Erhvervsministeriets forslag om, at Arbejdsmarkedets Tillægspension skal følge samme regler som forsikringsselskaber og Lønmodtagernes Dyrtidsfond. Arbejdsmarkedets Tillægspension er i medfør af gældende ret underlagt krav til outsourcing, når det vedrører outsourcing af væsentlige aktiviteter, dvs. outsourcing af aktiviteter, som kun bestyrelsen kan beslutte i overensstemmelse med den almindelige arbejdsfordeling mellem direktion og bestyrelse. Med forslaget vil outsourcing af enhver aktivitet, som Arbejdsmarkedets Tillægspension ellers selv ville skulle udføre, reelt udgøre outsourcing, men det vil kun være outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter, der vil være underlagt størstedelen af kravene i den foreslåede bestemmelse.

Det er i udgangspunktet op til Arbejdsmarkedets Tillægspension at vurdere, om den outsourcete funktion eller aktivitet er en kritisk eller vigtig funktion eller aktivitet for Arbejdsmarkedets Tillægspension. Ved vurderingen bør Arbejdsmarkedets Tillægspension bl.a. skele til, om funktionen eller aktiviteten er vigtig for selskabets drift, således at Arbejdsmarkedets Tillægspension ikke ville kunne tilbyde medlemmer sin service uden denne funktion eller aktivitet. Det beror således på en konkret vurdering, om den outsourcete funktion eller aktivitet er en kritisk eller vigtig funktion eller aktivitet.

En række outsourcingarrangementer vil dog almindeligvis udgøre outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter. Dette omfatter f.eks. diskretionær porteføljepleje, it-drift og -sikkerhed, regnskabsopgørelser, databehandling og -opbevaring og outsourcing af nøglefunktioner.

Omvendt er der også en række outsourcingarrangementer, som almindeligvis ikke vil udgøre outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter. Dette omfatter f.eks. investeringer i investeringsforeninger, rådgivning, der ikke

relaterer sig til pensionsaktiviteter, herunder juridisk rådgivning, personaleoplæring, køb af markedsinformation og HR-ydelser, herunder rekruttering af medarbejdere m.v.

Den nærmere afgrænsning af kritisk eller vigtig outsourcing og øvrig outsourcing vil blive fastlagt igennem Finanstilsynets praksis.

For Arbejdsmarkedets Tillægspension er forslaget til § 23 c, stk. 2, nyt, og følger af erhvervsministeriets forslag om, at Arbejdsmarkedets Tillægspension skal følge samme regler som forsikringsselskaber og Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

Der er med forslaget ikke tale om en implementering af regler udstedt af EU, men derimod anvendelse af sådanne regler med henblik på at skabe ensartede forretningsbetingelser for Arbejdsmarkedets Tillægspension på tilsvarende vis som for forsikringsselskaber i Danmark.

Ifølge *stk. 3*, skal Arbejdsmarkedets Tillægspension underrette Finanstilsynet i forbindelse med indgåelse af aftale om outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter. Finanstilsynet skal endvidere underrettes om væsentlige forandringer for de i pkt. 1. nævnte funktioner eller aktiviteter. Ved væsentlig forandring forstås bl.a. de tilfælde, hvor en opgave overføres fra en leverandør til en anden eller hvis et område helt eller delvist hjemtages.

Ved vurderingen af om Finanstilsynet skal underrettes om Arbejdsmarkedets Tillægspensions outsourcing, bør Arbejdsmarkedets Tillægspension som minimum overveje, om outsourcingen kan have en kritisk eller vigtig indvirkning på den fortsatte levering af Arbejdsmarkedets Tillægspensions tilsynsbelagte aktiviteter. Underretningen til Finanstilsynet bør ske i forbindelse med indgåelsen af outsourcingaftalen. Arbejdsmarkedets Tillægspensions særlige forhold, herunder dets pligt til at overholde udbudsreglerne, kan medføre, at det først vil være muligt at underrette Finanstilsynet på et senere tidspunkt.

I forslagens *stk. 4* fastslås det, at Arbejdsmarkedets Tillægspension er ansvarlig for samtlige outsourcete funktioner eller aktiviteter.

Ved outsourcing skal Arbejdsmarkedets Tillægspension således fortsat sikre sig kontrol over opgaverne og have mulighed for at udøve nødvendig indflydelse på opgavernes udførelse. Det gælder også i forhold til Arbejdsmarkedets Tillægspensions mulighed for at udøve indflydelse på situationer, hvor en leverandør ønsker at foretage videreoutsourcing til en underleverandør.

Ifølge *stk. 5* kan Finanstilsynet træffe afgørelse om, at Arbejdsmarkedets Tillægspensions outsourcing skal bringes til

ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne i denne bestemmelse eller de regler, som erhvervsministeren i forslaget til bestemmelsens stk. 6 foreslås bemyndigelse til at udstede.

Reglen er en videreførelse af den gældendes lovs § 23 c, stk. 3.

Ophør er relevant, hvor outsourcingkontrakten ikke lever op til kravene, eller hvor det konstateres, at kontraktens parter ikke efterlever kravene. Ved fastsættelsen af fristen skal der tages hensyn til de alvorlige følgevirkninger, der kan være ved, at Arbejdsmarkedets Tillægspension i utide skal bringe outsourcingaktiviteten til ophør, og efter omstændighederne kan der tages hensyn til den tid, det tager Arbejdsmarkedets Tillægspension at kontrahere til anden side.

Med reglen gives Finanstilsynet en beføjelse til at gribe ind i et privatretligt kontraktforhold, og dermed bringe uforvarlig outsourcing til ophør, såfremt Arbejdsmarkedets Tillægspension eller dens kontraktparter ikke inden for en rimelig frist har gjort tiltag, der kan sikre, at outsourcingen sker på forsvarlig vis og i overensstemmelse med reglerne. Fristen skal endvidere fastsættes efter forholdets karakter. Finanstilsynet er som offentlig myndighed underlagt proportionalitetsprincippet i forbindelse med dets beføjelser til at bringe kontraktforhold til ophør.

Ifølge *stk. 6* bemyndiges erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler om outsourcing.

Erhvervsministeren får med forslaget til § 23 c, stk. 6, mulighed for at fastsætte nærmere regler om outsourcing, der i videst muligt omfang vil ligne reglerne, der gælder for gruppe 1-forsikringsselskaberne. Reglerne vil dog ikke være identiske da erhvervsministeren ved udnyttelsen af bemyndigelsen skal tage hensyn til de særlige forhold, der gælder for Arbejdsmarkedets Tillægspension. Der vil derfor f.eks. skulle tages hensyn til Arbejdsmarkedets Tillægspensions særlige retlige status, der bevirker, at Arbejdsmarkedets Tillægspension er underlagt en lang række offentligretlige regler, herunder udbudsreglerne.

Erhvervsministeren fastsætter ifølge *stk. 6, nr. 1*, nærmere regler om Arbejdsmarkedets Tillægspensions ansvar og kontrol med en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse.

Erhvervsministeren fastsætter ifølge *stk. 6, nr. 2*, nærmere regler om Arbejdsmarkedets Tillægspensions interne retningslinjer for outsourcing. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse.

Erhvervsministeren fastsætter ifølge *stk. 6, nr. 3*, nærmere regler om de krav, som Arbejdsmarkedets Tillægspension som minimum skal sikre, at leverandører eller underleverandører til enhver tid skal opfylde, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten.

Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse. Bekendtgørelsen forventes at skulle gælde for gruppe 2-forsikringsselskaber, Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtidsfond jf. også bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 6, og § 8, nr. 1, hvortil der ligeledes henvises. Reglerne for disse virksomheder vil i videst mulig omfang ligne reglerne, der gælder for gruppe 1-forsikringsselskaber, der for så vidt angår outsourcing er omfattet af forslaget til § 72 b, i lov om finansiel virksomhed samt Solvens II-forordningens regler om outsourcing. Den nærmere udnyttelse af bemyndigelsen vil vise, om der er behov for at foretage ændringer i andre administrative forskrifter, som for eksempel bekendtgørelser om ledelse og styring for Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Til nr. 2 (§ 32 a, stk. 1, 2. pkt., i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension)

Det følger af den gældende § 32 a, stk. 1, 2. pkt., i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, at overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i loven og i forordninger straffes med bøde.

Ansvarssubjektet er Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Ved overtrædelse af en straffeblagt bestemmelse i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension vil Finanstilsynet ud fra et proportionalitetshensyn vurdere den rette reaktionsform både i forhold til overtrædelsens karakter og i forhold til den overtrædende virksomhed. Konstaterer Finanstilsynet en overtrædelse af loven, kan Finanstilsynet give en påtale, et påbud eller politianmelde virksomheden. Ved vurderingen indgår bl.a. forhold vedrørende den konkrete overtrædelse, herunder om den er begået forsætligt eller uagtsomt, om det er en førstegangsforsøelse eller en gentagelsessituation, om Arbejdsmarkedets Tillægspension selv har gjort opmærksom på forholdet eller forsøgt at skjule det, samt hvor klart indholdet af den pågældende regel er.

Det foreslås, at indsætte en henvisning til § 23 c, stk. 2 og 3, i straffebestemmelsen i § 32 a, stk. 1, 2. pkt., i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension. Den foreslåede ændring vil betyde, at overtrædelser af § 23 c, stk. 2 og 3, vil kunne straffes med bøde.

Ansvarssubjektet er Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Den strafbare handling består i, at Arbejdsmarkedets Tillægspensions outsourcing foregår på en måde, der kan medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i Arbejdsmarkedets Tillægspension, medføre en unødigt forøgelse af den operationelle risiko, eller forringe tilsynsmyndighedernes mulighed for at kontrollere, at Arbejdsmarkedets Tillægspension overholder sine forpligtelser, eller være til hinder for, at Arbejdsmarkedets Tillægspension til enhver tid kan tilbyde sine medlemmer en tilfredsstillende service. Den strafbare handling består også i, hvis Arbejdsmarkedets Tillægspension ikke underretter Finanstilsynet i forbindelse med en aftale om outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter, eller hvis Arbejdsmarkedets Tillægspension undlader at underrette Finanstilsynet om væsentlige forandringer for processer, tjenesteydelser eller aktiviteter, som er underlagt Finanstilsynets tilsyn og som Arbejdsmarkedets Tillægspension ellers selv ville udføre.

Til § 8

Til nr. 1 (§ 4 d i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond)

Det følger af den gældende § 4 d i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om outsourcing vedrørende Lønmodtagernes Dyrtidsfonds ansvar og kontrol med en leverandør, herunder dennes videreoutsourcing, pligt til at underrette Finanstilsynet senest 8 hverdage efter outsourcingkontraktens indgåelse, interne retningslinjer for outsourcing og krav, som Lønmodtagernes Dyrtidsfond som minimum skal sikre at leverandøren til enhver tid opfylder, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten. Outsourcing, outsourcingvirksomhed, leverandør og videreoutsourcing forstås med de nødvendige tilpasninger, på samme måde som i § 5 i lov om finansiel virksomhed.

Opfylder outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke reglerne fastsat i medfør af § 4 d, stk. 1, kan Finanstilsynet træffe afgørelse om, at outsourcingvirksomhedens outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist. Leverandører og underleverandører til outsourcingkontrakter skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed. Finanstilsynet kan til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til leverandører og underleverandører med henblik på indhentelse af oplysninger om den outsourcete aktivitet.

Det foreslås, at § 4 d nyaffattes.

Outsourcingreglerne har bl.a. til formål at sikre, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond, i tilfælde af outsourcing, fortsat bærer ansvaret for de opgaver, der udføres hos leverandøren samt at sikre, at Finanstilsynet fortsat kan udøve et effektivt til-

syn. Ved outsourcing skal Lønmodtagernes Dyrtidsfond derfor sikre sig, at den har kontrol over opgaverne, og at Lønmodtagernes Dyrtidsfond har mulighed for at udøve nødvendig indflydelse på opgavernes udførelse.

Ifølge *stk. 1* kan Lønmodtagernes Dyrtidsfond outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som er underlagt Finanstilsynets tilsyn, og som Lønmodtagernes Dyrtidsfond ellers selv ville udføre, til en leverandør.

Bestemmelsen indebærer, at outsourcing af de aktiviteter, som Lønmodtagernes Dyrtidsfond udfører, og som ikke er underlagt Finanstilsynets tilsyn, hverken reguleres af denne bestemmelse eller af de regler, der udstedes i medfør af den foreslåede § 4 d, stk. 6, i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond. Aktivitetsområder hos Lønmodtagernes Dyrtidsfond, der falder uden for Finanstilsynets tilsynsområde, omfattes således ikke af definitionen.

Ved vurderingen af om Lønmodtagernes Dyrtidsfond selv ville have udført den outsourcete proces, tjenesteydelse eller aktivitet, bør Lønmodtagernes Dyrtidsfond overveje om den proces, den tjenesteydelse eller den aktivitet, eller dele heraf, der outsources til en leverandør, udføres gentagne gange eller løbende af leverandøren. Det skal forudsættes af parterne, at aftalen ikke kun er en enkeltstående ydelse, men en aftale der på tidspunktet for dens indgåelse, forventes at gentage sig og strække sig over en periode af en vis varighed, og om denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet, eller dele heraf, normalt ville falde inden for rammerne af processer, tjenesteydelser eller aktiviteter, der ville eller kunne blive udført af Lønmodtagernes Dyrtidsfond, også selvom de ikke har udført denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet selv tidligere.

Ved outsourcing forstås et arrangement af en hvilken som helst art mellem Lønmodtagernes Dyrtidsfond og en leverandør, hvor leverandøren enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller en aktivitet, som Lønmodtagernes Dyrtidsfond ellers selv ville have udført, og som er underlagt Finanstilsynets tilsyn. Begrebet »arrangement« skal forstås bredt, således at outsourcingreglerne finder anvendelse, uanset at der ikke er indgået en formel, skriftlig aftale.

Ved leverandør forstås en virksomhed, som varetager outsourcete, tilsynsbelagte opgaver for Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

Ved videreoutsourcing forstås en leverandørs outsourcing af opgaver, som denne varetager i henhold til en aftale med Lønmodtagernes Dyrtidsfond, til en underleverandør og underleverandørens eventuelle videreoutsourcing af opgaverne til næste led i kæden af underleverandører samt eventuel videreoutsourcing til andre led i kæden af underleverandører.

Det foreslås i *stk. 2*, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal sikre, at outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter ikke foregår på en måde, der kan medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i Lønmodtagernes Dyrtidsfond, medføre en unødigt forøgelse af den operationelle risiko, forringe tilsynsmulighederne mulighed for at kontrollere, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond overholder sine forpligtelser eller være til hinder for, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond til stadighed kan tilbyde de berettigede lønmodtagere en tilfredsstillende service.

Det er således en afgørende forudsætning for outsourcing, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond sikrer, at outsourcingen ikke medfører forringelser i forhold til de omhandlede områder. De nærmere krav vil blive fastsat i en bekendtgørelse, udstedt i medfør af bemyndigelsesbestemmelse i § 4 d, stk. 6, i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

Forslaget til § 4 d, stk. 2, i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond er nyt og følger af Erhvervsministeriets forslag om, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal følge samme regler som forsikringsselskaber og Arbejdsmarkedets Tillægspension. Lønmodtagernes Dyrtidsfond er i medfør af gældende ret underlagt krav til outsourcing, når det vedrører outsourcing af væsentlige aktiviteter, dvs. outsourcing af aktiviteter, som kun bestyrelsen kan beslutte i overensstemmelse med den almindelige arbejdsfordeling mellem direktion og bestyrelse. Med forslaget vil outsourcing af enhver aktivitet, som Lønmodtagernes Dyrtidsfond ellers selv ville skulle udføre, reelt udgøre outsourcing, men det vil som udgangspunkt kun være outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter, der vil være underlagt de materielle krav i overensstemmelse med den foreslåede bestemmelse.

Det er i udgangspunktet op til Lønmodtagernes Dyrtidsfond at vurdere, om den outsourcete funktion eller aktivitet er en kritisk eller vigtig funktion eller aktivitet for Lønmodtagernes Dyrtidsfond. Ved vurderingen bør Lønmodtagernes Dyrtidsfond bl.a. skele til, om funktionen eller aktiviteten er vigtig for selskabets drift, således at Lønmodtagernes Dyrtidsfond ikke ville kunne tilbyde de berettigede lønmodtagere sin service uden denne funktion eller aktivitet. Det beror således på en konkret vurdering, om den outsourcete funktion eller aktivitet er en kritisk eller vigtig funktion eller aktivitet.

En række outsourcingarrangementer vil dog almindeligvis udgøre outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter. Dette omfatter f.eks. outsourcing af produktudvikling, diskretionær porteføljepleje, it-drift og -sikkerhed, regnskabsopgørelser, databehandling og opbevaring.

Omvendt er der også en række outsourcingarrangementer, som almindeligvis ikke vil udgøre outsourcing af kritiske el-

ler vigtige funktioner eller aktiviteter. Dette omfatter f.eks. investeringer i investeringsforeninger, personaleopklæring, køb af markedsinformation og HR-ydelser, herunder rekruttering af medarbejdere m.v.

Den nærmere afgrænsning af kritisk eller vigtig outsourcing og øvrig outsourcing vil blive fastlagt igennem Finanstilsynets praksis.

For Lønmodtagernes Dyrtidsfond er forslaget til § 4 d, stk. 2, nyt, og følger af erhvervsministeriets overvejelser om, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal følge samme regler som forsikringsselskaber og Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Der er med forslaget ikke tale om en implementering af regler udstedt af EU, men derimod anvendelse af sådanne regler med henblik på at skabe ensartede forretningsbetingelser for Lønmodtagernes Dyrtidsfond på tilsvarende vis som for forsikringsselskaber i Danmark.

Ifølge *stk. 3* skal Lønmodtagernes Dyrtidsfond underrette Finanstilsynet i forbindelse med indgåelse af aftale om outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter. Finanstilsynet skal endvidere underrettes om væsentlige forandringer for de i pkt. 1. nævnte funktioner eller aktiviteter.

Ved vurderingen af om Finanstilsynet skal underrettes om Lønmodtagernes Dyrtidsfonds outsourcing, bør Lønmodtagernes Dyrtidsfond som minimum overveje, om outsourcingen kan have en kritisk eller vigtig indvirkning på den fortsatte levering af Lønmodtagernes Dyrtidsfonds tilsynsbelagte aktiviteter. Der vil blive udstedt en bekendtgørelse, der fastsætter nærmere regler herom.

Underretningen til Finanstilsynet bør ske i forbindelse med indgåelsen af outsourcingaftalen. Lønmodtagernes Dyrtidsfonds særlige forhold, herunder dets pligt til at overholde udbudsreglerne, kan medføre, at det først vil være muligt at underrette Finanstilsynet på et senere tidspunkt.

I forslagets *stk. 4* fastslås det, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond er ansvarlig for samtlige outsourcete funktioner eller aktiviteter.

Ved outsourcing skal Lønmodtagernes Dyrtidsfond således fortsat sikre sig kontrol over opgaverne og have mulighed for at udøve nødvendig indflydelse på opgavernes udførelse. Det gælder også i forhold til Lønmodtagernes Dyrtidsfonds mulighed for at udøve indflydelse på situationer, hvor en leverandør ønsker at videreoutsourcere til en underleverandør.

Ifølge *stk. 5* kan Finanstilsynet træffe afgørelse om, at Lønmodtagernes Dyrtidsfonds outsourcing skal bringes til ophør

inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne i denne bestemmelse eller de regler, som erhvervsministeren i forslaget til bestemmelsens stk. 6, foreslås bemyndigelse til at udstede.

Reglen er en videreførelse af den gældendes lovs § 4 d, stk. 3.

Ophør er relevant, hvor outsourcingkontrakten ikke lever op til kravene, og hvor det konstateres, at kontraktens parter ikke efterlever kravene. Ved fastsættelsen af fristen skal der tages hensyn til de alvorlige følgevirkninger, der kan være ved, at Lønmodtagernes Dyrtdsfond i utide skal bringe outsourcingaktiviteten til ophør, og efter omstændighederne kan der tages hensyn til den tid, det tager Lønmodtagernes Dyrtdsfond at kontrahere til anden side.

Med reglen gives Finanstilsynet en beføjelse til at gribe ind i et privatretligt kontraktforhold, og dermed bringe uforvarlig outsourcing til ophør, såfremt Lønmodtagernes Dyrtdsfond eller dens kontraktparter ikke inden for en rimelig frist har gjort tiltag, der kan sikre, at outsourcingen sker på forvarlig vis, og i overensstemmelse med reglerne. Fristen skal endvidere fastsættes efter forholdets karakter. Finanstilsynet er som offentlig myndighed underlagt proportionalitetsprincippet i forbindelse med dets beføjelser til at bringe kontraktforhold til ophør.

Ifølge *stk. 6* bemyndiges erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler om outsourcing. Erhvervsministeren får med forslaget til § 4 d, stk. 6, mulighed for at fastsætte nærmere regler om outsourcing, der i videst muligt omfang vil ligne reglerne, der gælder for gruppe 1-forsikringsselskaberne. Reglerne vil dog ikke være identiske, da erhvervsministeren ved udnyttelsen af bemyndigelsen skal tage hensyn til de særlige forhold, der gælder for Lønmodtagernes Dyrtdsfond. Der vil derfor f.eks. skulle tages hensyn til Lønmodtagernes Dyrtdsfonds særlige retlige status, der bevirker, at Lønmodtagernes Dyrtdsfond er underlagt en lang række offentlige regler, herunder udbudsreglerne.

Erhvervsministeren fastsætter ifølge *stk. 6, nr. 1*, nærmere regler om Lønmodtagernes Dyrtdsfonds ansvar og kontrol med en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse.

Erhvervsministeren fastsætter ifølge *stk. 6, nr. 2*, nærmere regler om Lønmodtagernes Dyrtdsfonds interne retningslinjer for outsourcing. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse.

Erhvervsministeren fastsætter ifølge *stk. 6, nr. 3*, nærmere regler om de krav, som Lønmodtagernes Dyrtdsfond som minimum skal sikre, at leverandører eller underleverandører til enhver tid skal opfylde, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten.

Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse. Bekendtgørelsen forventes at skulle gælde for gruppe 2-forsikringsselskaber, Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtdsfond jf. også bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 6, og § 7, nr. 1, hvortil der ligeledes henvises. Reglerne for disse virksomheder vil i videst mulig omfang ligne reglerne, der gælder for gruppe 1-forsikringsselskaber, der for så vidt angår outsourcing er omfattet af forslaget til § 72 b, i lov om finansiel virksomhed samt Solvens II-forordningens regler om outsourcing. Den nærmere udnyttelse af bemyndigelsen vil vise, om der er behov for at foretage ændringer i andre administrative forskrifter, som for eksempel bekendtgørelser om ledelse og styring af Lønmodtagernes Dyrtdsfond.

Til nr. 2 (§ 14 a i lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond)

Det følger af den gældende § 14 a, stk. 1, 2. pkt., i lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond, at overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i loven og i forordninger straffes med bøde.

Ansvarssubjektet er Lønmodtagernes Dyrtdsfond.

Ved overtrædelse af en straffeblagt bestemmelse i lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond vil Finanstilsynet ud fra et proportionalitetshensyn vurdere den rette reaktionsform både i forhold til overtrædelsens karakter og i forhold til den overtrædende virksomhed. Konstaterer Finanstilsynet en overtrædelse af loven, kan Finanstilsynet give en påtale, et påbud eller politianmelde virksomheden. Ved vurderingen indgår bl.a. forhold vedrørende den konkrete overtrædelse, herunder om den er begået forsætligt eller uagtsomt, om det er en førstegangsforsæelse eller en gentagelsessituation, om Lønmodtagernes Dyrtdsfond selv har gjort opmærksom på forholdet eller forsøgt at skjule det, samt hvor klart indholdet af den pågældende regel er.

Det foreslås, at indsætte en henvisning til § 4 d, stk. 2 og 3, i straffebestemmelsen i § 14 a, stk. 1, 2. pkt., i lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond. Den foreslåede ændring vil betyde, at overtrædelser af § 4 d, stk. 2 og 3, vil kunne straffes med bøde.

Ansvarssubjektet er Lønmodtagernes Dyrtdsfond.

Den strafbare handling består i, at Lønmodtagernes Dyrtdsfond outsourcing foregår på en måde, der kan medføre en

væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i Lønmodtagernes Dyrtidsfond, medføre en unødigt forøgelse af den operationelle risiko, eller forringe tilsynsmyndighedernes mulighed for at kontrollere, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond overholder sine forpligtelser, eller være til hinder for, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond til enhver tid kan tilbyde sine medlemmer en tilfredsstillende service. Den strafbare handling består også i hvis Lønmodtagernes Dyrtidsfond ikke underretter Finanstilsynet i forbindelse med en aftale om outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter, eller hvis Lønmodtagernes Dyrtidsfond undlader at underrette Finanstilsynet om væsentlige forandringer for processer, tjenesteydelser eller aktiviteter, som er underlagt Finanstilsynets tilsyn og som Lønmodtagernes Dyrtidsfond ellers selv ville udføre.

Til § 9

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2020.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovforslaget § 5, nr. 5, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende. Årsagen er, at ændringen skal være implementeret i national ret senest den 26. marts 2020, jf. artikel 67, stk. 1, 2. afsnit, i direktiv 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber og om ændring af direktiv 2002/87/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU og 2014/65/EU.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovforslagets § 4, nr. 7, træder i kraft den 19. april 2020, jf. artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

Det foreslås i *stk. 4*, at lovforslagets § 5, nr. 8 og 9, træder i kraft den 18. juni 2020, hvor ændringerne til EMIR-forordningen, jf. artikel 2, litra b i EMIR REFIT, træder i kraft. Det er derfor også fra denne dato, det er relevant at straffelægge visse overtrædelser, jf. dog *stk. 5*.

Det foreslås i *stk. 5*, at § 5, nr. 7, træder i kraft den 18. juni 2021, hvor artikel 4, stk. 3a, i EMIR-forordningen træder i kraft, jf. artikel 2, litra c, i EMIR REFIT. Det er derfor først fra denne dato relevant at straffelægge overtrædelser af artikel 4, stk. 3a, i EMIR-forordningen.

Det foreslås i *stk. 6*, at erhvervsministeren kan fastsætte tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 14, 15, 18 og 19, § 2, nr. 3, § 3, nr. 10, og § 6, nr. 2 og 3. Det foreslås også, at erhvervsministeren herunder kan fastsætte, at bestemmelserne skal træde i kraft på forskellige tidspunkter.

Bemyndigelsen i *stk. 6* foreslås, fordi anvendelsestidspunktet for PEPP-forordningen endnu ikke er fastlagt. Anvendelsesdatoen er sat til 12 måneder efter offentliggørelsen af de delegerede retsakter, som Kommissionen skal vedtage. De delegerede retsakter forventes offentliggjort i sensommeren 2020. Det indebærer, at PEPP-forordningen forventes at træde i kraft i sensommeren 2021.

Det foreslås i *stk. 7*, at det samlede afgiftsbeløb, som de finansielle virksomheder opkræves for tilsyn efter lov om betalinger udført af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og Forbrugerombudsmanden, udgør 4,7 mio. kr. for andet halvår af 2020. Overgangsbestemmelsen fraviger princippet i § 148, stk. 2, i lov om betalinger, som ændret ved lovforslagets § 4, nr. 6, idet det samlede afgiftsbeløb i henhold til denne bestemmelse årligt fastsættes på finansloven. Der vil blive foretaget opkrævning af gebyrer for 1. halvår 2020 efter den nugældende lov om betalinger.

Da forhandlingerne om finansloven for 2020 er afsluttet, er det ikke muligt at fastsætte afgiftsbeløbet for 2020 på finansloven. Det samlede afgiftsbeløb for 2020 optages på en tekstanmærkning via tillægsbevillingsloven for 2020 med hjemmel i finanslovens § 45 Bevillingsparagraffen. Fra og med finanslovsåret 2021 fastsættes det samlede afgiftsbeløb på en tekstanmærkning i finansloven i overensstemmelse med den foreslåede § 148, stk. 2, i lov om betalinger.

Det foreslås i *stk. 8*, at de bekendtgørelser og forskrifter der er udstedt med hjemmel i bestemmelser, der ændres ved dette lovforslags § 1, nr. 5, 6, 14 og 19, § 4, nr. 5, § 5, nr. 5, § 7, nr. 1 og § 8, nr. 1, forbliver i kraft, indtil de ændres eller ophæves.

Til § 10

Lovforslagets § 10 angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, jf. dog de foreslåede *stk. 2* og *3*.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovforslagets §§ 1-5 kan sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne ved kongelig anordning med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovforslagets §§ 1-6 kan sættes helt eller delvist i kraft for Grønland ved kongelig anordning med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslagets §§ 7 og 8 skal ikke kunne sættes i kraft for Færøerne og Grønland, da lov om Arbejdsmarkedets Til lægspension og lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond ikke

gælder for Færøerne og Grønland og ikke indeholder anordningshjemmel.

Lovforslag sammenholdt med gældende ret

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	§ 1
	I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 937 af 6. september 2019, som ændret ved bl.a. § 2 i lov nr. 532 af 29. april 2015, § 1 i lov nr. 1520 af 18. decem- ber 2018, § 7 i lov nr. 554 af 7. maj 2019, § 1 i lov nr. 1374 af 13. december 2019 og senest ved § 2 i lov nr. 1563 af 27. decem- ber 2019, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om finansiel virksomhed</i>	
<p><i>Fodnoten.</i> Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 (4. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1978, nr. L 222, side 11, dele af Rådets syvende direktiv 83/349/EØF af 13. juni 1983 (7. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1983, nr. L 193, side 1, dele af Rådets ottende direktiv 84/253/EØF af 10. april 1984 (8. selskabsdirektiv), EF-Tidende 1984, nr. L 126, side 20, Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 (bankregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1986, nr. L 372, side 1, Rådets direktiv 89/117/EØF af 13. februar 1989 (offentliggørelse af årsregnskabsdokumenter for filialer fra ikkemedlemslande), EF-Tidende 1989, nr. L 44, side 40, Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 (forsikringsregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1991, nr. L 374, side 7, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF af 29. juni 1995 (BCCI-direktivet), EF-Tidende 1995, nr. L 168, side 7, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 (4. motorkøretøjsforsikringsdirektiv), EF-Tidende 2000, nr. L 181, side 65, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF af 7. november 2000 (udveksling af oplysninger), EF-Tidende 2000, nr. L 290, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 (likvidationsdirektivet for kreditinstitutter), EF-Tidende 2001, nr. L 125,</p>	<p>1. <i>Fodnoten</i> til lovens titel affattes således:</p> <p>»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 (bankregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1986, nr. L 372, side 1, Rådets direktiv 89/117/EØF af 13. februar 1989 (offentliggørelse af årsregnskabsdokumenter for filialer fra ikkemedlemslande), EF-Tidende 1989, nr. L 44, side 40, Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 (forsikringsregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1991, nr. L 374, side 7, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF af 29. juni 1995 (BCCI-direktivet), EF-Tidende 1995, nr. L 168, side 7, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 (likvidationsdirektivet for kreditinstitutter), EF-Tidende 2001, nr. L 125, side 15, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF af 5. marts 2002 (solvens I-direktivet), EF-Tidende 2002, nr. L 77, side 17, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 (konglomeratdirektivet), EU-Tidende 2003, nr. L 35, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 (udsættel-</p>

side 15, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF af 5. marts 2002 (solvens I-direktivet), EF-Tidende 2002, nr. L 77, side 17, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 (konglomeratdirektivet), EU-Tidende 2003, nr. L 35, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005 (5. motorkøretøjsforsikringsdirektiv), EU-Tidende 2005, nr. L 149, side 14, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 om ændring af direktiv 2004/39/EF om markeder for finansielle instrumenter, for så vidt angår visse frister (udsættelsesdirektivet), EU-Tidende 2006, nr. L 114, side 60, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF af 5. september 2007 om ændring af Rådets direktiv 92/49/EØF og direktiv 2002/83/EF, 2004/39/EF, 2005/68/EF og 2006/48/EF, hvad angår procedurereglerne og kriterierne for tilsynsmæssig vurdering af erhvervelser og forøgelse af kapitalandele i den finansielle sektor (kapitalandelsdirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (betalingstjenestedirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 319, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår organisatoriske krav, interessekonflikter, god forretningsskik, risikostyring og indholdet af aftalen mellem en depositar og et administrationsselskab, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltning af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt

sesdirektivet), EU-Tidende 2006, nr. L 114, side 60, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF af 5. september 2007 (kapitalandelsdirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 (betalingstjenestedirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 319, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 (Solvens II), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 (CRD IV), EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 (DGSD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 128, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 (MiFID II), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF (UCITS V-direktivet), EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 (4. hvidvaskdirektiv), EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj 2018, EU-Tidende 2018, nr. L 156, side 43, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97 af 20. januar 2016, EU-Tidende 2016, nr. L 26, side 19, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/1148/EU af 6. juli 2016 (NIS-direktivet), EU-Tidende 2016, nr. L 194, side 1 og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1. I loven er der end-

forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010, EU-Tidende 2011, nr. L 174, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat, EU-Tidende 2011, nr. L 326, side 113, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 (CRD IV), EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013 om ændring af direktiv 2009/138/EF (Solvens II) for så vidt angår datoerne for dets gennemførelse og anvendelse og datoen for ophævelse af visse direktiver (Solvens I), EU-Tidende 2013, nr. L 341, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 (boligkreditdirektivet), EU-Tidende 2014, nr. L 60, side 34, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014 om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder, EU-Tidende 2014, nr. L 128, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed), EU-Tidende 2014, nr. L 153, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger, (DGSD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter (BRRD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 190, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter

videre medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning nr. 584/2010/EU af 1. juli 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1092/2010/EU af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1093/2010/EU af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 12, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1094/2010/EU af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 48, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1095/2010/EU af 24. november 2010, nr. L 331, side 84, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 18, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 575/2013/EU af 26. juni 2013 (CRR), EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 600/2014/EU af 15. maj 2014 (MiFIR), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 84, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1286/2014/EU af 26. november 2014 (PRIIP'er), EU-Tidende 2014, nr. L 352, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.

(MiFID II), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) for så vidt angår depositarfunktioner, aflønningspolitik og sanktioner (UCITS V-direktivet), EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (4. hvidvaskdirektiv), EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj 2018 om ændring af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og om ændring af direktiv 2009/138/EF og 2013/36/EU, EU-Tidende 2018, nr. L 156, side 43, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, EU-Tidende 2016, nr. L 26, side 19, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/1148/EU af 6. juli 2016 (NIS-direktivet), EU-Tidende 2016, nr. L 194, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet ejerskab, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1. I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning (EU) nr. 584/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår form og indhold af standardmodellen til anmeldelsesskrivelse og erklæring om investeringsinstituttet, brug af elektronisk kommunikation mellem kompetente myndigheder i forbindelse med anmeldelser og procedurer ved kontroller og undersøgelser på stedet samt udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010

af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 12, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 48, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 84, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 18, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 (CRR), EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFIR), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 84, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), EU-Tidende 2014, nr. L 352, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.

§ 5. I denne lov forstås ved:	
1-26) ---	
27)	<i>Outsourcing:</i> En virksomheds henlæggelse af væsentlige aktivitetsområder, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn, til en leverandør, jf. dog 2. pkt. For gruppe 1-forsikringsselskaber defineres outsourcing dog som et arrangement af en hvilken som helst art mellem et gruppe 1-forsikringsselskab og en tjenesteyder, hvor tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller en aktivitet, som gruppe 1-forsikringsselskabet ellers selv ville have udført.
28-71) ---	
<i>Stk. 2-8.</i> ---	
§ 7. ---	
<i>Stk. 2-4.</i> ---	
<i>Stk. 5.</i> Pengeinstitutter skal benytte henholdsvis betegnelsen »bank«, »sparekasse« eller »andelskasse« i deres navn, jf. dog stk. 7. Selskabsloven § 2, stk. 2-4, og §§ 3 og 347 finder tilsvarende anvendelse på sparekasser og andelskasser.	
<i>Stk. 6-7.</i> ---	
§ 33 a. ---	
<i>Stk. 2.</i> Et udenlandsk kreditinstitut eller investeringsselskab skal til brug for Finanstilsynets behandling af ansøgningen om tilladelse, jf. stk. 1, indsende følgende oplysninger:	
1-2) ---	

2. § 5, stk. 1, nr. 27, affattes således:	
»27) Outsourcing: Enhver form for ordning mellem en virksomhed og en leverandør, i henhold til hvilken leverandøren udfører en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som virksomheden ellers selv ville udføre. For forsikringsselskaber defineres outsourcing som et arrangement af en hvilken som helst art mellem et forsikringsselskab og en tjenesteyder, hvor tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller en aktivitet, som forsikringsselskabet ellers selv ville have udført.«	
3. I § 7, stk. 5, 1. pkt., ændres »jf. dog stk. 7« til: »jf. dog stk. 6«.	

3)	En beskrivelse af filialens virksomhed, herunder oplysninger om organisation og de planlagte aktiviteter, samt en beskrivelse af eventuel outsourcing af væsentlige aktivitetsområder.	4. I § 33 a, stk. 2, nr. 3, ændres »aktivitetsområder« til: »operationelle funktioner til tredjemand«.
4-5) ---		
Stk. 3-5. ---		
§ 72 a. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcing vedrørende		<p>5. § 72 a affattes således:</p> <p>»§ 72 a. Pengeinstitutter, sparevirksomheder, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som virksomheden ellers selv ville udføre til en leverandør.</p> <p>Stk. 2. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at outsourcingvirksomheders outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne fastsat i medfør af stk. 3.</p> <p>Stk. 3. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcing vedrørende</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) outsourcingvirksomheders ledelsesordninger, ansvar, risikostyring, overvågning, kontrol og rapportering i tilknytning til outsourcing til en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing, 2) outsourcingvirksomheders interne retningslinjer for outsourcing, 3) outsourcingvirksomheders håndtering af interessekonflikter i forbindelse med outsourcing, 4) krav, som outsourcingvirksomheder som minimum skal sikre, at leverandører eller underleverandører til enhver tid skal opfylde, herunder også adgangs-, oplysnings- og

		revisionsrettigheder hos leverandører og underleverandører, 5) krav, som outsourcingkontrakten skal indeholde, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten, 6) outsourcing på koncern- og delkoncernniveau og 7) outsourcingvirksomheders pligt til at underrette Finanstilsynet om outsourcing.«.
1)	outsourcingvirksomhedens ansvar og kontrol med en leverandør, herunder dennes videreoutsourcing,	
2)	outsourcingvirksomhedens pligt til at underrette Finanstilsynet senest 8 hverdage efter outsourcingkontraktens indgåelse,	
3)	outsourcingvirksomhedens interne retningslinjer for outsourcing,	
4)	krav, som outsourcingvirksomheden som minimum skal sikre at leverandøren til enhver tid opfylder, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten, og	
5)	særlige krav til gruppe 1-forsikringselskaber.	
Stk. 2. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at outsourcingvirksomhedens outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne fastsat i medfør af stk. 1.		
		6. Efter § 72 a indsættes: »§ 72 b. Forsikringselskaber kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som selskaberne ellers selv ville udføre, til en tjenesteyder.

Stk. 2. Forsikringsselskaber skal sikre, at outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter ikke foregår på en måde, der kan

1) medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i forsikringsselskabet.

2) medføre en unødigt forøgelse af den operationelle risiko,

3) forringe tilsynsmyndighedernes mulighed for at kontrollere, at forsikringsselskabet overholder sine forpligtelser, eller

4) være til hinder for, at forsikringsselskabet til enhver tid kan tilbyde forsikringstagerne en tilfredsstillende service.

Stk. 3. Forsikringsselskaber skal i god tid underrette Finanstilsynet om en forestående outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter. Selskaberne skal endvidere underrette Finanstilsynet om væsentlige forandringer for de funktioner eller aktiviteter, der er nævnt i 1. pkt.

Stk. 4. Forsikringsselskaber er ansvarlige for samtlige outsourcete funktioner eller aktiviteter.

Stk. 5. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at forsikringsselskabers outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne i denne bestemmelse eller regler fastsat i medfør af stk. 6.

Stk. 6. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcing vedrørende

1) forsikringsselskabers ansvar og kontrol med en tjenesteyder, herunder deres videreoutsourcing,

2) forsikringsselskabers interne retningslinjer for outsourcing og

	3) krav, som forsikringsselskaber som minimum skal sikre, at tjenesteydere eller underleverandører til enhver tid opfylder, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten.«
§ 157 b. En kapitalforening eller et udenlandsk investeringsinstitut omfattet af § 157, 2, pkt., skal i sine vedtægter for hver afdeling fastsætte, at formuen kan investeres i overensstemmelse med reglerne i stk. 2, 3, 4 eller 5.	7. I § 157 b, stk. 1, ændres »§ 157, 2. pkt.« til: »§ 157, stk. 1, 2. pkt.«
Stk. 2-5. ---	
§ 194. Årsrapporten skal i den form, hvori den er forelagt og godkendt af bestyrelsen, indsendes til Finanstilsynet uden ugrundet ophold efter det bestyrelsesmøde, hvor årsrapporten er endeligt godkendt.	8. I § 194, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »til Finanstilsynet«: »ved digital kommunikation«.
Stk. 2. Ekstern revisors revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten samt for virksomheder med intern revisor tillige intern revisionschefes revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten skal indsendes til Finanstilsynet samtidig med indsendelse af årsrapporten efter stk. 1. Fører ekstern revisor ikke en revisionsprotokol vedrørende årsrapporten, indsendes anden tilsvarende dokumentation.	8. I § 194, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »til Finanstilsynet«: »ved digital kommunikation«.
§ 200. En ekstern revisor og en intern revisionschef skal straks meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold, der er af afgørende betydning for virksomhedens fortsatte aktivitet, herunder forhold, som revisorerne måtte være gjort bekendt med som led i hvervet som revisor i virksomheder, som virksomheden har snævre forbindelser med.	9. § 200 affattes således: »§ 200. En ekstern revisor og en intern revisionschef skal straks meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver beslutning vedrørende den finansielle virksomhed, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, og som kan 1) udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som særligt vedrører virksomhedens aktiviteter, 2) påvirke virksomhedens fortsatte drift, eller

	<p>3) føre til nægtelse af at påtegne regnskabet eller til, at konklusionen modificeres.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Meddelelsespligten omfatter tillige ethvert forhold og enhver beslutning omfattet af stk. 1, som den eksterne revisor og en intern revisionschef bliver vidende om som revisor for en virksomhed, der har snævre forbindelser med den finansielle virksomhed.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse for forsikringsselskaber.«.</p>
	<p>10. Efter § 200 indsættes før overskriften før § 201:</p> <p>»§ 200 a. En ekstern revisor og en intern revisionschef i et forsikringsselskab skal straks meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver beslutning vedrørende forsikringsselskabet, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor og som kan</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for selskabets tilladelse eller udøvelse af selskabets aktiviteter, 2) påvirke selskabets fortsatte drift, 3) føre til nægtelse af at påtegne regnskabet eller til, at konklusionen modificeres, 4) resultere i manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet, eller 5) resultere i manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet. <p><i>Stk. 2.</i> Meddelelsespligten omfatter tillige ethvert forhold og beslutning omfattet af stk. 1, som den eksterne revisor og en intern revisionschef bliver vidende om som revisor for en virksomhed, der har snævre forbindelser med forsikringsselskabet.«</p>

§ 343 r. ---		
Stk. 2. ---		
Stk. 3. Reglerne om outsourcing udstedt i medfør af § 72 a finder tilsvarende anvendelse for fælles datacentraler, hvis de fælles datacentraler outsourcer væsentlige it-opgaver, der udføres for virksomheder omfattet af lovens § 5, stk. 1.		11. I § 343 r, stk. 3, udgår »væsentlige«.
Stk. 4-5. ---		
§ 344. Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, Kommissionens delegerede forordning 2017/565/EU af 25. april 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU for så vidt angår de organisatoriske krav til og vilkårene for drift af investeringsselskaber samt definitioner af begreber		12. I § 344, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf,«: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt og regler udstedt i medfør heraf,«.

<p>med henblik på nævnte direktiv, Rådets forordning 2017/1509/EU af 30. august 2017 om restriktive foranstaltninger over for Den Demokratiske Folkerepublik Korea, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf, og denne lov og af de regler, der er udstedt i medfør af loven, undtagen § 75 b og § 77, stk. 1 og 2. Dog påser Erhvervsstyrelsen overholdelsen af § 15, stk. 1, 2 og 4, og §§ 83, 87, 91 og 112. Finanstilsynet kontrollerer, at reglerne for finansiel information i årsrapporter og delårsrapporter i §§ 183-193 og i regler udstedt i medfør af § 196 er overholdt for finansielle virksomheder, som har udstedt omsættelige værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, jf. § 213, stk. 1-5 og 8, i lov om kapitalmarkeder. Finanstilsynet er endvidere ansvarligt for tilsynet efter § 32, stk. 3, nr. 1, jf. § 32, stk. 6, i revisorloven, for så vidt angår virksomheder underlagt tilsyn af Finanstilsynet.</p>	
Stk. 2-12. ---	
§ 361. ---	
Stk. 2. ---	
Stk. 3. Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om betalingstjenester og elektroniske penge betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:	<p>13. I § 361, stk. 3, ændres »lov om betalingstjenester og elektroniske penge« til: »lov om betalinger«.</p>
1-5) ---	
Stk. 4-11. ---	
<p>§ 372 a. Erhvervsministeren kan fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, Europa-Parlamentets og Rå-</p>	<p>14. I § 372 a, stk. 1, ændres »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU«, og efter »standardiseret securitisering« indsættes: »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019</p>

<p>dets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringselskaber, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EU af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning nr. 1060/2009/EF, nr. 1094/2010/EU og nr. 1095/2010/EU for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering.</p>	<p>om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt«.</p>
<p>Stk. 2. ---</p>	
	<p>15. Efter § 372 b indsættes i <i>kapitel 23</i>:</p> <p>»§ 372 c. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om kompetencekrav til fysiske personer, der yder rådgivning om pensionsprodukter omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt. Erhvervsministeren kan endvidere fastsætte regler om nationale underkontis opsparings- og udbetalingsfase samt udbetalinger herfra i overensstemmelse med artikel 47 og 57 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt.«</p>
<p>§ 373. Overtrædelse af § 7, stk. 1 og 2-5, § 8, stk. 1 og 3-6, § 9, stk. 1-3 og 5-7, § 10, stk. 1, 2, 5 og 6, § 11, stk. 1, 9 og 10, § 16 a, stk. 2, § 16 b, stk. 2, § 24, stk. 1, 3. pkt., § 25, 2. pkt., §§ 27 og 28, § 31,</p>	<p>16. I § 373, <i>stk. 1</i>, indsættes efter »200«: », 200 a«.</p>

stk. 7, 8 og 10, § 33, stk. 1, § 33 a, stk. 1, § 36, § 38, stk. 1, 2 og 7 og stk. 8, 1. pkt., § 39, stk. 1, 3 og 4, §§ 40, 44 og 45, § 46, stk. 1 og 2, § 46 a, § 46 b, stk. 1 og 2, § 49, stk. 1 og 2, § 50, stk. 2, § 52, § 53, stk. 1 og 2, § 61, stk. 1, §§ 61 b og 61 c, § 63, stk. 1, 2 og 4, § 64, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 64 a, § 64 c, stk. 4, jf. § 64, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 64 d, stk. 3, jf. § 64, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 65, stk. 1, § 66, § 67, stk. 1, § 74, stk. 1 og 3, § 75, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2-4, §§ 76, 78 og, § 101, § 102, stk. 2, 3, 5 og 6, §§ 103-106, § 106 a, stk. 1-4, § 106 b, § 106 c, § 106 d, stk. 1-5, § 107 a og § 117, § 118, stk. 5, § 119, § 120, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 124, stk. 1, 2 og 5, § 125, stk. 1 og 2, § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 c, stk. 1, § 125 d, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 b, stk. 1-4 og 6, § 125 e, stk. 1, jf. § 125 c, stk. 1, § 125 i, stk. 1, § 126, stk. 1 og 4, § 126 a, stk. 1-3, 5, 7 og 9, § 126 c, stk. 1-3, § 126 d, stk. 1, § 126 e, stk. 1, § 126 f, 1. pkt., § 126 g, stk. 1, § 146, stk. 1, § 147, stk. 1, § 149, stk. 1 og 3, §§ 150 og 151, § 152, stk. 1, § 153, stk. 1, §§ 154, 156 og 170-175 a, § 182, stk. 1 og 2, §§ 194, 195, 200 og 201, § 202, stk. 1 og 3, § 203, stk. 1, § 204, stk. 1, § 226, stk. 1 og 2, § 227, § 248, stk. 1, § 248 a, stk. 1 og 4, § 248 b, stk. 1, § 313 b, § 334, § 343 v, stk. 1, § 343 ø, stk. 1, § 347, stk. 2, og § 417 c, stk. 1, 2 og 4, samt artikel 11, artikel 26, stk. 2, artikel 31, stk. 1, litra h, artikel 73, stk. 1, artikel 92, stk. 1, artikel 93, stk. 1-5, artikel 97, stk. 1, artikel 394, stk. 1, artikel 395 og 398 og artikel 500, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber, og artikel 6, 7, 9 og 18-26, artikel 27, stk. 1 og 4, og artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 2. Overtrædelse af § 16 c, § 16 d, stk. 1, § 16 f, stk. 1-3, § 23, stk. 5, 7 og 8 § 38 a, § 54, stk. 2, § 57, stk. 1, § 64 c, stk. 1, 3 og 5, jf. stk. 1 og 3, § 64 d, stk. 1, 2 og 4, § 70, stk. 1-5, § 70 a, stk. 1-3, § 71, stk. 1 og 2, § 71 a, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., § 71

17. I § 373, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »§ 72, stk. 1 og 2, og stk. 3, 3. pkt.,«: »§ 72 b, stk. 2 og 3«.

b, stk. 1, § 71 c, stk. 1, 2. pkt., § 72, stk. 1 og 2, og stk. 3, 3. pkt., § 73, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 75, stk. 1, 2. pkt., § 75 a, stk. 1, § 75 b, stk. 1, § 75 c, stk. 1, § 77, stk. 1-6 og 10, § 77 a, stk. 1-6, §§ 77 b og 77 c, § 77 d, stk. 1-4, § 77 e, stk. 1, § 77 f, stk. 1 og 2, § 77 g, stk. 1 og 3, § 79 a, stk. 1, nr. 1, § 80, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 7 og 8, § 80 a, § 80 b, stk. 1-3 og 5, og § 80 c, stk. 1 og 2, § 81 b, stk. 3, 5 og 6, § 85 b, stk. 3, 5 og 6, § 108, stk. 1-5, § 121, stk. 1, § 122, § 126 b, stk. 1, 2. pkt., og stk. 4, 2. pkt., § 126 c, stk. 5, § 126 d, stk. 4 og 6, § 126 e, stk. 4, § 152 a, stk. 1, 1. pkt., § 152 b, stk. 4-7, § 152 c, stk. 1, § 152 d, stk. 1, § 152 e, stk. 1, § 152 g, stk. 1, 1. og 3. pkt., stk. 2-5 og stk. 7, 1. pkt., § 152 j, stk. 1, 2. pkt., eller stk. 2, § 152 k, stk. 1, 2 eller 5, § 152 m, stk. 1, § 167, stk. 1, 2 og 4, § 175 b, stk. 1, 2, 4 og 9, § 182 d, § 182 e, stk. 2 og stk. 7, 1. pkt., og § 182 f, § 183, stk. 1, 1. pkt., og stk. 5, § 184, stk. 1, § 185, stk. 1 og 3 og stk. 4, 1. pkt., §§ 186 og 187, § 188, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 2. pkt., §§ 189 og 190, § 191, stk. 1-3, § 192, 1. pkt., § 193, 1. pkt., § 198, stk. 1, § 199, stk. 2 og 6, § 206, § 245 a, stk. 1 og 3, § 245 b, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 247 a, stk. 9 og 10, § 264, stk. 2, § 283, stk. 1 og 2, §§ 312 og 312 b, § 336 a, stk. 3, 5 og 6, § 347 b, stk. 3 og 6, § 347 c, stk. 2, § 354 a, stk. 1, 1.-5. pkt., og stk. 3, 1.-7. pkt., § 417 a, stk. 4, § 417 b, stk. 5, § 417 c, stk. 3, samt artikel 4 i Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder og artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer samt artikel 28, artikel 41, stk. 1, litra b, artikel 49, stk. 1, litra c, artikel 51, jf. artikel 52, artikel 54, stk. 5, litra a og c, artikel 63, artikel 73, stk. 6, artikel 76, stk. 2, artikel 77, artikel 99, stk. 1, artikel 101, stk. 1 og 2, artikel 113, stk. 7, 1. afsnit, artikel 129, stk. 3 og 7, artikel 221, stk. 1 og 2, artikel 256, stk. 7, 1. afsnit, artikel 259, stk. 1, litra b og e, artikel 262, stk. 2, 2. afsnit, artikel 263, stk. 2, 1. afsnit, artikel 393, artikel 394, stk. 2, artikel 405, stk. 1, artikel 412, stk. 1 og 2, artikel 415, stk. 1 og 2, artikel 430, stk. 1, 1. afsnit, 1. pkt., og 2. afsnit, artikel 431, stk. 1, jf. artikel 435 og 436, artikel 437, stk. 1, artikel 438 og 439, artikel 440, stk. 1, artikel 441, stk. 1, artikel 442 og 444-450, artikel 451, stk. 1, artikel 431, stk. 3, artikel 433, 1.-3. afsnit, artikel 434, 1. afsnit, 2. og 3. pkt., og afsnit 2, 2. pkt., artikel 471, stk. 1, artikel 492, stk.

18. I § 373, stk. 2, 1. pkt., ændres »samt artikel 28« til: », artikel 28«, »investeringselskaber og« ændres til: »investeringselskaber,«, og efter »(PRIIP'er)« indsættes: »og artikel 5-7, 18-30, 33-42, 44-46, 48, 50, og 52-56 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt«.

<p>2-4, artikel 499, stk. 1, og artikel 501, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og artikel 5, stk. 1, artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringssprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), straffes med bøde. På samme måde straffes overtrædelse af meddelelsespligten i § 152 a, stk. 2, 1. pkt.</p>	
<p><i>Stk. 3-9. ---</i></p>	
<p><i>Stk. 10.</i> Finanstilsynet kan fastsætte regler om straf af bøde ved overtrædelse af bestemmelser indeholdt i Den Europæiske Unions forordninger, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkeds-pensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed).</p>	<p>19. I § 373, stk. 10, ændres »(Solvens II) og« til: »(Solvens II),«, og efter »(Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed)« indsættes: »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt«.</p>
<p><i>Stk. 11-13. ---</i></p>	
	<p>§ 2</p>
	<p>I lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr.</p>

	1047 af 14. oktober 2019, som ændret ved § 4 i lov nr. 369 af 9. april 2019, § 9 i lov nr. 554 af 7. maj 2019 og § 9 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.</i>	
§ 16. ---	
<i>Stk. 2-6. ---</i>	
<i>Stk. 7. En forvalter kan placere sit kapitalgrundlag, herunder ekstra kapitalgrundlag som omhandlet i stk. 5, nr. 1, i kapitalandele og obligationer, som er optaget til handel på et reguleret marked, eller i andele i UCITS og kapitalforeninger, der opfylder betingelserne i § 162, stk. 1, nr. 8, i lov om finansiel virksomhed. De aktiver, som kapitalgrundlaget investeres i, skal være likvide og let omsættelige og må ikke omfatte spekulative positioner.</i>	1. I § 16, stk. 7, 1. pkt., ændres »§ 162, stk. 1, nr. 8« til: »§§ 157 a og 157 b«.
<i>Stk. 8-11. ---</i>	
§ 155. Finanstilsynet påser overholdelsen af regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde, og af denne lov og de regler, der er udstedt i medfør af loven, undtagen § 27 b. Finanstilsynet kontrollerer, at reglerne for finansiel information i årsrapporter og delårsrapporter udstedt i medfør af § 131 er overholdt for forvaltere af alternative investeringsfonde, som har udstedt værdipapirer, der er optaget til handel på et reguleret marked, jf. § 213, stk. 1-5 og 8, i lov om kapitalmarkeder. Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af regler udstedt i medfør af § 31, stk. 8, i revisorloven. Erhvervsstyrelsen påser dog overholdelsen af § 136. Finanstilsynet påser desuden overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1131/EU af 14. juni 2017 om	2. I § 155, stk. 1, 6. pkt., indsættes efter »(PRIIP'er)«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt og regler udstedt i medfør heraf«.

<p>pengemarkedsforeninger og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler fastsat i medfør heraf og regler fastsat i medfør heraf. Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).</p>		
<p><i>Stk. 2-6. ---</i></p>		
<p>§ 190. ---</p>		
<p><i>Stk. 2.</i> Overtrædelse af § 15, stk. 4, § 20, stk. 1-8, § 21, stk. 1, stk. 2, 2. pkt., og stk. 3-5, § 22, stk. 1-3, § 22 a, stk. 1, § 27 a, stk. 1, § 27 b, stk. 1, § 28, stk. 1, nr. 1, og stk. 2, nr. 1, § 28 a, § 136 a, stk. 2 og 3, § 163, stk. 3, 5 og 6, og § 171, stk. 1, 1.-5. pkt., og stk. 3, 1.-7. pkt., og artikel 5, stk. 1, artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) samt artikel 4, stk. 1, artikel 6, artikel 7, stk. 1-4, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 11, stk. 1-3, artikel 12-14, artikel 15, stk. 1-5, artikel 16, stk. 1-4 og 6, artikel 17, stk. 1-6, 8 og 9, artikel 18, stk. 1, artikel 19-21 og 23, artikel 24, stk. 1, artikel 25, stk. 1, artikel 26 og 27, artikel 28, stk. 1-5, artikel 29, stk. 1-5 og 7, artikel 30, stk. 3, artikel 31, stk. 3 og 4, artikel 32, stk. 3 og 4, artikel 33, artikel 34, stk. 1 og 3, artikel 35, stk. 1, artikel 36, artikel 37, stk. 1-3, og artikel 44, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1131/EU af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger, straffes med bøde.</p>		<p>3. I § 190, stk. 2, ændres », og artikel 5« til: », artikel 5«, »(PRIIP'er) samt« ændres til: »(PRIIP'er)«, og efter »pengemarkedsforeninger« indsættes: »og artikel 5-7, 18-30, 33-42, 44-46, 48, 50, og 52-56 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et pan-europæisk personligt pensionsprodukt«.</p>
<p><i>Stk. 3-10. ---</i></p>		
		<p>§ 3</p>

		I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1046 af 14. oktober 2019, som ændret ved § 8 i lov nr. 532 af 29. april 2015, § 10 i lov nr. 554 af 7. maj 2019, § 3 i lov nr. 1374 af 13. december 2019 og § 8 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:
	<i>Lov om investeringsforeninger m.v.</i>	
	§ 2. I denne lov forstås ved:	
1-4) ---		
5)	Et investeringsinstituts (UCITS') hjemland: Den EU-medlemsstat, hvor investeringsinstituttet har opnået tilladelse i henhold til artikel 5 i direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet).	1. I § 2, nr. 5 og 9, indsættes efter »Den EU-medlemsstat«: »eller det land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område«.
6)	Et investeringsinstituts (UCITS') værtsland: En EU-medlemsstat, som ikke er investeringsinstituttets hjemland, og hvor andelene i investeringsinstituttet markedsføres.	2. I § 2, nr. 6 og 10, indsættes efter »En EU-medlemsstat«: »eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område«.
7-8) ---		
9)	Administrationsselskabs hjemland: Den EU-medlemsstat, hvor administrationsselskabet har sit vedtægtsmæssige hjemsted.	I § 2, nr. 5 og 9, indsættes efter »Den EU-medlemsstat«: »eller det land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område«.
10)	Administrationsselskabs værtsland: En EU-medlemsstat, som ikke er administrationsselskabets hjemland, og hvor administrationsselskabet har filial eller præsterer tjenesteydelser.	2. I § 2, nr. 6 og 10, indsættes efter »En EU-medlemsstat«: »eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område«.
11-26) ---		

§ 10. Finanstilsynet tillader en SIKAV at udøve virksomhed, hvis		
1) ---		
2) kravene i § 3, stk. 1-3, 6 og 7, er opfyldt,		3. I § 10, stk. 1, nr. 2, ændres », 6 og 7« til: »og 5«.
3-10) ---		
Stk. 2-3. ---		
§ 11. Finanstilsynet tillader en værdipapirfond at udøve virksomhed, hvis		
1) kravene i § 3, stk. 1-3, 8 og 9, er opfyldt		4. I § 11, stk. 1, nr. 1, og § 11, stk. 2, ændres », 8 og 9« til: »og 6«.
2-8) ---		
Stk. 2. En ansøgning om tilladelse efter § 3, stk. 1-3, 8 og 9, skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i stk. 1 er opfyldt.		4. I § 11, stk. 1, nr. 1, og § 11, stk. 2, ændres », 8 og 9« til: »og 6«.
Stk. 3. ---		
§ 94. ---		
Stk. 2-4. ---		
Stk. 5. Et feederinstitut med et udenlandsk masterinstitut skal sende masterinstitutts årsrapport og halvårsrapport til Finanstilsynet.		5. I § 94, stk. 5, indsættes efter »til Finanstilsynet«: »ved digital kommunikation«.
§ 100. En ekstern revisor skal straks give Finanstilsynet meddelelse om ethvert forhold og enhver afgørelse vedrørende den danske UCITS og dennes afdelinger, som revisoren bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, og som kan		6. I § 100, stk. 1 og 2, ændres » afgørelse« til: » beslutning«.
1) udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som særlig vedrører		7. I § 100, stk. 1, nr. 1, ændres »drift« til: »aktiviteter«.

	den danske UCITS' og dennes afdelings drift,	
2)	påvirke den danske UCITS' og dennes afdelings fortsatte aktivitet eller	8. I § 100, stk. 1, nr. 2, ændres »aktivitet« til: »drift«.
3) ---		
	Stk. 2. Meddelelsespligten omfatter tillige ethvert forhold og enhver afgørelse omfattet af stk. 1, som den eksterne revisor bliver vidende om som revisor for en virksomhed, der har snævre forbindelser med den danske UCITS, investeringselskabet, administrationsselskabet eller depotselskabet.	6. I §§ 100, stk. 1 og 2, ændres » afgørelse« til: » beslutning«.
	§ 161. Finanstilsynet påser overholdelsen af regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler fastsat i medfør heraf, af loven og af de regler, der er udstedt i medfør af loven, undtagen § 60, stk. 1 og 2, og § 63 b. Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 2017/1131 af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger og regler fastsat i medfør heraf. Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af danske UCITS' vedtægter eller fondsbestemmelser, når Finanstilsynet har godkendt vedtægterne eller fondsbestemmelserne. Erhvervsstyrelsen påser dog overholdelsen af § 14, stk. 1 og 3. Finanstilsynet kontrollerer, at reglerne for finansiel information i årsrapporter og delårsrapporter i §§ 82-92 og i regler udstedt i medfør af § 95 er overholdt for danske UCITS, som har udstedt værdipapirer, der handles på et reguleret marked, jf. § 213, stk. 1-5 og 8, i lov om kapitalmarkeder.	9. I § 161, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »pengemarkedsforeninger og regler fastsat i medfør heraf«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt og regler fastsat i medfør heraf«.
	Stk. 2-4. ---	
	§ 190. ---	

<i>Stk. 2-3. ---</i>		
<i>Stk. 4. Overtrædelse af artikel 4, stk. 1, artikel 6, artikel 7, stk. 1-4, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 11, stk. 1-3, artikel 12-14, artikel 15, stk. 1-5, artikel 16, stk. 1-4 og 6, artikel 17, stk. 1-6, 8 og 9, artikel 18, stk. 1, artikel 19-21 og 23, artikel 24, stk. 1, artikel 25, stk. 1, artikel 26 og 27, artikel 28, stk. 1-5, artikel 29, stk. 1-5 og 7, artikel 30, stk. 3, artikel 31, stk. 3 og 4, artikel 32, stk. 3 og 4, artikel 33, artikel 34, stk. 1 og 3, artikel 35, stk. 1, artikel 36, artikel 37, stk. 1-3, og artikel 44, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1131/EU af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger straffes med bøde.</i>		10. I § 190, stk. 4, indsættes efter »penge-markedsforeninger«: »og artikel 5-6 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt«.
<i>Stk. 5-8. ---</i>		
		§ 4
		I lov om betalinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1024 af 3. oktober 2019, som ændret ved § 7 i lov nr. 1374 af 13. december 2019 og § 5 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om betalinger</i>		
		1. I 39 indsættes før stk. 1 som nyt stykke: »Et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut kan efter underretning af Finanstilsynet outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som virksomheden ellers ville udføre, til en leverandør.« Stk. 1-3 bliver herefter stk. 2-4.
§ 39. Et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut må kun outsource væsentlige driftsmæssige funktioner, når følgende betingelser er opfyldt:		2. I § 39, stk. 1, der bliver stk. 2, ændres »væsentlige driftsmæssige funktioner« til: »en kritisk eller vigtig proces, tjenesteydelse eller aktivitet«.
1)	Instituttet har underrettet Finanstilsynet om outsourcingen.	3. § 39, stk. 1, nr. 1, der bliver stk. 2, nr. 1, ophæves.

		Nr. 2-6 bliver herefter nr. 1-5.
2)	Outsourcingen forringer ikke i væsentlig grad kvaliteten af instituttets interne kontrol eller Finanstilsynets mulighed for at overvåge, om instituttet opfylder alle forpligtelserne i denne lov.	
3)	Outsourcingen medfører ikke, at den daglige ledelse delegerer sit ansvar.	
4)	Instituttets forhold til og forpligtelser over for sine brugere i henhold til denne lov ændres ikke.	
5)	De betingelser, som instituttet skal opfylde for at blive meddelt tilladelse og bevare denne i henhold til denne lov, opfyldes fortsat.	
6)	Ingen af de betingelser, som lå til grund for meddelelsen af tilladelsen, må ophæves eller ændres.	
Stk. 2. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at instituttets outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder betingelserne fastsat i stk. 1.		4. I § 39, stk. 2, der bliver stk. 3, ændres »fastsat i stk. 1.« til: »i denne bestemmelse eller regler fastsat i medfør af stk. 4.«
Stk. 3. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler vedrørende e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters outsourcing af væsentlige driftsmæssige funktioner, jf. stk. 1.		5. § 39, stk. 3, der bliver stk. 4, affattes således: »Stk. 4. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters outsourcing vedrørende 1) instituttets ledelsesordninger, ansvar, risikostyring, overvågning, kontrol og rapportering i tilknytning til outsourcing til en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing, 2) instituttets interne retningslinjer for outsourcing,

	<p>3) instituttets håndtering af interessekonflikter i forbindelse med outsourcing,</p> <p>4) krav, som instituttet som minimum skal sikre, at leverandører eller underleverandører til enhver tid opfylder, herunder også adgangs-, oplysnings- og revisionsrettigheder hos leverandører og underleverandører,</p> <p>5) krav, som outsourcingkontrakten skal indeholde og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten og</p> <p>6) institutternes pligt til at underrette Finanstilsynet om outsourcing.«.</p>
<p>§ 148. Omkostninger ved Forbrugerombudsmandens og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens administration af denne lov, dog ikke § 122, stk. 2, pålægges udbydere af betalingsinstrumenter, jf. § 7, nr. 18, i forhold til omsætningen.</p>	<p>6. § 148 affattes således:</p> <p>»§ 148. Til dækning af omkostningerne ved Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens tilsyn efter denne lov betaler følgende finansielle virksomheder årligt den nedenfor anførte afgift til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen:</p> <p>Betalingsinstitutter: 26.820 kr.</p> <p>Betalingsinstitutter fra udlandet (filial i Danmark): 8.940 kr.</p> <p>E-pengeinstitutter: 45.880 kr.</p> <p>Virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester: 3.150 kr.</p> <p>Virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge: 4.450 kr.</p> <p>Virksomheder med tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester: 8.560 kr.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Virksomheder, der er meddelt tilladelse efter § 7, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed til at udøve virksomhed som pengeinstitut, og filialer her i landet af kreditinstitutter etableret i Den Europæiske Union eller i et land, som Den Europæiske Union har indgået aftale med på det finansielle område, betaler differencen mellem</p>

	<p>omkostningerne ved tilsynet og provenuet af afgifterne i stk. 1, nr. 1-6, inden for det på finansloven fastsatte samlede afgiftsbeløb for året.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Den samlede afgiftssum for pengeinstitutter og filialer her i landet af udenlandske kreditinstitutter, jf. stk. 2, fordeles på de enkelte pengeinstitutter efter andel af de omfattede virksomheders samlede gælds- og garantiforpligtelser. Der pålægges altid en minimumsafgift på 2.000 kr.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Afgifterne i stk. 1, nr. 1-6, reguleres årligt med de satser for regulering af det generelle pris- og lønindeks med niveaukorrektion, der fastsættes i de successivt offentliggjorte forslag til finanslov.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Beregningen af afgifterne nævnt i stk. 2-3 foretages efter reglerne i § 368, stk. 1-4, i lov om finansiel virksomhed og sker på baggrund af oplysninger fra Finanstilsynets register over virksomheder under tilsyn og indrapporterede oplysninger om gælds- og garantiforpligtelser.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Reglerne i opkrævningslovens §§ 6-8 finder tilsvarende anvendelse på opkrævning af afgifter efter denne lov.</p> <p><i>Stk. 7.</i> Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om fastsættelse af betalingen af afgifterne i stk. 1-3, og om Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens opkrævning heraf.«</p>
<p><i>Stk. 2.</i> Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om fastsættelse af betalingen og om Forbrugerombudsmandens og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens opkrævning heraf.</p>	
<p>§ 152. ---</p>	
<p><i>Stk. 2.</i> Overtrædelse af § 21, stk. 1, § 22, § 25, stk. 1 og 2, § 25 a, stk. 1-3, § 26, stk. 1, § 27, stk. 1, § 28, § 29, stk. 1, nr. 1, § 36, stk. 1, § 37, stk. 1, 3. pkt., § 38, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 40, § 43, stk. 1</p>	<p>7. I § 152, <i>stk. 2</i>, indsættes efter »artikel 3, stk. 1 og 1a,«: »artikel 3a, stk. 3-4, artikel 3b,«</p>

<p>og stk. 7, 4. pkt., og stk. 10, § 44, § 45, stk. 1 og 5 og stk. 8, 4. pkt., § 60, stk. 7, § 61, stk. 1, § 62, stk. 1 og 3, § 63, stk. 1 og 2, § 64, stk. 1, 3 og 4, § 66, stk. 1, § 67, stk. 1-6, §§ 68, 69, 70, 71 og 72, § 75, stk. 3, §§ 76-78 og 80, § 81, stk. 1, § 83, stk. 2, §§ 84, 85, 86, 87, 88 og 89, § 90, stk. 2-4, § 91, stk. 1-4, § 92, stk. 2 og 3, § 94, stk. 1 og 2, § 95, § 96, stk. 1-3, § 101, stk. 1, § 110, stk. 1, § 117, § 118, stk. 1 og 2, § 120, stk. 1, § 121, stk. 2, 1. pkt., § 122, stk. 1 og 2, § 123, stk. 1 og 2, § 124, stk. 2 og 4, § 125, stk. 2-6, § 126, stk. 1, § 127, stk. 1-3, og § 128, stk. 1 og 5, samt artikel 3, stk. 1 og 1a, artikel 4, stk. 1, 3 og 4, og artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 924/2009/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, artikel 3-6 og 8-9 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 260/2012/EU af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning nr. 924/2009/EF om grænseoverskridende betalinger i euro (SEPA-forordningen) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2015/751/EU om interbankgebyrer for kortbaserede betalingstransaktioner straffes med bøde.</p>	
<p><i>Stk. 3-7. ---</i></p>	
<p style="text-align: center;">§ 5</p>	
	<p>I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 931 af 6. september 2019, som ændret ved § 2 i lov nr. 369 af 9. april 2019, § 2 i lov nr. 1374 af 13. december 2019 og § 6 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:</p>
<p style="text-align: center;"><i>Lov om kapitalmarkeder</i></p>	
<p>§ 57 a. En ekstern revisor for en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af en dataindberetningstjeneste skal straks meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver afgørelse vedrørende virksomheden, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, og som kan</p>	<p>1. I § 57 a, stk. 1 og 2, ændres »afgørelse« til: »beslutning«.</p>

1)	udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som særlig vedrører operatøren af et reguleret marked eller udbyderen af en dataindberetningstjenestes virksomhed.	2. I § 57 a, stk. 1, nr. 1, ændres »virksomhed« til: »aktiviteter«.
2)	påvirke operatøren af et reguleret markeds eller udbyderen af en dataindberetningstjenestes fortsatte aktivitet eller	3. I § 57 a, stk. 1, nr. 2, ændres »aktivitet« til: »drift«.
3) ---		
	Stk. 2. Meddelelsespligten omfatter tillige ethvert forhold og enhver afgørelse omfattet af stk. 1, som den eksterne revisor bliver vidende om som revisor for en virksomhed, der har snævre forbindelser med operatøren af et reguleret marked eller udbyderen af en dataindberetningstjeneste.	1. I § 57 a, stk. 1 og 2, ændres »afgørelse« til: »beslutning«.
§ 62. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcing af drift af et reguleret marked vedrørende	Stk. 2. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at outsourcingvirksomhedens outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne fastsat i medfør af stk. 1.	4. § 62 affattes således: »§ 62. Operatører af et reguleret marked kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som operatørerne ellers selv ville udføre, til en leverandør. Stk. 2. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at outsourcingvirksomhedens outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne fastsat i medfør af stk. 3. Stk. 3. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcing vedrørende 1) outsourcingvirksomheders ledelsesordninger, ansvar, risikostyring, overvågning, kontrol og rapportering i tilknytning til outsourcing til en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing, 2) outsourcingvirksomheders interne retningslinjer for outsourcing,

		<p>3) outsourcingvirksomheders håndtering af interessekonflikter i forbindelse med outsourcing,</p> <p>4) krav, som outsourcingvirksomheder som minimum skal sikre, at leverandører eller underleverandører til enhver tid skal opfylde, herunder også adgangs-, oplysnings- og revisionsrettigheder hos leverandører og underleverandører,</p> <p>5) krav, som outsourcingkontrakter skal indeholde og som skal være aftalt i outsourcingkontrakter og</p> <p>6) outsourcingvirksomheders pligt til at underrette Finanstilsynet om outsourcing.«.</p>
1)	outsourcingvirksomhedens ansvar og kontrol med en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing,	
2)	pligt for outsourcingvirksomheden til at underrette Finanstilsynet om outsourcingkontraktens indgåelse,	
3)	outsourcingvirksomhedens interne retningslinjer for outsourcing og	
4)	krav, som outsourcingvirksomheden som minimum skal sikre at leverandøren til enhver tid opfylder, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten.	
Stk. 2. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at outsourcingvirksomhedens outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne fastsat i medfør af stk. 1.		
§ 124. ---		

	<p>5. I § 124 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:</p> <p>»Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for en operatør af en markedsplads, når den regulerede markedsplads matcher ordrer, der er store i forhold til den normale markedsstørrelse, til midtpunktet for de aktuelle købs- og salgspriser.«</p> <p>Stk. 2 bliver herefter stk. 3.</p>
<p>§ 249. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde overtrædelse af artikel 16, stk. 1 og 2, artikel 17, stk. 1, 2, 4, 5, 7 og 8, artikel 18, stk. 1-6, artikel 19, stk. 1, 2, 5, 7 og 11, og artikel 20, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmissbrug (forordningen om markedsmissbrug).</p>	<p>6. I § 249, stk. 1, ændres »artikel 19, stk. 1, 2,« til: »artikel 19, stk. 1-3,«.</p>
<p>Stk. 2. ---</p>	
<p>§ 251. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde overtrædelse af artikel 4, stk. 1, artikel 7, stk. 1, 1. pkt., artikel 8, stk. 1, artikel 9, stk. 1, artikel 10, stk. 1, og artikel 11, stk. 1-4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre.</p>	<p>7. I § 251 indsættes efter »artikel 4, stk. 1«: »og 3a«.</p> <p>8. I § 251 indsættes efter »artikel 9, stk. 1,«: »1a og 1e,«.</p> <p>9. I § 251 indsættes efter »artikel 10, stk. 1«: »og 2«.</p>
	§ 6
	<p>I lov nr. 41 af 22. januar 2018 om forsikringsformidling, som ændret ved § 7 i lov nr. 706 af 8. juni 2018, § 2 i lov nr. 552 af 7. maj 2019, § 6 i lov nr. 1374 af 13. december 2019 og § 4 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:</p>
<i>Lov om forsikringsformidling</i>	
<p>§ 16. ---</p>	

<i>Stk. 2. ---</i>		
<i>Stk. 3. En uafhængig forsikringsformidler må ikke placere forsikringskontrakter i virksomheder, som formidleren har snævre forbindelser med.</i>		1. I § 16, <i>stk. 3</i> , indsættes efter »forsikringskontrakter«: »eller kundeopsparinger«.
§ 22. Finanstilsynet påser overholdelsen af denne lov bortset fra § 18 og påser overholdelsen af regler udstedt i medfør af loven. Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) og forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution.		2. I § 22, <i>stk. 1, 2. pkt.</i> , indsættes efter »(PRIIP'er)«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt og regler udstedt i medfør heraf«.
<i>Stk. 2-3. ---</i>		
§ 42. ---		
<i>Stk. 2.</i> Overtrædelse af § 8, § 13, <i>stk. 1</i> og 2, § 17, <i>stk. 1</i> , § 18, <i>stk. 1</i> , § 19, <i>stk. 3</i> , jf. § 19, <i>stk. 1</i> og 2, § 19, <i>stk. 4</i> , jf. § 19, <i>stk. 1</i> , § 20, <i>stk. 5</i> , jf. § 20, <i>stk. 1-4</i> , og § 20, <i>stk. 6</i> , jf. § 20, <i>stk. 1</i> , samt artikel 5, <i>stk. 1</i> , artikel 6 og 7, artikel 8, <i>stk. 1-3</i> , artikel 9, artikel 10, <i>stk. 1</i> , artikel 13, <i>stk. 1, 3</i> og 4, og artikel 14 og 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) straffes med bøde.		3. I § 42, <i>stk. 2</i> , ændres »og § 20« til: »§ 20«, »samt artikel« ændres til: »artikel«, og efter »(PRIIP'er)«, indsættes: »og artikel 7, 18, 22-25, 33, 34, og 50 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt,«.
<i>Stk. 3-8. ---</i>		
		§ 7
		I lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. lovbekendtgørelse nr. 1110 af 10. oktober 2014, som ændret senest ved § 14 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændring:
<i>Lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension</i>		

§ 23 c. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcing vedrørende

1. § 23 c affattes således:

»§ 23 c. Arbejdsmarkedets Tillægspension kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som er underlagt Finanstilsynets tilsyn, og som Arbejdsmarkedets Tillægspension ellers selv ville udføre, til en leverandør.

Stk. 2. Arbejdsmarkedets Tillægspension skal sikre, at outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter ikke foregår på en måde, der kan

1) medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i Arbejdsmarkedets Tillægspension,

2) medføre en unødigt forøgelse af den operationelle risiko.

3) forringe tilsynsmyndighedernes mulighed for at kontrollere, at Arbejdsmarkedets Tillægspension overholder sine forpligtelser, eller

4) være til hinder for, at Arbejdsmarkedets Tillægspension til enhver tid kan tilbyde sine medlemmer en tilfredsstillende service.

Stk. 3. Arbejdsmarkedets Tillægspension skal underrette Finanstilsynet i forbindelse med indgåelse af aftale om outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter. Arbejdsmarkedets Tillægspension skal endvidere underrette Finanstilsynet om væsentlige forandringer for de funktioner eller aktiviteter, der er nævnt i 1. pkt.

Stk. 4. Arbejdsmarkedets Tillægspension er ansvarlig for samtlige outsourcete funktioner eller aktiviteter.

Stk. 5. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at Arbejdsmarkedets Tillægspensions outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes

		<p>parter ikke opfylder reglerne i denne bestemmelse eller regler fastsat i medfør af stk. 6.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcing vedrørende</p> <p>1) Arbejdsmarkedets Tillægspensions ansvar og kontrol med en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing,</p> <p>2) Arbejdsmarkedets Tillægspensions interne retningslinjer for outsourcing og</p> <p>3) krav, som Arbejdsmarkedets Tillægspension som minimum skal sikre at leverandører til enhver tid skal opfylde, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten.«.</p>
1)	Arbejdsmarkedets Tillægspensions ansvar og kontrol med en leverandør, herunder dennes videreoutsourcing,	
2)	Arbejdsmarkedets Tillægspensions pligt til at underrette Finanstilsynet senest 8 hverdage efter outsourcingkontraktens indgåelse,	
3)	Arbejdsmarkedets Tillægspensions interne retningslinjer for outsourcing og	
4)	krav, som Arbejdsmarkedets Tillægspension som minimum skal sikre at leverandøren til enhver tid opfylder, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten.	
	<i>Stk. 2.</i> Outsourcing, outsourcingvirksomhed, leverandør og videreoutsourcing forstås på samme måde som i § 5 i lov om finansiel virksomhed med de nødvendige tilpasninger.	
	<i>Stk. 3.</i> Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at Arbejdsmarkedets Tillægspensions outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne fastsat i medfør af stk. 1.	

<i>Stk. 4.</i> For leverandører og underleverandører til outsourcingkontrakter, jf. stk. 2, finder § 27 b, stk. 1 og 3, anvendelse.		
§ 32 a. Overtrædelse af § 23 a, stk. 3, jf. stk. 2, nr. 1 og 2, § 25 l og § 25 r straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Overtrædelse af bestemmelserne i § 23, stk. 7-10, § 23 b, stk. 1, nr. 1-9, §§ 24 b og 24 c, § 24 d, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., stk. 3, 7 og 8, § 24 g, stk. 1, § 24 h, stk. 1, § 24 i, stk. 1 § 25 a, stk. 1, 1. pkt., § 25 c, stk. 1 og 3 og stk. 4, 1. pkt., §§ 25 d og 25 e, § 25 f, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 2. pkt., §§ 25 g, 25 h, 25 i og 25 j, § 25 k, 1. pkt., § 25 o, § 25 p, stk. 2 og 5, og § 27 g, stk. 1, 1.-5. pkt., og stk. 2, 1.-7. pkt., straffes med bøde. Med bøde straffes Arbejdsmarkedets Tillægspension, hvis Arbejdsmarkedets Tillægspension ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 27, stk. 3, 4 og 5.		2. I § 32 a, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »§ 23 b, stk. 1, nr. 1-9,«: »§ 23 c, stk. 2 og 3,«.
<i>Stk. 2-3.</i> ---		
		§ 8
		I lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, jf. lovbekendtgørelse nr. 1109 af 9. oktober 2014, som ændret senest ved § 16 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændring:
<i>Lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond</i>		
§ 4 d. Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcing vedrørende		1. § 4 d affattes således: »§ 4 d. Lønmodtagernes Dyrtidsfond kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som er underlagt Finanstilsynets tilsyn, og som Lønmodtagernes Dyrtidsfond ellers selv ville udføre, til en leverandør. <i>Stk. 2.</i> Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal sikre, at outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter ikke foregår på en måde, der kan

1) medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i Lønmodtagernes Dyrtidsfond,

2) medføre en unødigt forøgelse af den operationelle risiko.

3) forringe tilsynsmyndighedernes mulighed for at kontrollere, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond overholder sine forpligtelser, eller

4) være til hinder for, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond til enhver tid kan tilbyde de berettigede lønmodtagere en tilfredsstillende service.

Stk. 3. Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal underrette Finanstilsynet i forbindelse med indgåelse af aftale om outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter. Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal endvidere underrette Finanstilsynet om væsentlige forandringer for de funktioner eller aktiviteter, der er nævnt i 1. pkt.

Stk. 4. Lønmodtagernes Dyrtidsfond er ansvarlig for samtlige outsourcete funktioner eller aktiviteter.

Stk. 5. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at Lønmodtagernes Dyrtidsfonds outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne i denne bestemmelse eller regler fastsat i medfør af stk. 6.

Stk. 6. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcing vedrørende

1) Lønmodtagernes Dyrtidsfonds ansvar og kontrol med en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing,

2) Lønmodtagernes Dyrtidsfonds interne retningslinjer for outsourcing og

		3) krav, som Lønmodtagernes Dyrtidsfond som minimum skal sikre at leverandører til enhver tid skal opfylde, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten.«.
1)	Lønmodtagernes Dyrtidsfonds ansvar og kontrol med en leverandør, herunder dennes videreoutsourcing,	
2)	Lønmodtagernes Dyrtidsfonds pligt til at underrette Finanstilsynet senest 8 hverdage efter outsourcingkontraktens indgåelse,	
3)	Lønmodtagernes Dyrtidsfonds interne retningslinjer for outsourcing og	
4)	krav, som Lønmodtagernes Dyrtidsfond som minimum skal sikre at leverandøren til enhver tid opfylder, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten.	
<i>Stk. 2.</i> Outsourcing, outsourcingvirksomhed, leverandør og videreoutsourcing forstås på samme måde som i § 5 i lov om finansiel virksomhed med de nødvendige tilpasninger.		
<i>Stk. 3.</i> Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at Lønmodtagernes Dyrtidsfonds outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne fastsat i medfør af stk. 1.		
<i>Stk. 4.</i> For leverandører og underleverandører til outsourcingkontrakter, jf. stk. 2, finder § 10 b, stk. 1 og 3, anvendelse.		
§ 14 a. Overtrædelse af § 4 a, stk. 3, jf. stk. 2, nr. 1 og 2, og §§ 8 k og 9 b straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Overtrædelse af bestemmelserne i § 4 b, stk. 1-4, § 4 c, stk. 1, §§ 5 a og 5 b, § 5 c, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., stk. 3, 7 og 8, § 5 f, stk. 1, § 5 g, stk. 1, § 5 h, stk. 1, § 8, stk. 1, 1. pkt., § 8 b, stk. 1 og 3 og stk. 4, 1. pkt., §§		2. I § 14 a, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »§ 4 c, stk. 1,«: »§ 4 d, stk. 2 og 3,«.

---

8 c og 8 d, § 8 e, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 2. pkt., §§ 8 f, 8 g, 8 h og 8 i, § 8 j, 1. pkt., § 8 n, § 9, stk. 2 og 5, og § 10 g, stk. 1, 1.-5. pkt., og stk. 2, 1.-7. pkt., straffes med bøde. Med bøde straffes Lønmodtagernes Dyrtingsfond, hvis Lønmodtagernes Dyrtingsfond ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 10, stk. 3. Med bøde straffes endvidere den, som ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 10, stk. 4 og 5.		
<i>Stk. 2-3. ---</i>		